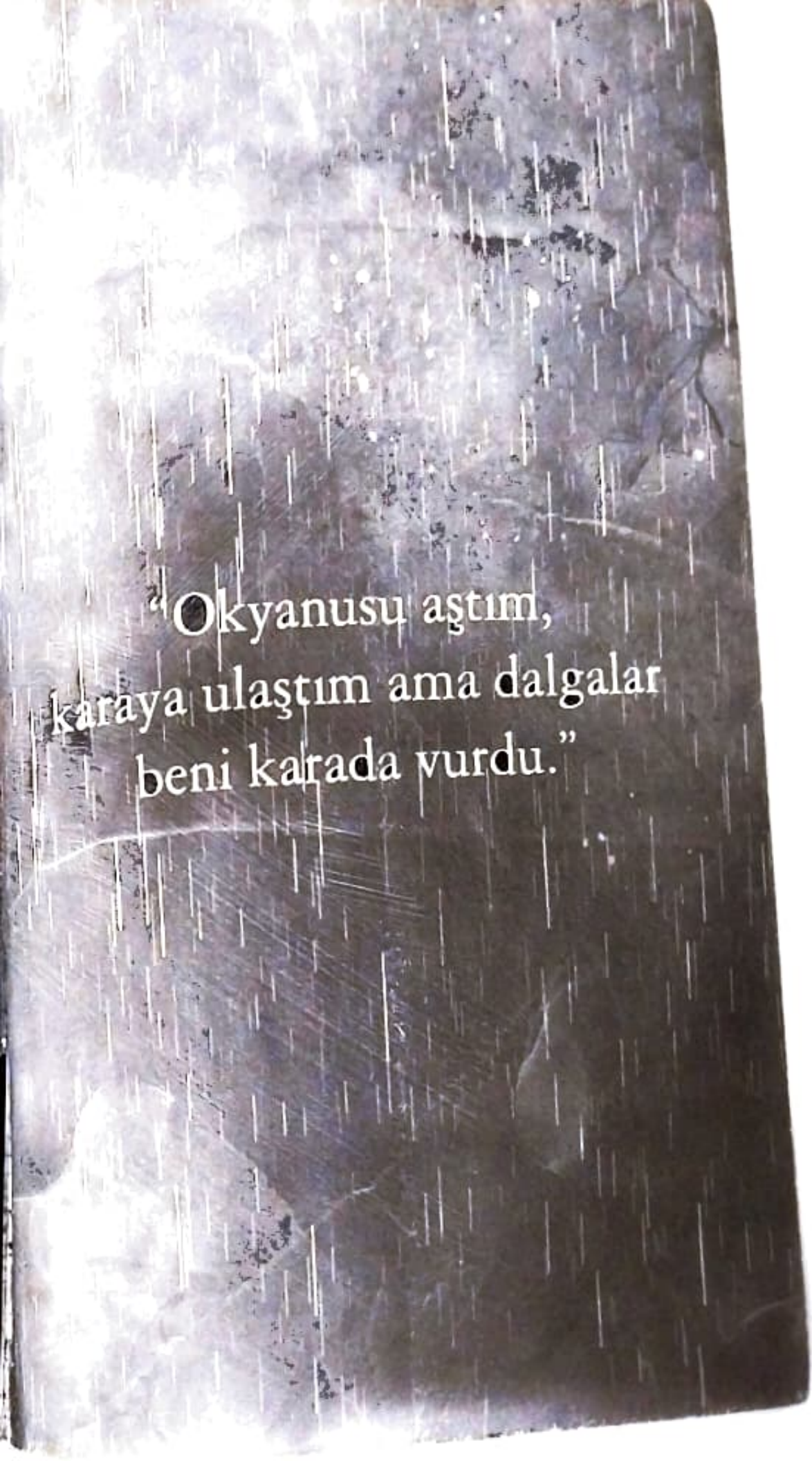
- BEYZA ALKOÇ -

ENKAZ II

ALTINDAKİLER

Belki de biz farklı renklerdik, aynı küpün farklı yanlarında olmak bizim tek kaderimizdi.
indigo

"Okyanusu aştım,
karaya ulaştım ama dalgalar
beni karada vurdu."

ENKAZ ALTINDAKİLER II

Beyza Alkoç

1. Baskı: Nisan 2024
ISBN: 978-625-6772-52-6
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024 Beyza Alkoç Aydın
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Ayça Atcı
Son Okuma: Seda Durdu
Kapak İllüstrasyon: Zebartdesign
Kapak Uygulama: Yasin Öksüz
İç Görseller: Yasin Öksüz
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

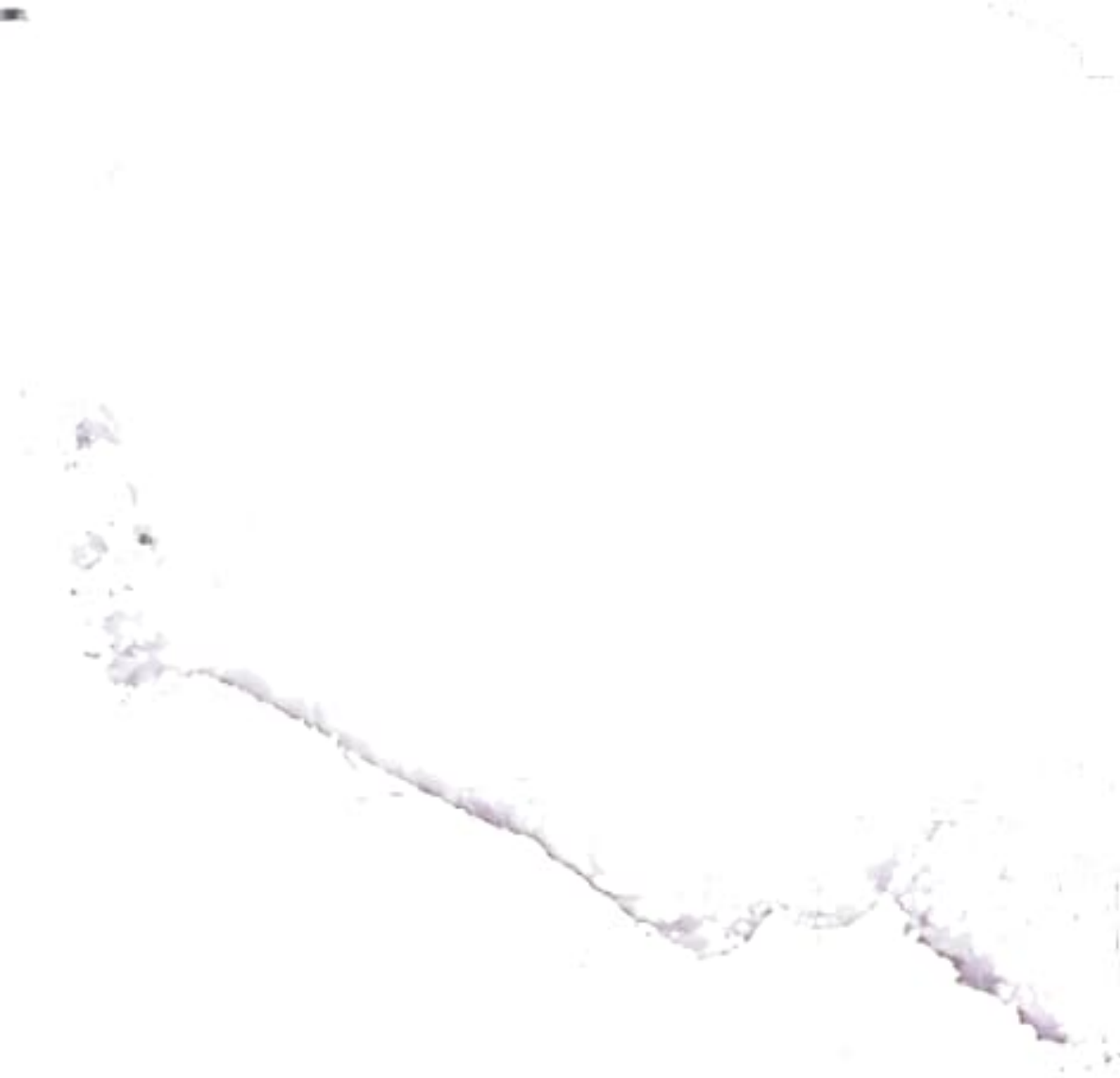
İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

- BEYZA ALKOÇ -

ENKAZ ALTINDAKİLER II

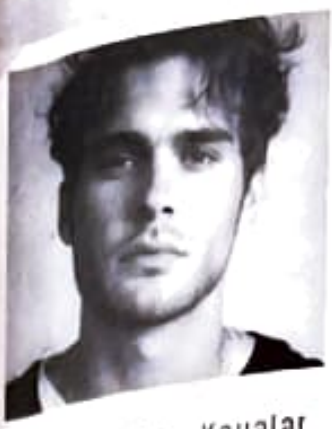
İNDİGO KİTAP

Anlatamayanlara
ve anlaşılamayanlara...

Kendi ruhunun
enkazı altında kalan herkese...

Uraz Kayalar

Kumru Sonat

Bulut Özar

Eren Aymaz

Batıhan Korel

Nisan Naren

Alpin Yakar

Pelda Solgar

ÖNSÖZ

Merhaba, güzel okurlarım... Ben Beyza Alkoç ve bu, sizlerle buluşturduğum on sekizinci romanım. Enkaz Altındakiler'in ikincisi: ilkini yazdığımdan bu yana hiç aklımdan çıkmayan, ikinci kitabın ilk satırlarını yazmak için klavyemin başına geçene kadar her anımda düşünüp kurguladığım, yazacağım sahnelerin hayallerini kurduğum kitaplarımdan biri. Kumru, Uraz, Eren, Nisan ve Bulut ilk kez bu satırlarda var olduklarından beri benim için hep birer dost oldular.

Kumru'nun ilk kitapta söylediği gibi, "Biz beş yabancı, artık gerçekten tanışmalıydık." Onlar önce birer yabancıydı, sonra dost oldular ve hem benim için hem de sizler için birer hayali arkadaşa dönüştüler. Bana bu serüvende verdiğiniz destek için önce siz, canım okurlarıma teşekkür ederim.

Ben *Enkaz Altındakiler 2*'yi yazarken hayatımda çok güzel şeyler oldu. *3391 Kilometre* sinema filmi oldu, size yıllar önce yine bir satırda, "Sinemaya gidelim mi?" demiştim ve biz bunu yaptık, yüz binlercenizle birlikte sinemaya gittik.

Kalp Muhafızı iki kitaplık bir seri olarak başladı ve bitti, *Karantina*'nın çizgi roman olma sürecinin başladığını öğrendik... *Enkaz Altındakiler*'i yazma sürecim bana hep şans getirdi. Bu birinci kitapta da böyle oldu, ikinci kitapta da. Dilerim ki, bu kitabı okumak sizler için de bir şans mıknatısı olur.

Bana yalnızca *Enkaz Altındakiler*'i yazarken değil, on yıl önce başlayan bu uzun yazma yolculuğum boyunca hep destek olan, henüz on sekiz yaşındayken tanıştığım ve on yıl sonra bile hâlâ "İyi ki..." dediğim canım ailem İndigo Kitap'a, yayıncılarım ve ağabeylerim Yasin Öksüz, Ümit Kaan Aydın ve Metin Tanju Aydın'a çok teşekkür ederim.

Her anımda yanımda olan, beni bazen benden bile daha çok düşünen canım eşime, anneme, babama, ablama ve kardeşime, aileme çok teşekkür ederim.

Ve son olarak bir kez daha size, okurlarıma sonsuz teşekkür ederim. İyi ki vardınız, iyi ki varsınız ve hep olmanızı temenni ederim.

Şimdi sizleri *Enkaz Altındakiler* serisinin ikinci ve son kitabı ile baş başa bırakıyorum. İyi okumalar dilerim!

Beyza Alkoç

OKURKEN DİNLEYEBİLECEĞİNİZ ŞARKILAR:

1. *Can Gox* – Dal Goncayı Bir Sabah
2. *Burcu Tatlıses* – Bir Tek Seni Sevdim
3. *İdil Meşe* – Kendini Sev
4. *Suzan Hacıgarip & Çağan Şengül* – Sancı
5. *Ezgi Erdoğan & Erden Erdoğan* – Yeni Bir Sayfa
6. *Sufle* – İyi Değilim
7. *Lotusx* – Nerdesin?
8. *Emir Can İğrek* – Beyaz

SEYLER VARDIR,
LIR..."

1. Bölüm

Altı

Bundan tam bir buçuk yıl önce Enkaz Altındakiler isimli bir yarışmaya katılarak dört yabancı ile tanıştım. O dört yabancı benim için önce tanıdık oldu, sonra arkadaş, sonra dost ve sonra aile... Biri kız kardeşim oldu, ikisi erkek kardeşlerim, birine ise âşık oldu kalbim, engel olamadım.

Onları tanıdığım ilk gün her birimize birer numara verdiler. İsimlerimizi ve numaralarımızı anons ettikleri gün daha dün gibi aklımda.

"356, Nisan Naren."

"482, Bulut Özar."

"533, Uraz Kayalar."

"747, Eren Aymaz."

Ve "889," dediler sonunda, "Kumru Sonat."

İşte böyle başladı hikâyemiz. Enkaz hazırdı, tek ihtiyaçları Enkaz Altındakiler'di ve onlar da bizlerdik. Gözlerimiz bağlı, yarışmaya hazırdık ve hiç tereddüt etmeden girdik o enkazın altına, yerin metrelerce aşağısına, ayaklarınızın altına.

Birinci ev, ikinci ev, üçüncü ev diye ilerlerken bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydık. Evlerin sayıları arttıkça içinde

yaşamaya çalıştığımız plato her yerinden su sızdırıyor, her bir yanından çöküyordu. Elektriklerimizi ve iletişimimizi de kaybettiğimizde artık her şeyin farkındaydık. Biz gerçekten bir enkazın altındaydık. Artık bir yarışmada değil, hayatımızın enkazının altında kalmıştık.

Yarışma benden neler aldı, bana neler verdi bilemem ama çok şeyi değiştirdiği kesin. Kalbimin Uraz'la tanışması, beş kişilik bir arkadaş grubu olmaktan öte beş kişilik bir aile oluşumuz benim bu yarışmadaki en büyük kazanımlarım. Zira ben doğduğum günden beri bir ailenin içindeyken aile özlemi çeken biriydim. Şimdi ise "aile" kavramını onlarla, dostlarımla bulmuştum.

Sonra daha da büyüdü ailemiz, Araz ağabey geldi, Beste abla...

Tam her şey yerli yerinde, bundan sonraki hayat planımız belli derken bir gün beşimize de birer mektup geldi ve o mektubun hayatlarımızı yeniden sarsacağını, her şeyi bu denli değiştireceğini tahmin edemedik.

"Sevgili Kumru Sonat, Nisan Naren, Uraz Kayalar, Eren Aymaz ve Bulut Özar,

Bu satırları size Enkaz Altındakiler yarışmasının düzenleyicisi, yapımcısı, sponsoru ve Almanya temsilcisi Bronex firmasını temsilen yazmaktayım.

Enkaz Altındakiler yarışmasının Türkiye temsilcisi tarafından sizlere yaşatılan mağduriyetten dolayı fazlasıyla üzgünüz. Yaşadıklarınız gerçek bir felaketti. Öte yandan yarışma onlarca ülkede aynı anda başladı ve yüzün üzerinde yarışmacıdan hiçbirinin burnu bile kanamadan tamamlandı. Bizim en önemli ilkemiz yarışmacıların sağlıklarıdır, aksi düşünülemez.

Ülkenizin temsilcisi ve yarışmanın yapımcısı tarafından sizlere yaşatılanlardan dolayı mahcup ve üzgünüz. Bu sebeple sizlere bir teklifte bulunmak istiyoruz. Yarışmanın yeni sezonunda Türkiye'nin yarışma temsilcisi bizzat bizler olacağız. Platformun hazırlanması için kendi mühendislerimizi ve mimarlarımızı gönderecek, her şeyi kontrollü ilerleteceğiz. Yarışmacı sayısı geçen sene beş kişiyken bu sene sekize çıkarılacak ve biz, sizleri Türkiye yarışmasının ilk beş yarışmacısı olarak görmeyi her şeyden çok istiyoruz. Yarışmanın ödülü geçen seneki ödülün tam iki katına çıkarıldı. Sizlere gerçek bir yarışma deneyimi sunmak, yaşadığınız tüm travmaları iyileştirmek için bize bir şans vermenizi önemle rica ediyoruz. Aşağıdaki iletişim adreslerimizden haberlerinizi bekleyeceğiz.

Bronex."

Günler geçti, güneş tekrar tekrar doğdu ve battı, biz kendi içlerimize döndük, kararlarımızı vermiş olsak da tekrar ve tekrar düşündük fakat nihayet bir sonuca, bir karara vardık. Şimdi buradayız.

Üzerinde kocaman harflerle "BRONEX" yazan bir şirket binasının önünde, beşimiz yine yan yanayız.

Üzerimde uzun siyah yağmurluğum, hafif dalgalı saçlarım omuzlarımın hizasında ve hemen yanımda Uraz.

"Sen ıslanmıyor musun?" diye sordum binanın büyük cam kapısına doğru yürüdüğümüz sırada.

Uraz'ın elinde büyük saydam bir şemsiye vardı ama şemsiye ile kendini de korumak yerine yalnızca beni koruyordu.

"Bilirsin," dedi, "ben yağmurları severim."

Gülümseyerek başımı salladım. Aklım onunla yerin altında tavandan sızan ve dizlerimize kadar biriken suyun içinde ilerlemeye çalıştığımız günlere gitti. Bilirdim, o yağmurları severdi...

Nisan, Bulut ve Eren arkamızdan geliyorlardı. Nisan ve Eren her zamanki gibi el ele, Bulut ise yine bir başınaydı. Gerçi onun tek başına olması biri ile birlikte olup aldatılmasından iyiydi. Biliyorsunuz, onun böyle bir karması vardı. Aldatılmadan duramıyordu!

"Hoş geldiniz efendim," dedi kapıda bizi karşılayan kırk yaşlarındaki görevli, üzerindeki takım elbisesi ile oldukça bakımlı görünüyordu. "Ben Suat Karen."

Uraz elindeki şemsiyeyi kapatırken hepimiz kapıya, Suat Bey'in yanına ulaşabilmiştik. Adamın kim olduğunu bilmiyordum ama üst düzey çalışanlardan biri olduğu ceketinin üzerine taktığı broşunun markasından belliydi.

"Merhaba," dedi Uraz, "ben Uraz."

"Ben de Eren," diye söze girdi Eren ve her birimiz binanın uzay grisi antresinde durup adamla sırayla el sıkıştık.

"Ben Kumru," dedim ve gülümsedim.

"Ah," dedi adam heyecanla, "komadaki kız sendin!"

Bir anlığına duraksadım ve tereddütle başımı salladım.

"Şey, evet..." dedim, "komadaki kız bendim."

Hemen arkamda duran Nisan kendini tutamayıp sessizce güldü. "Komadaki Kız" bundan sonra bana böyle diyecekleri ne adım kadar emindim.

"İnanılmaz bir hikâyen var," dedi adam, "şirket bundan çok etkilenmiş. Dünya basınında da epeyce konuşuldun! Ben aslen Türk'üm ama Almanya'da yaşıyorum bu arada. O dönem gündem tamamen sendin, Kumru!"

Başımı salladım. Bu, ünlü olduğum anlamına mı geliyordu?

"Maalesef," dedim, "daha çok yeteneklerimle tanınmak isterdim. Komada olmamla değil."

Nisan arkamdan bir kez daha gülünce ciddi kalabilmek için dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

"Bu konuyu daha fazla konuşmasak," dedi Uraz imalı bir vurguyla.

Uraz'ın, bu dünyada bahsetmekten en nefret ettiği konu buydu. O günler, benim komada olmam, onların aylarca başımda beklemeleri ve artık uyanacağıma dair inançlarını kaybetmeleri...

"Ben Bulut," diye araya girdi Bulut.

"Tıp Profesörü," diye ekledi Eren.

"Yine başlama ya..." Bulut, Eren'e dönüp söylenirken arkamdan bir el uzandı.

"Ben Nisan!" dedi Nisan, "Nisan Naren."

"Çok memnun oldum çocuklar," Suat Bey tanışma faslını bitirdikten sonra döndü ve arkasındaki resepsiyonda duran görevli kadına baktı.

"Sahne hazır olunca haber verin," dedi.

"Peki efendim," dedi kadın.

Başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Şirketin camdan kapısı biz içeri girdikten sonra hava değişiminden buğulanmıştı. Duvarlardaki seramik detaylar, tavanın yüksekliği ve avizelerin güzelliği her şeyi gözalıcı kılıyordu resmen.

"Çocuklar," diye söze girdi Suat, "sizin dışınızda üç yarışmacı daha seçilecek, bunu size bildirmiştik. Tam bu kapının ardında, içeride büyük salonumuz var, tüm seçmeler orada yapılacak ve şu an içeride tam iki yüz elli yarışmacı adayı heyecanla bekliyor."

"Hepsi bugün mü seçilecek?" diye söze atladı Eren.

"Hayır hayır, seçmeler üç gün sürecek. Bugün yalnızca bir yarışmacımız belli olacak."

Adam durup kolsaatine baktı ve konuşmaya devam etti, "Hatta o da birazdan açıklanacak ama öncesinde sizleri kısa bir anlığına sahneye almak, yarışmacı adaylarına göstermek istiyoruz. Tabii sahnedeki halinizi kayda da alacağız ki ilk bölümde yayınlayabilelim..."

"Kayıt mı?" dedi Nisan merakla, "Ama bizim... Herhangi bir hazırlığımız yok ki." Konuşurken bir yandan da o altın sarısı güzel saçlarını düzeltiyordu.

"Sizin herhangi bir hazırlığa ihtiyacınız yok, çocuklar," dedi adam gülümseyerek, "tüm mesele doğal olmanız. Seyirci sizi önce doğal halinizle görecek ki yarışma hazırlığı bölümünü izlediklerinde bu onlara bir şeyler ifade etsin."

"Yarışma hazırlığı mı?" diye sordum anlamayarak.

Yarışma hazırlığı için nasıl bir bölüm çekilebilirdi ki? Açlık Oyunları'nda olduğu gibi okçuluk eğitimi filan alacak halimiz yoktu ya!

"Evet, Kumru. Bu sefer yarışmanın konsepti biraz farklı, eh işi şirketin kendisi devralınca her şey değişti... Size her şeyi kısaca özetleyeyim."

O an tam olarak "İşte başlıyoruz," dediğim andı. Karşımızdaki adamı dikkatle dinlerken bir yandan da eski anılarımızı düşünüyor, başımıza gelenleri baştan sona hatırlıyordum.

"Bugün ve önümüzdeki iki gün boyunca seçmeler olacak. Sekiz kişilik yarışma kadrosu ortaya çıktıktan sonra ise hazırlık bölümümüzü çekeceğiz. Bu bölüm saç bakımı, cilt bakımı ve kıyafet denemeleriniz üzerine olacak. Yani tamamen hazırlık üzerine. Sonra yarışmaya başlamadan, yani yerin altına girmeden önce siz, sekiz yarışmacımızı üst kattaki

stüdyomuzda bir canlı yayına çıkaracağız ve yarışmanın kanalında yedi-yirmi dört sürecek canlı yayınımıza resmi olarak başlamış olacağız!"

"Ah, heyecanlandım ama şimdi..." dedi Nisan eli kalbinde söylenirken. Adam güldü ve başını salladı.

"Daha da heyecanlanacaksınız çocuklar."

"Peki yarışma ne zaman başlayacak?" diye sordu Bulut, "Her şeyi stüdyoda çekmezsiniz diye umuyorum."

"Olur mu öyle şey?" dedi adam, "Sizi yerin altına sokmadan olur mu?"

Kendince espri yapıp ufak da bir kahkaha attığı sırada Nisan dışında kimsenin gülmediğini görünce kahkahasını kısa kesti ve boğazını temizledi.

"Tabii ki," dedi, "tabii ki stüdyoda çekmeyeceğiz çocuklar. O gece stüdyodaki canlı yayından hemen sonra kanaldaki yayın devam ederken insanlar, televizyonlarının başında sizlerin stüdyodan alınıp arabaya bindirildiğinizi, daha sonra ise yerin altındaki platoya girerek kapıya gidişinizi izleyecek. Gözleriniz bağlı olacak ve oraya indiğinizde her şey başlamış olacak."

"Konsept aynı yani," dedi Uraz huzursuz bir sesle.

"Her şey aynı. Geçen sefer yaşadığınız kazalar dışında yani!" Adam yine ufak bir kahkaha atınca uzanıp Uraz'ın koluna dokundum. Çünkü gözüme çok da sakin gelmiyordu!

"Kusura bakmayın," dedi bir kez daha, "hepsi geçip gittiği için böyle konuşuyorum. Dediğim gibi, her şey aynı. Sizi aşağıda bu sefer baştan sona, her ince detayı defalarca incelenmiş ve denenmiş bir plato bekliyor. Her şeyiyle son model bir yeraltı şehri..."

"Yine evlerde kalacak ve yalnızca ilerleyip oradan çıkmaya mı çalışacağız?" dedi Eren. Adam başını salladı.

"Evet, aynı konsept çocuklar. Sizi aşağıda, birbirinin aynısı olan tam kırk yedi ev bekliyor. Tek amacınız ilerlemek ve yolculuk esnasında size verilen ufak görevleri yaparak kapıya ulaşmak. Röportaj zamanlarınız geldiğinde bunu birer uyarı olarak alacaksınız. Onun dışında tek farklılık, sizlere dışarıdan gelen seyirci yorumlarından bazılarını bildirecek olmamız. Seyirciler her hafta Enkaz Altındakiler adlı uygulamamız üzerinden yapacakları değerlendirmelerle size bazı konularda yol gösterebilecekler."

Bir süre sessizce onu dinledik. Söylediği her bir cümleyi kafamda tekrar tekrar düşündüm. Yaptığı gereksiz şakaları saymazsak her şey kulağa gayet eğlenceli geliyordu. Buraya yarım kalan yarışmamızı tamamlamaya gelmiştik ve tamamlayacakmışız gibi de görünüyordu.

"Efendim," dedi resepsiyondaki kadın, "içerideki konuşma bitti. Sahne artık müsait, sizi alabiliriz."

"Ah tamam, Fulya!" dedi Suat Bey heyecanla, hemen sonra bize döndü, "Hazır mısınız, çocuklar? İçeri girelim de yarışmacı adaylarına bir selam verelim, olur mu?"

Başımı çevirip tereddütle önümüzde duran kapıya baktım.

Adam resepsiyondaki kıza döndü, "Kızım, söyle, anons etsinler," dedi. Bir yandan da saatine bakıyordu.

"Girelim," dedi Bulut, ona başımı sallayarak katıldım ve önümüzdeki büyük beyaz kapılar açılır açılmaz içeriden bir anons sesi geldi.

"İşte karşınızda bu senenin ilk beş yarışmacısı. Onları haberlerden tanıyacaksınız! Kumru Sonat, Uraz Kayalar, Eren Aymaz, Nisan Naren ve Bulut Özar!"

Başımı kaldırıp tereddütle yanımda duran Uraz'a baktım, yüzü oldukça gergindi. Buraya gelmeyi en istemeyenimiz

oydu. Yarışmaya yalnızca ağabeyinin borçlarını ödemek için katılmıştı ama artık her şey yolundaydı ve şimdi burada olma sebebi yalnızca bizdik.

Nisan'ın koluma dokunduğunu hissedip ona döndüm.

"Bu kadar heyecanlanmam şaka mı?" diye sordu gülerek.

"Saçmalama Nisan," dedim. "Sen okulunun en popüler kızıydın, iki yüz elli insana karşı mı heyecanlanıyorsun şimdi?"

"O günler eskide kaldı!" dedi Nisan.

Gülerek bunları konuşurken bir yandan da Suat Bey'in önderliğinde sahneye doğru ilerliyorduk. Kapı uzun, ışıklı bir yola açılıyordu. Bizi alkışlayan meraklı insanlarla dolu koltukların arasından geçiyor, sahneye doğru ilerliyorduk. Kameralar bu esnada bizi çekse de üzerlerimizde mikrofonlar yoktu. Bu, duyulmayacağımız anlamına geliyordu.

"Herkes bize bakıyor!" dedi Nisan, "Saçlarım darmadağınık!"

"Onların hepsi bizi televizyonda çamurlar içinde izledi ama tabii yine de sen bilirsin hayatım," dedi Eren.

"En azından o zaman kamufle oluyordum." Nisan'ın cevabına istemsizce güldüğüm sırada artık sahnenin merdivenlerine ulaşmıştık.

"Dikkat et," diye fısıldadı Uraz bana elini uzatırken, bacaklarım yaşadığım kaza sonrasında fazlasıyla toparlansalar da kendimi hâlâ çok iyi hissetmiyordum.

"Merak etme," dedim.

"İstersen kucağıma alıp çıkarabilirim."

Şaşkınlıkla gülüp ona baktım. Gerginliğinin altında bir yerlerde, bizimle burada olmanın onu da eğlendirdiğini biliyordum.

"Başladık mı?" dedim gülümseyerek, "Beni kucağına alma isteği duyman için yarışmanın adının geçmesi bile yetiyor."

"Bunu istemek için bir sebebe ihtiyacım yok," dedi, "ben bunu hep istiyorum."

Ona son kez güldüğümde nihayet sahnedeydik. Beşimiz birlikte ve yan yanaydık. Salondaki yüzlerce insan bizi alkışlarken sahneye bizden önce çıkan Suat Karen hemen kürsüye geçmiş ve bizi sahnede yan yana gördüğü an konuşmaya başlamıştı.

"Evet, kısa süre sonra içinizden üç kişinin daha yanlarına katılacağı ilk beş yarışmacımız sonunda burada, karşınızda! Yarışmadaki numaraları ile sırasıyla," dedi ve elinde tuttuğu kâğıda bakıp numaralarımızı okumaya başladı.

"356, 482, 533, 747 ve 889."

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım, çınlayan alkışların seslerini dinlerken bir kez daha geçmişe gittim. 889 benim ikinci ismimdi. O benim miladımdı. Bundan tam bir buçuk yıl önce çekiliş kâğıtları arasından çıktığı gün ona bir söz vermiştim. Demiştim ki, "Söz veriyorum 889. Sana güzel bir hikâye yazacağım..."

Oysa 889'un hikâyesi hiç de beklediğim gibi gitmemiş, onun öyküsü de en az Kumru'nun öyküsü kadar zor ve karmaşık başlamıştı. Oysa sözüm hâlâ sözdü, ***ona güzel bir hikâye yazacaktım.***

"Ve şimdi," dedi Suat Karen elindeki bez çekiliş torbasını gösterirken, seyircilerin heyecanlı sesleri kulaklarımızda yankılanıyordu; "bunda ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi gülerek.

"Numaralarımız!" diye bağırdı biri.

"Çekiliş kâğıtlarımız!"

Gülümsedim, hepsi o kadar enerjik ve heyecanlı görünüyorlardı ki biz onların karşısında cepheden yeni dönmüş kadar yorgun ve yıpranmış duruyorduk.

"Doğru," dedi Suat, "her birinizin numaralarının yazdığı çekiliş kâğıtlarınız var burada. Sizler bu aşamaya tam on bin kişinin arasından geldiniz ve bu artık son aşama. Burada birden on bine kadar numara almış yalnızca iki yüz elli yarışmacı adayı var ve bugün sizlerin arasından çıkacak ilk yarışmacımız, yani altıncı yarışmacımız belli olacak!"

"Ben olayım ne olur!" diye bağırdı kalabalığın arasından genç bir kız. Salon, kızın bir anda yükselmesine gülerken Suat elini bez torbanın içine daldırdığı an kalabalık sessizleşti.

"Öyleyse gelsin bakalım..." dedi, "Enkaz Altındakiler'in altıncısı..."

Derin bir nefes aldım ve yanımdaki dörtlü ile birlikte ona döndüm, adam çatık kaşlarıyla önündeki kâğıda bakarken ben, heyecanla bu anı beklerken neler hissettiğimi hatırlamış, o kâğıdın üzerinde numarası yazan arkadaşımızın şu an neler hissedebileceğini düşünüyordum. O gün yaşadığım o heyecanı, korkuyu, buruk mutluluğu...

"Enkaz Altındakiler yarışmasının altıncısı..." dedi Suat kamera direkt olarak onu çekerken, "hazır mısınız?" dediğinde seyircilerin sesleri heyecanla yükseldi.

"Hazırız!"

"Hadi artık!"

"Öleceğim heyecandan!"

"Hadi!"

Bir kez daha aynı merakla Suat'a döndüğümde sonunda açıklamaya hazır olduğunu görebiliyordum. Birazdan açıklayacağı numaranın sahibi kısa bir süre sonra bizim yanımızda yer

alacak ve belki de haftalar boyunca bizimle beraber yarışacak, bizimle beraber uyuyup uyanacaktı.

"Altıncı yarışmacımız 226!" Suat Karen'in sesi tüm salonda yankılanırken ellerim benim kontrolüm dışında kalkmıştı bile ve gelecek olan yarışmacıyı alkışlamaya başladım.

"Nerede, hangisi?" diye sordu Nisan sessizce.

Gözlerim merakla ayağa kalkacak kişiyi ararken sonunda salonun en arkalarından genç bir adamın alkışlar eşliğinde bize doğru yürüdüğünü gördüm. Yirmili yaşlarda görünüyordu, sarışın ve uzun boyluydu. Saçları düz ve oldukça kısa, giyimi ise gayet spordu. Yaklaştıkça mavi olduğunu fark ettiğim gözleri, üzerindeki kapüşonlu ile aynı renkti. Sahneye çıkar çıkmaz önce Suat Karen'in elini sıkan 226 sonra bize döndü. Heyecanla gülümsedi ve ilk sıradaki Eren'e elini uzattı.

"Ben Alpin!" dedi yüzündeki büyük gülümsemeyle.

Alpin; ismi buydu.

"Hoş geldin 226," dedi Eren.

"Tebrikler," dedi Nisan.

Ve herkesle tek tek el sıkışıp tebriklerimizi aldıktan sonra en sona, Uraz'ın yanına geçti. Tüm gözler merakla Suat Karen'e döndüğünde o yine mikrofonun başındaydı ve bizim tanışmamızın bitmesini bekliyordu.

"Evet," dedi, "Enkaz Altındakiler artık altı kişi!"

Salonda büyük bir alkış koparken biz de o kalabalığa alkışlarımızla eşlik ediyorduk. Yanımızdaki yeni çocuğun şimdilik yalnızca numarasını ve ismini biliyorduk. Gerçekte kimdi, nasıl biriydi, hayat hikâyesi neydi, bilmiyorduk ama her şey başladığında ve tüm bu insanları yerin üzerinde bıraktığımızda öğrenmek için bolca vaktimiz olacaktı.

Şimdilik tek önemli olan şey az önce salonun her yerinde yankılanan o gerçekti, ***biz artık altı kişiydik.***

Ve bana kalırsa yarışma çoktan başlamıştı.

(Yazarın Anlatımıyla)
(226'nın Hikâyesi)

Beyoğlu, İstanbul'un en güzel yeriydi ona göre. Alpin yirmi üç yaşında, üniversiteye başladığı ilk yıldan beri ailesinden ayrı yaşayan bir yazılımcıydı ve bazı geceler kendisini öyle yalnız hissediyordu ki İstanbul'un en kalabalık ilçelerinden birinde oturmak onun için bu yalnızlık çıkmazının tek çıkar yoluydu. Günün yüzde doksanı bilgisayardan ve işinden ibaretken gecenin bir vakti kahve içmeye çıktığı balkonundan tenha bir sokağa bakmaktansa, gürültülü bir caddeye bakmayı seviyordu.

Yine öyle gecelerden birini yaşıyordu. Birkaç ay önce mezun olmuştu ve ilk öğrencilik yılından beri üzerinde çalıştığı bir yazılımı az önce bitirmiş, başında öylece oturup kalmıştı. Gözleri ekranın ışığına bakmaktan kızarmış, yaşadığı hayatın anlamsızlığını sorgularken tam o an bir bildirim geldi telefonuna.

"Bu saatte..." dedi kendi kendine, saat gecenin 4'ünü yeni geçmişti ve acil doktoru değilseniz ona göre bu saatte yalnızca yazılımcılar ve sarhoşlar ayakta olurdu.

Alpin yorgun gözlerini kısarak telefonuna gelen e-posta bildirimine baktı. Bildirim, adını daha önce duyduğu ama iş tanımını hatırlayamadığı bir şirketin adresinden geliyordu.

"Bronex," dedi kendi kendine, "bu saatte iş teklifi mi?"

Bir yandan telefonuna gelen e-postayı açarken diğer yandan masasında duran artık soğumuş kahvesini aldı ve balkonuna doğru ilerledi. Balkona çıkıp da korkuluklarına doğru

yaslandığında dışarıda yağan hafif yağmuru fark etti. Soğuk kahvesinden bir yudum aldı ve gelen e-postayı okumaya başladı.

"**ENKAZ ALTINDAKİLER – Başvuru Formu,**" yazıyordu e-postanın başlığında, yorgun gözlerini merakla kıstı ve aşağı inip yazılanları okumaya başladı.

"**Merhaba,**

Sizlere veri tabanımızda kayıtlı adresinizden, yakında gerçekleşecek Enkaz Altındakiler isimli televizyon yarışması hakkında bilgilendirmek için ulaşıyoruz.

Enkaz Altındakiler geçtiğimiz sene Türkiye hariç tüm dünya ülkelerinde yapılmış ve her ülkede reyting rekorları kırmış bir televizyon yarışması. Yarışmanın yapımcılığı ise son yıllarda tasarladığı yeraltı şehirleriyle bilinen firmamız Bronex tarafından yapılıyor!

Şartlar çok basit. On sekiz yaşını geçmiş, herhangi bir kronik rahatsızlığı olmayan herkes bu yarışmaya başvurabilir.

Yarışma tam kırk yedi ülkede aynı anda yapılacak ve her ülkenin kendi televizyonunda yedi-yirmi dört yayınlanacak. Enkaz Altındakiler kameralar eşliğinde yeraltında özenle hazırlanmış bir platoya yerleştirilecek ve tek amaçları düzenekleri geçip, verilen görevleri yerine getirdikten sonra tüm ülkeler arasında o platodan en erken çıkan ilk grup olmak.

Peki, ya sen de Enkaz Altındakiler'e seçilecek sekiz kişiden biri olmak istemez misin?

Eğer istersen hemen aşağıda göreceğin başvuru formu seni bekliyor.

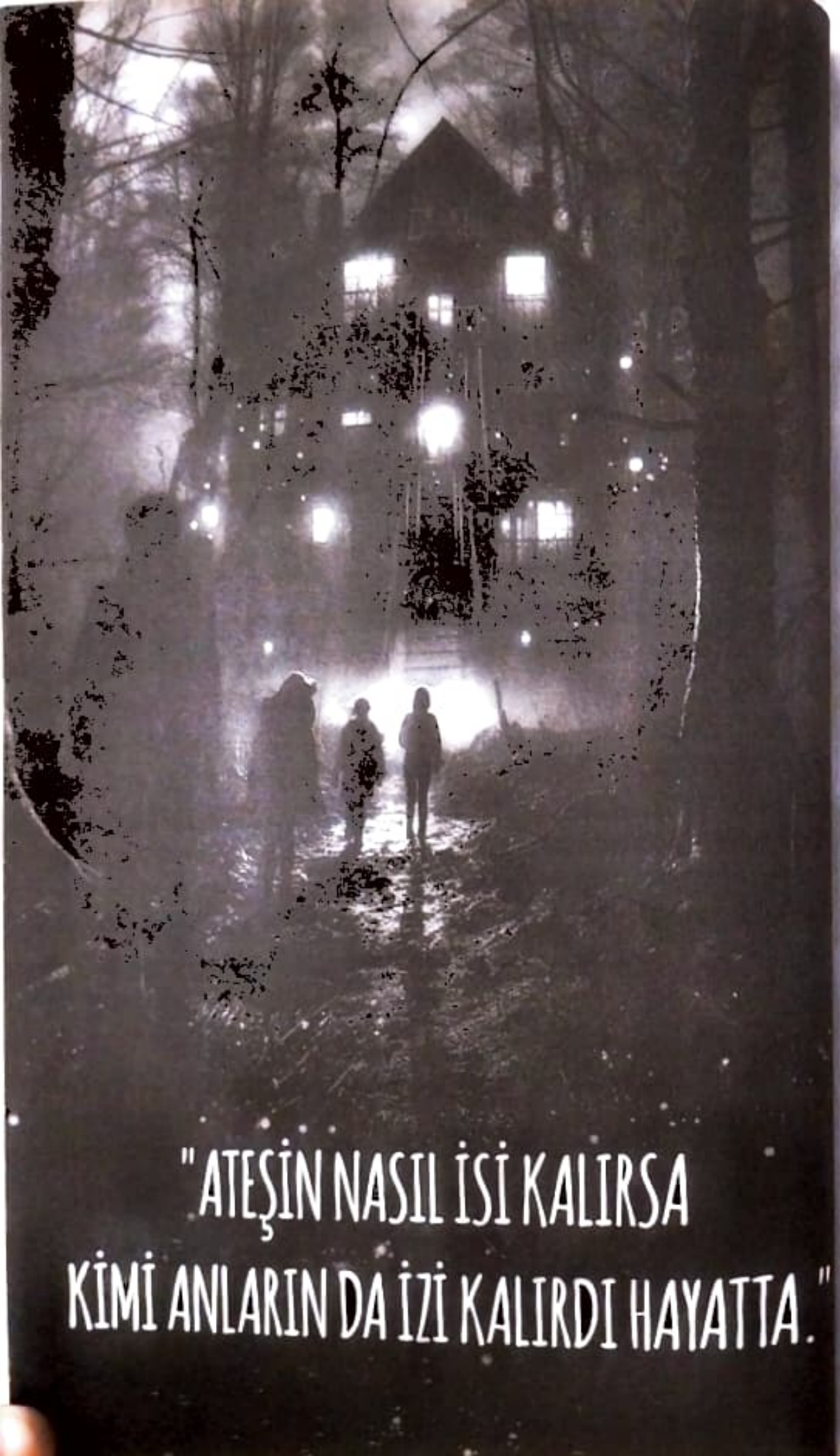
Bol şans!"

Alpin başını bir saniyeliğine telefonundan kaldırıp balkonunun baktığı kalabalık caddeye odaklandı. Gece eğlencelerinden evlerine dönmeye çalışan, kahkahalarla gülen, birbirleriyle sohbet eden insanlar bir anlığına ona öyle uzak geldi ki gözleri onlardan bambaşka bir noktaya, yerdeki asfalta takıldı. Yerin altını düşledi önce, yeraltında bir şehir fikri ne kadar uzaktı ona! Evini bile bulabildiği en kalabalık caddeden seçmişti, oysa şimdi kafası bir anlığına bu fikre kapılmış, kalbi nedensiz bir heyecana tutulmuştu.

Hiç düşünmedi. Başını bir kez daha eğdi ve başvuru formuna tıklayıverdi.

"Alpin Yakar," yazdı, **"23."**

Uzun yıllar sonra kalbi ilk kez böylesine hızlı atmış, böyle bir heyecanı bir anlığına ilk kez yaşamıştı. Sanki içinden bir ses, "Git," diyordu ve Alpin belki de hayatında ilk defa içindeki o sesi dinliyordu.

"ATEŞİN NASIL İSİ KALIRSA
KİMİ ANLARIN DA İZİ KALIRDI HAYATTA."

2. Bölüm

Yedi

Alpin... Altıncımızın ismi buydu. Salondaki yarışmacı adaylarının alkışları eşliğinde yanımızda yerini almıştı. Geriye yedinci ve sekizinci yarışmacılar kalmıştı, onları öğrenmek için ise birer güne daha ihtiyacımız vardı.

Uraz dışında herkes içinde bulunduğumuz durumdan gayet memnun görünüyordu. Amacımız en başından beri bu yarışmaya katılmaktı ve sonunda gerçek bir yarışmada, gerçek birer yarışmacı olarak yer alacak ve hayallerimizi gerçekleştirebilecektik.

Gerçi hayallerim hâlâ yerlerinde duruyor muydu bilmiyordum, bir sahnede olabilmek, dans edebilmek benim için hâlâ bir seçenek miydi yoksa onu da birçok hayalimi kaldırdığım gibi çocukluk dolabımın tozlu raflarından birine mi kaldırmıştım?

Derin bir nefes aldım; kalabalık, yeni yarışmacıyı alkışlamaya devam ederken, "Kolaylaştır," dedim içimden kendime, "bir kere de bir şeyi zorlaştırma... Kolaylaştır."

Gözlerim uzun uzun koltuklarda oturan insanların yüzlerinde, saçlarında, tenlerinde gezindi. Karşımızda duran, bizleri

izleyen bu insanlardan ikisi daha yanımızda yer alacaktı. Kim olacaktı onlar?

Şurada oturan sarı saçlı, oldukça üzgün görünen kız olabilir miydi, ya da onun birkaç sıra arkasında oturan ve Alpin'i alkışlamayan esmer, yuvarlak yüzlü genç adam? Hepsinin yüzünde birer yaşanmışlık vardı. Hepsinin birer hikâyesi vardı. Hepimizin olduğu gibi.

"Pekâlâ," dedi Suat Karen önünde duran mikrofona doğru, "Yarın aynı saatte buradayız gençler. Aranızdan ikisi daha göründüğünüz bu altılı ile birlikte yerin altına inecek ve yarın o iki isimden birini yine burada, bu salonda öğreneceğiz. Katılımınız için teşekkürler, bol şans dilerim!"

Adam kalabalığa son bir konuşma yaptıktan hemen sonra bize döndü.

"Alpin," dedi sessizce, "tüm bilgilerini almak için kulise gelmen gerekiyor."

Çocuk başını salladı ve gülümseyerek bize baktı.

"Çok memnun oldum," dedi, "yarın görüşmek üzere!"

"Görüşmek üzere," dedi Eren, hepimizi temsilen.

Biz ise gülümsemekle ve el sallamakla yetindik. Salondaki kalabalık ağır ağır dağılırken biz, sahnede bir araya toplanmış aşağı inip salondan çıkabilmek için kalabalığın azalmasını bekliyorduk.

"İyi birine benziyor," diye mırıldandım birden.

Yanı başımda duran Uraz başını kaldırdı ve soran gözlerle bana baktı.

"Kim?" dedi. Anlamaması imkânsızdı.

"Yeni çocuk," dedim, "Alpin."

"Bence de," dedi Nisan, "tatlı birine benziyor."

"Öyle mi?" Eren'in kaşlarını kaldırarak ortaya attığı soru, aklındaki duyguları belli ediyordu.

"Ne dedik ki şimdi?" dedim merakla, "Sizce kötü birine mi benziyor?"

Eren bozularak omuz silkerken Uraz bana bakmaya devam ediyordu.

"İyiyse iyi," dedi. "Bundan bize ne?"

"Pekâlâ!" dedim ellerimi kaldırarak, "Bu konuyu kapatsak daha iyi olacak çünkü sanırım siz ikiniz de hassas bir gün geçiriyorsunuz."

"Farkındaysanız ben hiçbir yorum yapmadım," dedi Bulut imalı bir gülümsemeyle, "çünkü beni ilgilendirmiyor. Ben onu bekliyorum."

"Kimi?" dedi Nisan merakla.

"Onu..." dedi Bulut, "Yengenizi!"

"Ya oğlum..." diye söylendi Eren, "Allah aşkına aldatılma da..."

"Bunu televizyonda yaşamak istemezsin," diye ekledi Nisan.

"Kimbilir," dedi Bulut sonunda sahneden aşağı inen merdivenlere yöneldiğimizde, "yerüstünde bulamadığımı yeraltında bulurum belki..."

Uraz'ın kolu koruma içgüdüsüyle uzandı ve ben onun yanında merdivenlerden inerken belimi sardı. Bakışları doğrudan ayaklarımdaydı, burada olmaktan ne kadar rahatsız olursa olsun beni yalnız bırakmaktan korktuğu her hareketinden belliydi.

"İki gün kaldı," diye mırıldandım son merdiven basamağına da basıp sahneden indiğimizde.

"Bak şimdi," dedi Nisan heyecanla gülerek, "böyle söyleyince daha çok heyecanlandım!"

Salonda tek tük kalmış, oturmaya devam eden insanların ve yerlere düşmüş karton bardakların arasından sohbet ederek ilerledik. Bir sonraki gün tekrar geleceğimizi bildiğimizden veda etmeden çıktık salondan.

Önümüzdeki iki gün boyunca yarışmacı seçmeleri dışında birbirimizi çok da göremeyecektik aslında. İki gün sonra haftalar boyunca yeraltında kalacağımız bir yarışmaya dahil olacağımız için bu, yerüstündeki tüm işlerimizi halledebileceğimiz son iki günümüze girdiğimiz anlamına geliyordu.

Önce beni ve Nisan'ı eve bıraktılar. Eren ailesi ile ilgili birkaç işini halletmek için yanımızdan ayrılırken Uraz, ağabeyinin yanına gidiyordu. Bulut ise bir süreliğine dondurmak zorunda kalacağı faturalı aboneliklerini halletmekle uğraşacağını söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı.

"Çocuğa sadece iyi dedik," diye söylenmeye başladı Nisan elindeki anahtarla evin çelik kapısını açarken.

"İyi ve tatlı," diye düzelttim onu gülümseyerek.

"Bunu onlar başka birine söylese asla kıskanmazdık!" dedi Nisan, "Kafayı yemişler!"

Başımı salladım. Uzanıp çantamı kapının hemen yanındaki portmantoya astım ve Nisan'ın peşinden mutfağa doğru ilerledim.

"Neyse, kişisel bir yorum yapmamak en iyisi," diye mırıldandım fincan ararken, "kahve içiyorsun, değil mi?"

"Evet evet," dedi Nisan buzdolabından su çıkarırken, "bunlar son kahvelerimiz olabilir, aşağıda bizi ne bekliyor bilmiyoruz!"

"Eren bizi yemeksiz de kahvesiz de bırakmaz," dedim güleрek, "gerekirse ellerini birbirine sürterek su ısıtır yine de kahve yapar!"

Nisan ufak bir kahkaha attığı sırada aklım yine eski günlere gitti. Orada kurduğumuz o küçük dünyayı, Eren'in makarnalarını, uzun sohbetlerimizi özlediğimi fark ettim.

İçimdeki Kumru orada kendi büyük felaketini yaşamış, küllerinden yeniden doğmuştu. 889 benim hayatımın dönüm noktasıydı ve ona yeniden kavuşmama yalnızca iki günüm kalmıştı...

(Ertesi Gün)

Ertesi gün aynı saatte oradaydık. Bu sefer salona çıkmak yerine en öndeki koltuklara sıralanarak oturmuş, birazdan yapılacak çekilişten çıkacak sonucu bekliyorduk. Her şey şimdiden değişmeye başlamıştı, zira Uraz, ben, Eren, Nisan, Bulut sırasıyla otururken Bulut'un yanında bir de Alpin oturuyordu artık. Henüz hiçbirimizle tam olarak bir iletişim kuramamıştı ve zoraki konuşmaların dışında hiçbir sohbetimiz olmamıştı. Altıncımızın seçilmesinin üzerinden daha yalnızca bir gün geçmişti ki şimdi yanımıza bir de yedinci gelecekti.

Suat Karen dün olduğu gibi yine sahnedeydi, kısa bir giriş konuşması yaptıktan sonra nihayet uzun lafı kısasına getirdi ve herkesin merak ettiği o konu hakkında konuşmaya başladı.

"Bugün gördüğüm yüzler dünden daha da heyecanlı, daha da azimli, daha da meraklı!" diye söze girdi. Salondaki kalabalıktan güçlü bir alkış sesi ve birkaç heyecanlı cevap geldi.

"Bugün yedinciliği almaya geldik!" dedi hafif kilolu bir çocuk, olsa olsa on sekiz, on dokuz yaşlarındaydı.

"Birazdan numaram söylenecek tabii heyecanlıyım!" diye bağırdı esmer ve fazla neşeli bir genç kız.

Salondaki keyifli atışmalar devam ederken ben başımı kaldırıp solumda duran Uraz'a baktım.

"Sen iyi misin?" diye mırıldandım sessizce. Hâlâ fazlasıyla keyifsiz görünüyordu.

"İyiyim sevgilim," dedi ve hareketlenip elimi tuttu.

Gözlerimi önce üzerindeki siyah, ince kazakta, sonra sakallarında, sonra da düşünceli güzel yüzünde gezdirdim. Uraz'ı biraz olsun tanıyorsam hayatında bana anlatmadığı bir şeyler olduğuna, bir şeylerin yolunda gitmediğine emindim.

"Çıkışta bir şeyler yapar mıyız?" diye sordum.

Uraz ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle bana döndü ve gözlerini kaçırarak konuşmaya başladı.

"Ağabeyimin yanına gitmem gerek," dedi, "yarışma başlamadan önce halletmemiz gereken birkaç işimiz var."

"Öyle mi?" dedim, "Neymiş işleriniz?"

"Anlatırım," dedi Uraz. Gözlerini kaçırıyor, düşünceli bir halde zaman geçse de kalkıp gitsem diye bekliyordu sanki.

Önümüzden geçen kameranın bizi çektiğini fark edince sormak istediğim soruları içime atıp önüme döndüm. Elbet bir an gelecekti ve yalnız kalıp uzun uzun konuşabilecektik.

"Evet, o zaman o büyük an geldi diyebiliriz!" dedi Suat eline çekiliş torbasını aldığında.

Bugün seçilecek isimden sonra geriye yalnızca bir isim daha kalacaktı. Yanımıza gelecek yedinci kişinin, haftalarımızı birlikte geçireceğimiz diğer yabancının kim olduğunu öğrenmemize saniyeler kalmıştı. Salondaki sesler, yerini heyecanlı kıpırdanmalara bırakırken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Aklım hâlâ yanımda oturan Uraz'da olsa da birazdan numarası okunacak kişinin kim olduğunu öğrenmek için duyduğum heyecan da hâlâ fazlasıyla yüksekti.

"Bugünün kazananı," dedi Suat Karen, "Enkaz Altındakiler'in yedincisi..."

O sırada oluşan sessizlikte "Hadi!" sesleri yükselmeye başladı kalabalıktan.

"Benim işte, açıklayın gitsin!"

"Hadi ama!"

Salon bir kez daha sessizleştiği sırada yedincimizin numarasının yazılı olduğu kâğıt artık Suat Karen'in ellerinin arasındaydı. Kâğıda bakıp heyecanla gülümsedi ve mikrofona doğru eğildi. Kalabalığa son bir kez heyecanı artırmak istercesine sesini çıkarmadan baktı.

"Ve yedinci yarışmacımız..." dedi heyecanla, "497 numara!"

Kalabalıktan büyük bir alkış sesi koptuğunda merakla arkama döndüm. Alkış seslerinin arasında hayıflanmaları, hayal kırıklığı dolu tepkileri ve söylenmeleri duyabiliyordum. İnsanlar hareketlenirken sahneye gelecek kişinin kim olduğunu görebilmek için olduğum yerde kıpırdanıyordum ve sonunda birinin oturduğu yerden kalkıp gülümseyerek sahneye doğru ilerlediğini gördüm.

İnce, güzel ve zarif... Uzun, dalgalı kızıl saçları beline kadar uzanan, yeşil gözlü bir genç bir kızdı sahneye doğru yürüyen. Yeşil triko elbisesinin altına giydiği uzun kahverengi çizmeleri ile öyle güzel görünüyordu ki içimde anlamsız bir rahatsızlık hissiyle oturduğum koltuğa gömüldüm.

Kız, alkışlar eşliğinde sahneye çıkıp da Suat Karen'in yanına ulaştığında adam, kürsünün kenarına çekildi ve mikrofonu ona bıraktı.

"Merhaba," dedi kız heyecanlı ama özgüvenli bir sesle, "ben Pelda."

Yedincimizin ismi buydu... Pelda.

"Pelda," diye tekrar etti Bulut hayranlık dolu bir sesle, "sanırım onu buldum."

Nisan'ın oturduğu koltuktan başını çevirip bana baktığını hissedince dönüp ona baktım. O sırada Nisan'la anlamsız bir bakışma yaşadık. İkimiz de bir şeyden rahatsız olmuştuk ama bunun ne olduğunu henüz bilmiyorduk.

Başımı çevirip sahneye bakmaya devam ettiğim sırada gözlerim Pelda'nın yüzündeki aydınlık gülümsemeye ve parlayan gözlerine dalıp gitti. Onda neyi gördüğümü bilmiyordum ama kendimi görmediğim kesindi.

Hikâyesi neydi, bu yarışmadan beklentileri neydi, hayatımızda yeri ne olacaktı acaba? Bunların hepsi şimdilik koca birer soru işaretiydi ve bu soru işaretleri günler geçtikçe birer birer düşecek, her şey netleşecekti.

(497'nin Hikâyesi)

Hava yağmurluydu, insanlar ellerindeki şemsiyelere sıkıca sarılmış otobüs durağına doğru koştururken Pelda'nın elindeki şemsiye neredeyse uçup gidecekti.

"Hadi ama ya! Sen mi beni yağmurdan koruyacaksın ben mi seni rüzgârdan koruyacağım?" diye söylendi ve rüzgâra doğru ters dönüp bir süre bekledi.

Uzun, kızıl saçları mor yağmurluğunun üzerine dökülmüş, saçlarını örten mor kapüşonu yüzünü de korurken anlık bir öfkeyle elindeki parçalanmaya yakın şemsiyeyi yanında duran çöp kovasına attı ve kapüşonuna tutunarak otobüs durağına doğru ilerledi.

Pelda 22 yaşında bir hemşirelik öğrencisiydi, stajını yaptığı büyük araştırma hastanesinden çıkmış, evine gitmek üzere otobüs bekliyordu.

Annesini ve babasını henüz bebekken bir trafik kazasında kaybetmiş, o günden beri teyzesinin evinde yaşıyordu. Teyzesi

hayatını yeğenine adamış, Pelda'yı istemeyen eşinden bile ayrılmıştı.

"Pardon, benim otobüsüm geliyor, geçebilir miyim? Pardon..."

Pelda yolun başında "Üsküdar" yazılı, kendi durağına giden otobüslerden birini gördüğünde kalabalığı aşarak öne geçmeyi başardı. Sonunda otobüse binmiş, şemsiyesiz kalmış ve yağmurluğuna rağmen sırılsıklam olduğu bu durumdan kurtulmuştu; otobüsün tutunma yerlerinden birini kavrayıp ilerleyerek cam kenarına geçti. Oturacak koltuk yoktu.

"Her zamanki gibi," diye geçirdi içinden.

Her akşam olduğu gibi bu akşam da ayakta yolculuk edecekti ve bu yolculuk her zaman olduğundan da kötüydü, üstü başı sırılsıklamdı. Hayıflanarak arkasındaki cama yaslandı ve kendini ortamdan soyutlamak istercesine kulaklıklarını taktı. Rasgele bir şarkı açıp telefonuna gelen mesajlara bakmaya başladığında gözleri tanıdık olmayan birkaç kelimelik bir e-posta başlığına takıldı.

"BRONEX" E-postanın göndericisinin ismi buydu.

"Ne bu şimdi?" diye düşündü kendi kendine.

"ENKAZ ALTINDAKİLER – Başvuru Formu." yazıyordu e-postanın başlığında, ıslak saçlarını sırtına doğru atıp gözlerini merakla kıstı ve ekranı aşağı doğru kaydırıp yazanları okumaya başladı.

"Merhaba,

Sizlere veri tabanımızda kayıtlı adresinizden, yakında gerçekleşecek Enkaz Altındakiler isimli televizyon yarışması hakkında bilgilendirmek için ulaşıyoruz.

Enkaz Altındakiler geçtiğimiz sene Türkiye hariç tüm dünya ülkelerinde yapılmış ve her ülkede reyting rekorları

kırmış bir televizyon yarışması. Yarışmanın yapımcılığı ise son yıllarda tasarladığı yeraltı şehirleriyle bilinen firmamız Bronex tarafından yapılıyor!

Şartlar çok basit. On sekiz yaşını geçmiş, herhangi bir kronik rahatsızlığı olmayan herkes bu yarışmaya başvurabilir.

Yarışma tam kırk yedi ülkede aynı anda yapılacak ve her ülkenin kendi televizyonunda yedi-yirmi dört yayınlanacak. Enkaz Altındakiler kameralar eşliğinde yeraltında özenle hazırlanmış bir platoya yerleştirilecek ve tek amaçları düzenekleri geçip, verilen görevleri yerine getirdikten sonra tüm ülkeler arasında o platodan en erken çıkan ilk grup olmak.

Peki, ya sen de Enkaz Altındakiler'e seçilecek sekiz kişiden biri olmak istemez misin?

Eğer istersen hemen aşağıda göreceğin başvuru formu seni bekliyor.

Bol şans!"

Pelda başını kaldırıp çatık kaşlarıyla otobüs camındaki yansımasına baktı.

"Enkaz Altındakiler..." diye tekrar etti içinden, "Bu ismi bir yerden hatırlıyorum ama..."

Pelda da birçok insan gibi Enkaz Altındakiler haberlerini okumuş, Kumru'nun kurtarılış videosuna hem televizyonda hem de birçok sosyal medya platformunda denk gelmişti. Biraz düşündükten sonra aklına gelen görüntülerle birlikte başını tekrar eğdi.

Artık bu ismi nereden hatırladığını biliyordu ama bu yarışmanın başvuru formunun bir gün dönüp dolaşıp kendisinin önüne geleceğini hiç düşünmemişti. Ekrana bakmayı

sürdürürken bir yandan düşünüyordu. Bir televizyon yarışmasına başvuracağı asla aklına gelmezdi ama şimdi içinde bir yerlerde bu yarışmaya dair bir merak da oluşmamış değildi.

Bir anlığına hayatını düşündü. Okulunu, stajını, ailesinin kaybının onu hâlâ derinlerde bir yerlerde sarsıyor oluşunu... Biraz ara vermeye ihtiyacı olduğunu biliyordu, buna her şeyden çok emindi ama "tatile gitmek" gibi bir araya değil, insanlardan gerçekten uzak olacağı bir araya ihtiyacı vardı.

"Bir süreliğine yeraltında olmak gibi..." dedi kendi kendine, o an içinde bir ışık yandı sanki.

Gözleri bir kez daha telefonunun ekranına, e-postanın başlığında yazan "Enkaz Altındakiler" yazısına çevrildi.

"Sadece bir başvuru," dedi kendi kendine, "ne olabilir ki?"

O gün, o kalabalık otobüsün içinde cesur bir karar verdi Pelda. Soğuktan buz gibi olmuş parmaklarıyla telefonun ekranına tıklayarak hiç düşünmeden yazmaya başladı.

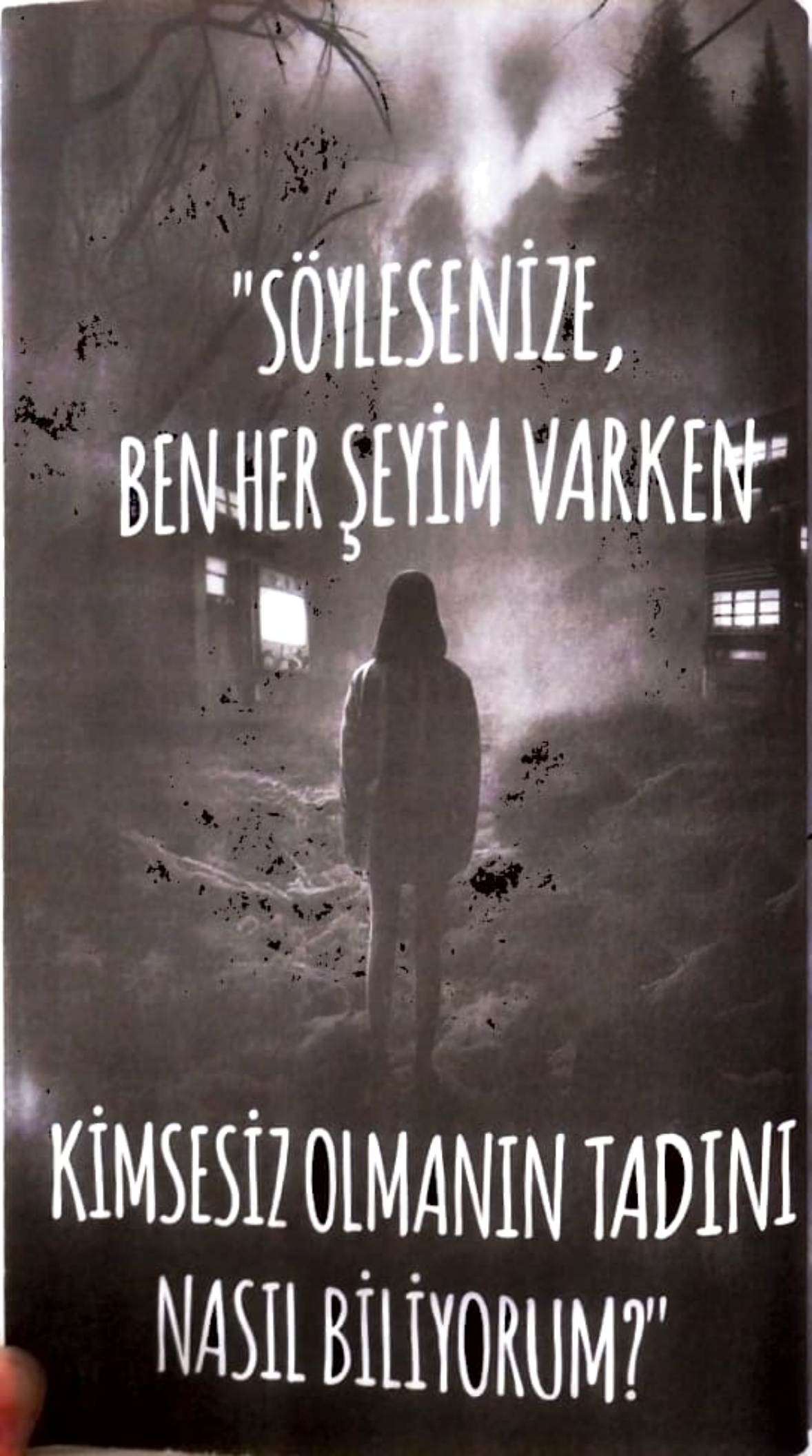
"Pelda Solgar," yazdı ve ekledi, **"22."**

Bu başvurunun hayatını kökünden değiştireceğini hiç bilmeden doldurdu başvuru formunu. Kulaklarını dolduran şarkının sözleri, "Kendimi yaralamaktan, aşağılamaktan bitap düştüm,"* diyordu ve belki biraz da bu yüzden bir ara vermek istiyordu Pelda.

Yalnızca insanlardan değil, hayatından değil, kendisinden de yorulmuştu ve bu yarışma belki de ona bambaşka bir yönünü, hiç bilmediği bir Pelda'yı getirecekti...

---

* İdil Meşe – Kendini Sev.

"SÖYLESENİZE,
BEN HER ŞEYİM VARKEN
KİMSESİZ OLMANIN TADINI
NASIL BİLİYORUM?"

3. Bölüm

Sekiz

Bugün aramıza katılacak sekizinci kişinin, bizimle haftalar boyunca yerin altında olacak son yarışmacının belirleneceği gün. Saat öğleden sonra biri yirmi yedi geçiyor ve biz yine aynı salonda, aynı koltuklarda yan yana oturuyoruz. Bu sefer düne göre bir kişi fazlayız. Koltukların en sonunda, Alpin'in yanında oturan Pelda yedincimiz oldu ve bugün onun yanına bir isim daha gelecek ve kadromuz tamamlanacak. Geriye tek bir şey kalacak... Yarışmak.

Solumda Uraz oturuyor, sağımda Nisan, onun yanında ise sırasıyla Eren, Bulut, Alpin ve Pelda. Eren ve Nisan kendi aralarında sessiz bir tartışmanın içinde, Bulut ise öne doğru eğilmiş, yanında oturan Alpin'e aldırmadan Pelda ile sohbet etmeye çalışıyor. Uraz ve ben ise sessiziz. Dün olduğu gibi...

Salon geçirdiğimiz iki günün ardından hâlâ heyecanlı, hâlâ gürültülü ve hâlâ canlı. Bugün herkes son şansını kullanacak ve sahneye yalnızca bir kişi çıkacak.

Suat Karen sahnede yanındaki asistanının mikrofonunu düzeltmesini beklerken tüm dikkatim yanımda oturan Uraz'ın sessizliğindeydi. En sonunda dayanamayarak ona döndüm. Tereddüt etsem de kendimi zorladım ve konuşmaya başladım.

"Bu iyi olmadığın üçüncü gün," dedim sessizce.

Uraz başını kaldırdı. Önce bana baktı, sonra ise cevap vermeden önüne döndü.

"İyiyim," dedi, elini uzattı ve elimi tuttu.

Sonra dayanamadı ve bir kez daha bana döndü.

"Merak etme, benim için canını sıkma, tamam mı?" Kaşlarım çatılı bir halde onu dinledikten sonra ne yapacağımı ne diyeceğimi bilemeyerek önüme döndüm.

"Peki," demekle yetinebildim yalnızca, haline hiç anlam veremediğim için herhangi bir cevap bulamamıştım.

Ben önüme dönmüştüm ki Uraz konuşmaya devam etti.

"Ama senden bir şey isteyeceğim..."

"Benden bir şey mi isteyeceksin?" dedim merakla. Başını salladı.

"Evet, senden bir şey isteyeceğim. Buradaki işimiz bitince, salondan çıktığımızda..."

Yüzüne bir süre daha merakla baktıktan sonra bunu sorgulamamaya karar verdim. Bunu, şimdi burada sorgulasam bile konuşmamız sahnedeki anonsla yarıda kesilecekti.

"Tamam," dedim, "buradan çıktığımızda konuşalım."

Bu konuşma biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Uraz'ın bana hiçbir ipucu vermeden böylesine sessiz ve keyifsiz olmasındansa bu halinin bir sebebi olduğuna inanmayı yeğlerdim. Derin bir nefes alarak önüme döndüm ve Suat Karen'in sonunda konuşmaya hazır olduğunu gördüm.

"Ses... Ses..." dedi gülerek. "Bir... İki... Bir... İki..."

"Size hiç bilmediğiniz bir şey söyleyeyim," diye söze girdi Eren, "Suat Karen önceden düğün salonlarında çalışıyormuş."

"Şaka mı bu?" dedi Nisan şaşkınlıkla. Eren, Nisan'a dönüp acıyarak güldü ve cevapladı.

"Şaka tabii ki hayatım, şaka..."

Nisan'ın bu saf halleri beni bu hayatta güldüren nadir şeylerden biriydi, onlara gülümsediğim sırada Bulut bize doğru eğildi.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu.

"Sen bizi komple kaçırdın oğlum," dedi Eren, "artık yüzümüze bakmazsın..."

Bulut'un bugün tüm dikkati Pelda'ya yönelmişti. İlişkiler yüzünden canı o kadar çok yanmıştı ki artık gerçek bir ilişki istiyordu.

"Alpin'le de konuşuyorum," dedi Bulut bozularak.

"Şey," dedi Alpin, "pek sayılmaz."

Kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha attım, tek gülen ben değildim. Uraz bile gülümsüyordu.

"Ama tatlı bir kıza benziyor," dedi Eren, Pelda'nın duyamayacağı bir sesle, "değil mi Uraz?"

"Aynen," dedi Uraz, "iyi kız."

Bunu söyleme amaçları o kadar belliydi ki tek yaptığım gülmek oldu.

"Git onunla konuş o zaman," diye yükselen Nisan'a döndüm ve elimi koluna koydum.

"Sakin ol," dedim, "bizi bizim yaptığımızla vurmaya çalışıyorlar. Anlamadın mı?"

Nisan yüzüme boş boş bakarken kendimi tutamayıp güldüm.

"Tamam sen trip atmaya devam et en iyisi," dedim ve önüme döndüm.

"Yani sen şimdi iyi kız dememi dert etmedin mi?" diye sordu yanımda oturan Uraz. Omuz silktim.

"Ne amaçla söylediğinizi biliyorum. Neden dert edeyim?"

Uraz güldü ve ben sahneyi izlerken bana bakmaya devam etti.

"Seni gerçekten kızdıracak bir şey söylemem zaten..." dedi.

"Neden?"

"Sana kıyamam."

Gülümsediğim sırada yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Önüme döndüğümde salonun sessizleştiğini fark ettim. Herkes pürdikkat sahneye odaklanmıştı. Kalplerinde hissettikleri heyecanı tahmin edebiliyordum.

"Evet, arkadaşlarım. Bugün, o gün!" diye söze girdi Suat Karen, "Enkaz Altındakiler'in yedisi belli ve hepsi burada, ön sıralarda oturuyor!"

Salonda büyük bir alkış koparken kameranın sırayla bizi çektiğini fark ettim. Gerilerek gözlerimi kaçırdım ve bakışlarımı sahneye odaklamaya çalıştım. Üzerimdeki kahverengi kazak ve koyu, kısa saçlarımın kamerada nasıl göründüğünü düşündüm o an.

Yanımda oturan Nisan'ın üzerinde güzel, mavi bir keten elbise, birkaç sıra ötemde oturan Pelda'nın üzerinde ise saten, mor bir elbise vardı. Kahverengi kazağım ve kot pantolonumla belki de bu salondaki en sıradan kişi bendim. Kendimden ne zaman bu kadar vazgeçmiştim? Belki de bu kendinden vazgeçmek değildi, böyle bir yargıya insanların kıyafetlerine bakarak varmak mümkün müydü?

"Şimdi bu elimde gördüğünüz bez torbanın içinden son bir isim çekeceğim. Bu isim sizlerin arasından herhangi biri olabilir." Salondaki yarışmacı adaylarının sessizliği yerini heyecanlı

konuşmalara bırakırken arka sıramda oturan birinin sesini duydum.

"Herhangi biri değil, ben olacağım!" dedi kalın bir erkek sesi.

"Sen şansını seneye dene!" diye yanıtladı onu arka sıralardan bir başka erkek sesi.

"Çok erkek oldu, bu yarışmaya bir kadın daha lazım!" dedi genç bir kadının tiz sesi.

"Evet lazım ama o kadın sen değilsin!" dedi bir başka kadın sesi.

Kamera, konuşan herkesi tek tek çekiyordu. O sırada bu anların televizyonda nasıl görüneceğini, ortaya nasıl bir birleşim çıkacağını hayal ettim. Televizyonun başında ben olsam bu yarışmayı izler miydim acaba?

Suat Karen salondaki gürültüyü gülerek dinledikten sonra ellerini kaldırdı.

"Heyecanınızı anlıyorum ama artık vakti geldi..."

Elini kâğıtların arasına daldırdı. Salondaki herkes elinde tuttuğu numaralarının yazılı olduğu kâğıtların sıkıca tutarken Suat'ın eli tüm kâğıtların arasından bir tanesini çekip aldı ve başını kaldırıp kalabalığa baktı.

"İşte..." dedi, "Enkaz Altındakiler'in sonuncusu... Sekizincisi burada!"

Salondaki heyecanlı sesler giderek artarken gülümseyerek Nisan'a baktım.

"Bayılacağım şimdi!" dediğinde eli kalbindeydi.

Elim hâlâ Uraz'ın ellerindeydi. Uraz, her ne kadar sahneyi ve Suat Karen'i izliyor olsa da aklı burada değildi.

"Ve sekizinci yarışmacımız..." dedi Suat elindeki kâğıdı açarken. Kameralardan ikisi Suat Karen'i iki farklı açıdan çekiyor, biri tüm salonu çekerken diğeri yalnızca bizi çekiyordu.

"Enkaz Altındakiler'in son yarışmacısı," dedi ve elindeki kâğıdı açıp kameraya doğru çevirdi, "696!" diye haykırdı mikrofona doğru.

Salondaki hayal kırıklığı ve sevinç dolu sesler birbirlerine karıştığında başımı çevirdim. Kimin geleceğini görmeye çalıştığımda birçok insanın ayağa kalktığını, birini tebrik etmek için sevinçle sıra beklediklerini gördüm. Kazanan kişi burada popüler olmalıydı. Kaybetmelerine değil de onun kazanmasına sevinmelerinin tek açıklaması bu olabilirdi.

"Sahneye bekleniyorsun 696!" dedi Suat sevinçli bir coşkuyla.

Ve sonunda kazanan kişi mutlu kalabalığın arasından sıyrılıp sahnede doğru koşuşturmaya başladı. Bir seksen boylarında, açık kahverengi saçları olan, buğday tenli bir erkeğin sahneye doğru yürüdüğünü görünce başımı çevirip sahneye döndüm.

"Erkekmiş," dedi Nisan, "of ya. Biz yine azınlığız!"

696 üzerindeki kahverengi gömlek ve siyah keten pantolonla sahneye çıktığında salonda büyük bir alkış koptu. Çocuk salona doğru dönüp ellerini sallayarak selam verdi ve koşar adımlarla Suat Karen'in yanına ulaştı.

"Hoş geldin, hoş geldin!" dedi Suat, "İşte karşınızda, Enkaz Altındakiler'in son yarışmacısı... 696!"

Salonda bir kez daha büyük bir alkış koptuğunda artık biz de alkışlayanlar arasındaydık. Çocuk mikrofona doğru eğildi ve soğukkanlı bir heyecanla konuşmaya başladı.

"Ben..." dedi, "Batıhan Korel. Genelde karıştırıldığı için tekrar söylemek istiyorum müsaadenizle... Batuhan değil, Batıhan."

Batıhan, sekizincimizin ismi buydu.

Batıhan'ın sahnedeki hali Alpin'den de Pelda'dan da çok farklıydı. Çok daha özgüvenli, çok daha oraya ait görünüyordu. Hatta kimilerine göre belki de fazla özgüvenliydi.

"Sekizincimiz de belli olduğuna göre şimdi tüm kadromuzu burada, sahnede görmek istemez misiniz?" dedi Suat Karen kendisini çeken kameralardan birine dönerek.

Salondan "EVET!" sesleri yükseldiği sırada anladım ki bu cevabı onlara birisi, seyircileri yöneten bir görevli verdirmişti. Alkışlar yükselirken Uraz'ın eline tutunarak ayağa kalktım.

"Sahneye çıkacağımızı bilsem daha güzel giyinirdim," dedim sessizce.

Bizimkilerin en arkasından yürüyorduk. Kurduğum cümleyi duyan Uraz beni merdivenlere yöneltirken bana doğru eğildi.

"Sen her halinle bulunduğun her ortamın en güzelisin Kumru," dedi.

"Eminim öyleyimdir," dedim kendimle alay ederek.

"Öylesin ve hep böyle olacaksın."

Utanarak gülümsedim ve basamakları bir bir çıkıp sahnedeki yerimi aldım.

"Merhaba, merhaba herkese... Çok memnun oldum." Batıhan hepimize selam vererek en sona, Pelda'nın yanına geçti.

Ben, Uraz, Nisan, Eren, Bulut, Pelda, Alpin ve Batıhan... Enkaz Altındakiler'in tüm yarışmacıları olarak yan yana olduğumuz ilk an buydu.

Peki, bu sekiz kişi yerin altında neler yaşayacaktı? Neler görecek, neler hissedecektik? Hayatlarımız ne yönde ilerleyecek ve duygularımız ne yönde değişecekti?

"İşte Enkaz Altındakiler'in sekizlisi sayın seyirciler! Baştan sona doğru, yarışmacı numaralarıyla sayıyorum... 533, 889, 356, 747, 482, 226, 497 ve 696! Uraz, Kumru, Nisan, Eren, Bulut, Alpin, Pelde ve Batıhan!"

Kameralardan biri bizi, bir diğeri Suat Karen'i, bir diğeri ise salondaki alkışlayan kalabalığı çekiyordu. Uraz ve benim ellerim artık ayrıydı, orada yan yana durmuş alkışlanmayı beklerken artık birbirimize dair sıfatlarımızın önemi kalmamıştı. Orada, o sahnede artık yalnızca Enkaz Altındakiler'in yarışmacılarıydık.

Ben, 889, Kumru Sonat... Ve bu benim hikâyemin ikinci sezonu.

Öyleyse, benimle kaybolmaya var mısınız?

(696'nın Hikâyesi)

Saat gecenin ikisini geçiyordu. Arkadaşlarıyla saatlerdir antrenman yapan Batıhan nihayet spor salonunda duşunu alıp üzerini değiştirdikten sonra arabasına doğru yürüdü. Babasının doğum günü hediyesi olan lacivert Mercedes'ine bindiği sırada dışarıda yağan yağmur şiddetini artırdı.

"Tam zamanında..." dedi Batıhan kemerini takarken. Arabasını çalıştırıp el frenini indirdi, tam yola çıkıyordu ki annesinden gelen bir mesaj onu durdu, ayağını frenin üzerinde tutmaya devam ederken annesinin mesajlarını açtı ve okumaya başladı.

"Yine mi antrenmandasın Batı?" İlk mesaj buydu. Bu mesajı yazdıktan on dakika sonra bir mesaj daha yazmıştı annesi.

"Yavrum seni üzmek istemiyorum ama artık vazgeçsen... Sakatlığının geri dönüşü olmadığını biliyorsun, artık basketbol senin için yalnızca bir hobi olabilir. Kendini hırpalamayı bıraksan da kariyerine yönelsen."

Batıhan annesinin mesajlarını okuduktan sonra telefonunu öfke ile kapattı ve yan koltuğa fırlattı.

"Siktiğimin kariyeri..." dedi hırsla ve frendeki ayağını gaza kaydırıp yola çıktı.

Yağmurla mücadele etmeye çalışan silecekleri, camları hızla silerken bu zamana kadar yaşadıkları Batıhan'ın gözlerinden geçiyordu.

Çocukluğundan beri tek bir tutkusu vardı Batıhan'ın... Basketbol. Basketbol topunu elinden düşürmeden büyümüş, çocukluğundan beri birçok takımın yıldızı olmuş, tam gerçek bir kariyer adımı atmış ve büyük bir takım ile görüşmeye başlamıştı ki bir gece antrenmanında sahada bir kaza yaşadı.

Hastaneye gidişini, doktorun onu hayallerine giden yoldan alıkoyacak olan o cümlesini dün gibi hatırlıyordu.

"Sol dizinize giden çapraz bağlarda kopma var..."

Bu, basketbolda ciddi bir sakatlıktı ve Batıhan'ı neredeyse bir yıl boyunca sahalardan uzak tutabilecek büyüklükteydi. Sakatlığının öğrenilmesinin ardından gelen tüm teklifler geri çekildi, Batıhan'ın sözleşme imzalamak üzere olduğu büyük takım bile bir anda kendini geri çekti. Batıhan'ın hayallerine doğru giden yoldaki umutları o gece orada kaldı ama Batıhan, o hayallerden hiç vazgeçmedi.

O gece sakatlandığında henüz 22 yaşındaydı. Üzerinden yalnızca dört ay geçti, hâlâ her gece antrenmanlarına gidiyor, en azından yakın zamanda hiçbir takıma transfer olamayacağını bilmesine rağmen dizindeki ağrılara inat o topu o potaya sokuyordu.

Yürümesinde bir sorun yoktu, kendi hayatını idame ettirmesi problemsizdi ama konu spora gelince... Basketbol sayfası onun için şimdilik kapanmıştı. Bunu kabullenemeyen tek kişi oydu.

Yaklaşık yarım saat gittikten sonra sola döneceği caddenin sonundaki kırmızı ışıkta durduğunda yağmur damlaları ve sileceklerin mücadelesi devam ediyordu. Kırmızı ışığın sarıya dönmesini beklerken yan koltukta duran telefonunu aldı ve mesajlarında gezindi. Farkında bile olmadan mesaj uygulamasından çıkıp e-postalarında göz gezdirmeye başladığında akşam saatlerinde aldığı bir e-posta dikkatini çekti.

"**ENKAZ ALTINDAKİLER – Başvuru Formu.**" Yazıyordu e-postanın başlığında, okuduğu kelimeler tanıdık gelince aşağıya inip yazılanları okumaya başladı.

"**Merhaba,**

Sizlere veri tabanımızda kayıtlı adresinizden, yakında gerçekleşecek Enkaz Altındakiler isimli televizyon yarışması hakkında bilgilendirmek için ulaşıyoruz.

Enkaz Altındakiler geçtiğimiz sene Türkiye hariç tüm dünya ülkelerinde yapılmış ve her ülkede reyting rekorları kırmış bir televizyon yarışması. Yarışmanın yapımcılığı ise son yıllarda tasarladığı yeraltı şehirleriyle bilinen firmamız Bronex tarafından yapılıyor!

Şartlar çok basit. On sekiz yaşını geçmiş, herhangi bir kronik rahatsızlığı olmayan herkes bu yarışmaya başvurabilir.

Yarışma tam kırk yedi ülkede aynı anda yapılacak ve her ülkenin kendi televizyonunda yedi-yirmi dört yayınlanacak. Enkaz Altındakiler kameralar eşliğinde yeraltında özenle hazırlanmış bir platoya yerleştirilecek ve tek amaçları düzenekleri geçip, verilen görevleri yerine getirdikten sonra tüm ülkeler arasında o platodan en erken çıkan ilk grup olmak.

Peki, ya sen de Enkaz Altındakiler'e seçilecek sekiz kişiden biri olmak istemez misin?

Eğer istersen hemen aşağıda göreceğin başvuru formu seni bekliyor.

Bol şans!"

Tam o an evren ve trafik kuralları sözleşmiş gibi kırmızı ışık önce sarıya, sonra yeşile döndü ve Batıhan'ın arkasında bekleyen iki araçtan biri kornaya bastı.

"Tamam gidiyoruz ya!" Batıhan arabasını söylenerek virajdan döndürürken aklı az önce okuduğu e-postadaydı.

Bu ismi televizyondan duyduğuna emindi. Geçen sene bir yarışmanın felaketle sonuçlandığı haberlerini televizyonda da internette de görmüştü. Hatta antrenmanlarının birinde arkadaşlarıyla bu haberden bahsettiklerini bile hatırlıyordu. Şimdi ise o yarışmanın başvuru formunun yer aldığı bir e-posta dönüp dolaşıp onu bulmuştu.

Yağmur şiddetini artırırken Batıhan, ailesi ile yaşadığı müstakil evlerinin garajına ulaştı. Arabadan inmeden önce telefonunu eline aldı ve öylece ekrana baktı. İçinden bir ses ona, "Dene," diyordu ve Batıhan o sesi ikiletmeden dinledi. Telefonunun ekranını açtı ve e-postaya cevap yazmaya başladı.

"Batıhan Korel," yazdı ve ekledi, "22."

Ve o gece, Batıhan'ın Enkaz Altındakiler'in sekizincisi olacağı o serüven başlamış oldu.

BİZİM YOLUMUZU
BİZDEN İYİ
KİM BİLEBİLİR Kİ?

4. Bölüm

Çığ ve Çığlık

Batıhan, Pelda ve Alpin. Altıncımız, yedincimiz ve sekizincimiz...

Hepsi aramıza katıldığına ve artık sekiz kişi olduğumuza göre yarışmaya hazırdık. Oysa sekiz kişi olmamızın ardından üstüne basa basa vurgulanan o "sekiz" rakamı bana bambaşka şeyleri hatırlatıyordu. Sekiz önemliydi benim için, özeldi, kırıcıydı.

Sekizinci doğum günüm anne ve babam olmadan, evde bir başıma geçirdiğim doğum günlerimden biriydi. Diğerlerinden farkı ise o gün, o akşam annemin beni dünyaya getirdiği için ne kadar pişman olduğunu ilk kez anlamıştım.

Babam evde bile değildi. Elindeki telefonuyla son derece meşgul olan anneminse umurunda bile değildim. Salondaki orta sehpanın önüne oturmuş, sehpanın üzerine saçtığım boya kalemlerimi sırayla elime alıyor, kendime bir doğum günü pastası resmi çiziyor, bir yandan da şarkılar söylüyordum.

"İyi ki doğdun Kumruuu! İyi ki doğduuun, iyi ki doğduuuun, mutlu yıllar sanaaa..."

Çizdiğim pasta resminin üzerine pembe bir kalemle "8" yazdım ve mumlar çizmeye başladım. Çizim yapmayı sürdürürken sessizce mırıldanmaya devam ediyordum.

"İyi ki doğduuun, iyi ki doğduuun, mutlu yıllar sanaaa..."

Fark edilmek istiyordum belki de. Belki de unuttuklarını düşünüyor ve hatırlatmak istiyordum. Annemin şarkımı duymasını ve kendi kendine, "Ah, bugün onun doğum günüydü, nasıl unuttum?" demesini ve beni mutlu etmek için bir şeyler yapmasını bekliyordum. Küçüktüm, saftım. Ya da yalnızca kötü bir dünyanın ortasına doğmuş, iyi niyetli biriydim işte.

Annem beni duydu, şarkımı fark etti ama beklediğim karşılığı vermedi.

"Kumru," dedi bana, "Allah aşkına git başımdan. Git odanda kutla ne kutluyorsan. Zaten başım ağrıyor..."

Başımı kaldırdığımı hatırlıyorum. Önce yüzüme bile bakmayan anneme baktım, sonra önümde duran kâğıda ve kâğıdın etrafında dağınık duran boya kalemlerine. Şarkım bitti, susuverdim öylece. Sekiz yaşında bir çocuğa göre olgunca bir tavırla hiç itiraz etmedim, kâğıdımı ve kalemlerimi toparlayıp "Pekâlâ," dedim, uzaklaştım oradan.

Odama geçtiğimde içimden bir ses "Hadi ağlayalım," diyordu, ağlamak istiyordum ama aslında neden üzüldüğüme anlam veremeyecek kadar da alışkındım bu düzene. Sevilmemeye, görülmemeye, duyulmamaya alışkındım. Ne acı.

Odama geçer geçmez yaptığım ilk şey masamın başına oturmaktı. Pastamın üzzerine birer de mum çizdim, sonra turuncu kalemimle birer alev çizdim, yaktım o mumları. Bir süre önümde duran pasta çizimine ve mumlara baktım, gözlerim dolmuştu. Gözlerimdeki buğu sayesinde mumlarım gerçekten yanıyormuş gibi titreyerek alev almıştı, hayatın bu küçük sihrine gülümsedim birden.

"Hadi, dilek dile," dedim kendi kendime, sanki bunu bana başkası söylüyor gibi.

Çünkü çocuktum ve birinin bana bunu söylemesine ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedim ve kapattım gözlerimi. Ne dilek dilesem diye uzun uzun düşündüm. Fiziki olarak sahip olabileceğim her şeye sahiptim.

Oyuncaklarım, defterlerim, kalemlerim vardı. Bir çocuk daha ne isteyebilirdi ki? Vardı tabii istediğim şeyler. Sevgi mesela, şefkat, özlem... Fakat bunları kendime itiraf etmeye bile korkuyordum. Sanki içinde bulunduğum sevgisizliği kendime bir itiraf etsem, yaşadığım şefkatsizliği bir fark etsem ipin ucunu kaçıracaktım. Gülemeyecek, şarkılar söyleyemeyecek, dans edemeyecektim. Sustum ben de. Kabullendim gerçeklerimi.

"Vişne suyu," dedim o gün sahte pastamın sahte mumlarını üflerken.

Dün gibi hatırlıyorum o anı. Nasıl da vişne suyu çekmişti canım...

Gülümsedim ve bir kutu da vişne suyu çizdim pastamın yanına. Uzun uzun baktım o resme. Üzerinde sekiz yazan bir pasta, küçük bir kutu vişne suyu ve birkaç mum...

O gece günlüğüme yazdığım cümle aynen şuydu:

"Kumru artık sekiz yaşında. Ve canı vişne suyu istiyor."

Duygularımı bir kenara koymuş, kendimi korumaya almıştım sanki. Üzüntümü görmezden gelerek korumaya çalışıyordum kendimi. Vişne suyu benim kalkanımdı o gece.

Beni üzülmekten alıkoyan, gerçeklerimi örtbas eden bir kutu vişne suyu...

Halbuki o vişne suyunu elime alabilsem, çekip sakladıklarına bakabilsem neler çıkardı ardından kimbilir? Sekiz

yaşındaydım. Sekiz yıldır hayattaydım ve tek dileğim bir kutu vişne suyuydu. Hatırlamak bile üzücü. Hatırlamak bile kırıcı...

Sonraki yıllarda kendimi öyle bir sahiplendim, üzüntülerimi öyle bir örtbas ettim ki kendimin annesi oldum âdeta, babası, ablası, koruyup kollayanı oldum. Kendime kalkan oldum ben. Yemeğimi hazırladım, çamaşırlarımı yıkadım, yük olmadım kimseye. Tuttum götürdüm kendimi istenmediğim her yerden, konuştum kendimle, anlattım, dinledim.

"Kumru," dedim bir gece yine, "halletsen halletsen sen halledersin bu işi."

Bu işi derken, hayatımdan bahsediyordum aslında. On yaşındaydım bu cümleleri kurarken. Peki hallettim mi o işi? Çözdüm mü hayatımın kör noktalarını? Bir dilek hakkım olsa ne dilerdim acaba? Vişne suyu mu?

"Sana aldım." Uraz'ın sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım ve gerçeğe döndüm.

Bana uzattığı bir kutu vişne suyuna baktım ve kaşlarımı çattım. Yarışmanın sekizincisinin seçilmesinin hemen ardından bir şeyler içmek için binanın kafesine gelmiştik. Uraz bana ne içeceğimi sorunca ona "Fark etmez," demiştim ve o da bana vişne suyu getirmişti.

"Sen..." dedim bir anda, "Nasıl? Aklımı mı okudun?"

Uraz yüzüme bilmiş bir ifadeyle bakıp gülümsedi.

"Bugün sekiz kişi olduk," dedi, "sekizin senin için anlamını biliyorum. Bana o günü anlatmıştın. Sekizinci doğum gününü."

Eren, Bulut ve Nisan kokteyl masasının diğer kısmında, tam karşımızda durmuş yeni yarışmacılarla sohbet ederken ben Uraz'ın elindeki vişne suyuna bakıyordum. Uzanıp kutu meyve suyunu elinden aldım ve dolan gözlerimi ondan saklamak için başımı önüme eğdim.

"Teşekkür ederim," dedim sesim titreyerek.

Vişne suyunu öylece elimde tutarken hâlâ anılarımın etkisi altındaydım ama aklım bir yandan da Uraz'ın bana anlatması gereken meselelerle meşguldü.

"Bana ne anlatacaktın?" diye sordum diğerlerinin konuşmalarına müdahil olmadan.

"Çocuklar Batıhan basketbolcuymuş," diye araya girdi Eren, "siz kaçırdınız ama biz tanıştık biraz."

"Öyle mi?" diyerek onlara döndü Uraz.

"Uraz da dövüş sanatları üzerine çalışıyor," diye söze girdi Nisan, "ağabeyi ile eğitim verdikleri bir kurumları var."

O sırada tam karşımda duran Batıhan'ın bana baktığını hissettim.

"Peki ya sen, Kumru?" dedi meraklı gözlerle, "Sen neler yapıyorsun?"

"Ben..." dedim ve birkaç saniyeliğine duraksadım, "Alanım danstı aslında. Fakat araya malum kaza girince ve ben uzun süre komada kalınca..."

Cümlemi yarıda bırakıp derin bir nefes aldım. Batıhan sorduğu soruya pişman olmuş gibiydi.

"Özür dilerim," dedi bir anda, "aptalca bir soru oldu. Kazayı bir anlığına unuttum..."

"Önemli değil," diye mırıldandım.

"Peki korkmuyor musun?" diye söze girdi Pelda, "Yani ben olsam bende travma olurdu yaşadıklarım. Etkilenmedin mi?"

Kızıl saçları omuzlarından önüne doğru düşmüş, bir yandan konuşuyor bir yandan elindeki kahveyi karıştırıyordu.

"Yoo..." dedim, "peki, siz korkmadınız mı?"

"Nasıl yani?" dedi Pelda.

"Bizim başımıza gelenlerden sonra yarışmaya başvurmaya korkmadınız mı yani?"

"Ben korktum!" diyerek elini kaldırdı Alpin, "Başvurduktan sonra araştırma yaptım. Tüm detayları okuyunca neredeyse başvurumu geri çekiyordum."

Kendimi tutamayıp sessizce güldüm.

"Sonra ne oldu peki?" dedi Bulut.

"Sonra hayatıma baktım... Dedim ki başıma hayatımdan daha kötü ne gelebilir ki?"

Masadaki herkes Alpin'in anlattıklarına gülerken Uraz'ın gözleri dışarıdaydı. Sanki kafeteryanın büyük camlarından dışarıyı gözetliyor, birilerini görmeye çalışıyordu. Dışarıdaki hava oldukça kasvetli, her yer masmaviydi. Başımı çevirip Uraz'ın baktığı yöne, görmeye çalıştığının ne olduğuna baktım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum hiçbir şey göremeyince.

Dışarısı yalnızca binaya girip çıkan insanlarla, bahçede sohbet eden yarışmacı adayları ile doluydu.

"Anlatacağım," dedi, "benimle gelir misin?"

Başımı çevirip karşımda duran Nisan'a baktım. O da bana aynı merakla, soran gözlerle bakıyordu. Nisan'a, "İnan neler olduğunu ben de bilmiyorum," der gibi bir bakış attım ve elimdeki vişne suyunu uzun kokteyl masasına bıraktım.

"Tamam," dedim, "gidelim."

"Onu biraz alıyorum," dedi Uraz masadakilere, "birazdan döneriz."

"Çabuk olun kanka," dedi Eren, "hep birlikte bir yemek yiyelim diyoruz."

O an Nisan'ın Eren'e attığı, "Kim diyor?" bakışını gördüm ve kendi kendime gülümseyerek Uraz ile birlikte yönel-dim.

"Çok merak ediyorum," diye mırıldandım. "Son birkaç gündür böyle gizemli olmanın sebebini..."

"Öğreneceksin," dedi Uraz.

Elini uzattı ve elimi tutup beni kafeteryanın çıkışına yönlendirdi. Oradan çıkar çıkmaz binanın arka kapısını gördüm. Uraz beni oraya yönlendirirken aklımdan onlarca senaryo geçiyordu. Kötü bir haber mi almıştı, yoka bana bir sürpriz mi yapacaktı? Uraz beni arka kapının önündeki merdivenlerden indirdikten sonra nihayet arka bahçenin tam ortasındaki büyük huş ağacının altında durduk.

"Evet," dedim, "anlat bakalım. Ne gizliyorsun benden?"

Uraz bir süre etrafına bakındıktan sonra yüzündeki ifadeden pek de güzel bir şey anlatmayacağını fark ettim. Bana bir sürpriz yapmayacaktı, bana en iyi ihtimalle çok da kötü olmayan bir haber verecekti.

"Senden bir şeyler gizlediğimi düşünmeni istemiyorum," dedi Uraz huzursuz bir nefes alırken, "yalnızca sana söylemek için doğru zamanı beklediğim bazı şeyler vardı."

"Bazı şeyler mi?" dedim, "Benden gizlenen tek bir şey olduğunu sanıyordum, şimdi sayıları da arttı... Harika."

Uraz bir kez daha sıkıntı ile etrafına bakındı. Sanki bir şey bekliyordu, ya da birini.

"Sana üç tane haberim var," dedi, başını sallayarak.

"Pekâlâ. Başla bakalım."

"Bir," dedi, "senin komada olduğun aylardan birinde ünlü bir iş insanının yakın korumalığını yaptım."

"Bunun altından ne çıkacak çok merak ettim şu an." Hikâye hiç de beklediğim gibi başlamamıştı.

"Adamın yanında tam beş ay çalıştım. Gündüzleri hep senin yanındaydım. Geceleri ise birkaç saatliğine seni hastanede

diğer çocuklarla bırakıp işe gidiyordum. İşin ne olduğunu bile bilmiyordum, benim tek görevim adama gideceği yerlerde eşlik etmek, o çıkana kadar beklemek ve daha sonra da ona eve dönene kadar eşlik etmekti. Bu işi beş ay boyunca yaptım ve senin uyandığın o gün işi bıraktım. Buraya kadar bir sorun yoktu..."

"Ta ki?" dedim anlam vermeye çalışarak.

"Ta ki geçen haftaya kadar," dedi.

"Ne oldu?"

"Adamın ismi..." dedi, "Sezai Özatay."

İsmi duyar duymaz kaşlarımı çattım.

"Dur bir dakika," dedim. "Bu ismi bir yerden duyduğuma eminim."

Uraz ise bu ismi bir yerlerden duyduğuma şaşırmamış gibiydi. Nereden biliyordum ben bu ismi? Bir yerlerden duyduğuma, hatta bir yerlerde okuduğuma emindim.

"Haberlerde görmüşsündür," dedi, "ve internetin her yerinde..."

O an adamın ismi ve hakkındaki haberlerin içeriği bir anda gözlerimin önüne geliverdi.

"Sezai Özatay," dedim şaşkınlıkla, "geçen gün tutuklanmadı mı?"

Uraz başını salladı.

"Tutuklandı," dedi, "uyuşturucu ticareti yüzünden." Yutkundu ve zar zor devam etti, "ben beş ay boyunca uyuşturucu ticareti yapan bir adamı işini yapmak için gittiği toplantılarda korudum Kumru," dedi.

"Uraz..." dedim şok içinde.

"O içeride yurtdışından getirttiği uyuşturucuları dağıtımcılara ulaştırırken ben kapıda bekledim. Kapıyı korudum, adamı

korudum, işi korudum Kumru. Çocuklara sattıkları o zehri korudum. Onlar çocukları zehirlerken ben beş ay boyunca onlara güvenli bir ortam sağladım, ben onları korudum..."

Elim kalbimdeydi. Uraz'ın anlattıkları karşısında ne hissedeceğimi bilmiyordum ama içine düştüğü durumdan dolayı ne kadar acı çektiğini görebiliyordum.

"Kimsenin... haberi var mı bundan?" dedim endişeyle.

"Yalnızca sen..." dedi, "Yalnızca sana anlatıyorum. Olur da bir gün başıma bir iş gelirse yaşadıklarıma şaşırma diye, her ne yaptıysam bilmeden yaptığımı bil diye."

"Başıma bir iş gelirse derken..." dedim endişeyle, "Uraz ne söylemeye çalışıyorsun anlatsana artık! Tamam adamın korumalığını yaptın, ne iş yaptığını da bilmiyordun ve adam tutuklandı. Sana ne olabilir ki? Senin hiçbir şeyden haberin yokmuş!"

Uraz bir süre daha sessiz kelimelerini toparlamaya çalışırken ben endişeli bir öfke ile onu izliyordum.

"Anlat artık," dedim sabırsızca.

"Adamı..." dedi, "Adamı ben ele verdim Kumru."

Uraz'ın cümlesi beynimin içindeki en güncel noktaya çekip alınması zor bir şekilde yerleşirken yüzüne endişeyle baktım.

"Nasıl..." dedim, kafamın içi karmakarışıktı. "Nasıl?"

"Anladım," dedi, "işten ayrılmaya gittiğim gün her şeyi anladım. Kendi aralarındaki konuşmaları, bana işten ayrılırken 'dikkatli olmam' konusundaki uyarıları bir araya getirince, 'Her şey gözlerimin önündeymiş,' dedim. Bir süre her şeyi içimde tutmaya, duyduklarımı ve gördüklerimi unutmaya çalıştım ama yapamadım Kumru. İnsanları zehirlemeye devam etmelerine göz yumamadım ve anlattım her şeyi. Sezai Özatay benim sayemde tutuklandı ve bundan tam üç gün önce ondan bir mesaj aldım."

"Hapiste değil mi?" dedim korkuyla, "Ne mesajı?"

"Kendisi hapiste ama dışarıda binlerce adamı var. Böylelerinin her şehirde, her mahallede adamları vardır, her köşe başında onlardan birileri var..."

"T-tamam..." dedim telaşla, "Ne yazmışlar, ne diyorlar?"

"Pek bir şey yazmamışlar," dedi Uraz, "tek cümle, 'Sezai Özatay bunu unutmayacak.' Nokta."

Uraz bu cümleyi bana iletirken bile öyle korkusuz, öyle cesur görünüyordu ki bunu bana yalnızca "haberim olsun" diye söylüyor gibiydi. Sanki yaşanan şey oldukça olağan, sıradan, gündelik bir durumdu ve tek istediği beni habersiz bırakmamaktı.

"Bunu..." dedim, "Bunu polise anlattın mı? Haber verdin mi?" Telaştan ne yapacağımı bilemez bir haldeydim, "Ağabeyine söyledin mi?"

Uraz omuz silkti ve bana gülümseyip içimdeki endişeyi almaya çalıştı.

"Sakin ol," dedi, "bunları seni endişelendirmek için anlatmadım. Ağabeyime anlatacağım. Biz burada yokken kendini koruması gerektiği için. Sana anlatma sebebimi ise söyledim, senden gizlemek istemedim. Endişelenecek hiçbir şey yok. Polisin haberi var. Merak etme, tamam mı?"

"Nasıl merak etmem?" dedim korkuyla, "Adam tehdit etmiş seni!"

"Kumru..." dedi Uraz elleriyle bileklerimi tutarken, "Merak etme," dedi bir kez daha, "hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum, lütfen beni sana anlattığıma pişman etme. Endişelendirmek için anlatmadım."

Bir süre ne yapacağımı bilemedim. Endişelenmemi istemiyordu ama anlattığı şeylerin beni endişelendirmemesi mümkün değildi. Yine de içimde bir yerlerde yakında başlayacak

olan yarışma boyunca yeraltında olacağımızı ve her yerimizin kameralarla çevrili olacağını bilmek beni bir nebze rahatlatıyordu.

"Peki..." dedim sinir bozukluğuyla, "Peki... Şimdilik bu anlattıkların için endişelenmeyi rafa kaldıracağım. En azından yerin altından çıkana kadar."

Derin bir nefes aldım ve stres içinde alt dudağımı ısırdım.

"Şimdi gelelim diğer konulara..."

"Gerçekten bu kadar değil miydi?" dedim şok içinde, "Konuşmaya uyuşturucu ticaretine yanlışlıkla ortak olman ve sonra bir uyuşturucu çetesini tutuklattırmanla giriş yaptığına göre şimdi ne bekliyor beni? Organ mafyası mı?"

Uraz tepkime sakince gülümsedi ama gülümseyişi çok da içten görünmüyordu. Onu, anlatacakları ile ilgili huzursuz eden bir şeyler vardı, ilk anlattığı olaydan bile daha huzursuz eden bir şeyler...

Bir insanı peşinde suç çetesi olmasından daha çok ne huzursuz edebilirdi ki?

"Annen," dedi bir anda.

"Hah," dedim, "tamam. Şimdi anlaşıldı. Annem bir suç çetesinden bile daha rahatsız edici olabiliyor bazen..."

Uraz söylediklerime tepki vermek yerine gözlerimin içine bakmaya devam ederken bana başıyla bir yönü, tam arkamı gösterdi. Kaşlarımı çatıp heyecansız bir merakla arkama baktım ve birkaç saniyeliğine öylece kaldım. Annemi birkaç metre ötemizdeki banklardan birinde otururken görmeyi beklemiyordum. Uyuşturucu çetesi ile başlayan bir konunun bu noktaya bağlanarak devam etmesini ise hiç beklemiyordum.

"Onun..." dedim önüme dönerek, "Onun burada ne işi var?"

İlerideki banklardan birinde tek başına oturmuş, üzerindeki montun içine sığınmış ve oldukça mutsuz görünüyordu. Onu o kadar iyi tanıyordum ki metrelerce uzağımdayken bile mutsuz olduğunu anlayabiliyordum. Oysa o beni tanımayı tercih bile etmemişti.

"Seninle konuşmak istiyor," dedi Uraz, "benden bunu sağlamamı rica etti."

"Bana sorabilirdin," dedim kırgın bir öfkeyle, Uraz'ın gözlerine bakan gözlerim bir anda doluverdi.

"Biliyorum," dedi Uraz, "başta ben de reddettim ama..." Sözünü kestim.

"Bana yaptıklarından sonra yüzünü bile görmek istemediğimi bilmiyor musun Uraz? Onu buraya nasıl çağırırsın?"

Uraz başını çevirip acıyan gözlerle ilerideki bankta oturmaya devam eden anneme baktı, sonra bana döndü.

"Haklısın," dedi, "haklısın... Fakat bana öyle şeyler anlattı ki bilmek isteyeceğini düşündüm..."

"Ne anlattı, beni ne kadar istemediğini mi? Yoksa benim doğumumun onun hayatını nasıl mahvettiğini mi..." derken bu sefer sözü kesilen bendim.

"Annen hamile, Kumru."

Uraz'ın bir anda kurduğu cümle yalnızca sözümü değil, nefesimi de kesti. Aldığım nefes yarıda kaldı, hissettiğim şaşkınlık duygusu beni olduğum yere çivilerken tek istediğim şey oradan kaçarak uzaklaşmaktı.

"Ne?" deyiverdim sadece.

Uraz başını salladı.

"Bu," dedi, "sana vereceğim iki haberin yalnızca ilki... Annen hamile, bir kardeşin olacak. Ve..."

"Ve?" dedim öfkeyle, "Ve ne, Uraz? Ne?"

"Hamileliğini öğrendiği gün hastanede bir şey daha öğrenmiş... Karaciğer yetmezliği. Aslında zaten hastaneye gitme sebebi yaşadığı karın ağrılarıymış, bir hastalığı olduğunu hissettiği için hastaneye gitmiş ve hastalık haberinin yanında bir de bebek haberi almış."

"Ne?" Nutkum tutulmuştu, Uraz karşımda durmuş bana art arda öyle hikâyeler anlatıyordu ki içinde bulunduğum anın gerçek olup olmadığını sorguluyordum. Önce kendisiyle ilgili anlattıkları, şimdi annem ile ilgili anlattıkları... Şaka mıydı tüm bunlar? Nasıl acımasız bir gerçeklikti bu?

"Bana bunları anlattığında ne yapacağımı bilemedim ama işin içinde sağlık olunca onun seninle konuşmasını sağlamak zorunda hissettim kendimi. Çünkü... Biliyorsun ki ben annemle bir daha asla konuşamayacağım Kumru. Geriye dönüp baktığında, pişman olmanı istemem. Seçim senin."

Uraz'ı gözyaşları içinde dinlerken bu gözyaşlarımın sebebi neydi emin değildim. Üzüntü mü, öfke mi, kırgınlık mı? Beni dünyaya getirdiği için pişman olduğunu söyleyip duran annemin yeni sevgilisi ile bir çocuk daha yapmasına, bana annelik yapmamasına rağmen yeniden anne olacağına mı kızgındım? Yoksa hastalığına mı üzülüyordum?

"Tamam," dedim, "tamam. Konuşacağım. Söylesin ne söyleyecekse."

Yine de tüm kırgınlıklarımın ardında, içimde bir yerde bir ışık da vardı işte. Bebek haberini benimle paylaşmak istemişti, belki de hastalığı yüzünden benimle arasını düzeltmek istiyordu ve ben kırgın ruhumu korumak adına tüm olanları affetmeye bile hazırdım.

Uraz'a arkamı döndüm ve banka doğru ilerlemeye başladım. Bir yandan gözyaşlarımı siliyor bir yandan üzerinde

ilerlediğim kaldırım taşlarına bakıyordum. Başımı kaldırıp anneme baktığımda zayıfladığını fark ettim. Bana kıpkırmızı gözlerle, acı içinde bakıyordu. Yine de gözlerinde aradığım bir duyguyu göremediğimi fark ettim. Şefkat. Şefkat hâlâ onun o güzel gözlerine uğramamıştı.

"Benimle konuşmak istiyormuşsun," dedim tam önünde durduğumda. Başını kaldırıp bana baktı ve başını sallayıp üzerindeki monta iyice gömüldü.

"Nasılsın?" diye sordu, sesi kısılmıştı. Zar zor öksürdüğünü fark ettim.

"Ben iyiyim," dedim, "sen nasılsın?"

"Ben kötüyüm," dedi. "Gördüğün gibi. Uraz anlatmıştır." Başımı salladım.

"Geçmiş olsun," dedim. "Peki buraya ne için geldin?"

"Kumru..." dedi ve bir kez daha öksürdü, eli karnına gittiği an gözlerim de karnına gitti, sanki karnındaki bebeği korumak istiyor gibiydi.

"Bak, kendini anlatmana gerek yok," diye söze girdim tahammülsüz bir tonda, "her şey yaşandı ve bitti. Büyüdüm, değiştim ve artık sorun değil. Tamam mı? İçin rahat olabilir."

Başını salladı. Burnunu çekti ve karnındaki elini karnından çekmeden elindeki peçete ile gözlerinden akan birer damla yaşı sildi.

"Teşekkür ederim kızım," dedi kısık ve çatallı sesiyle, "benim senden tek istediğim..." diye söze girdiği an kaşlarımı çattım.

Konuşmanın bundan sonraki kısmında duyacaklarımı o gün dahil hayatım boyunca hiçbir zaman tahmin edemezdim.

"Senden tek istediğim," diyerek devam etti sözlerine, "bana yardım etmen Kumru. Benim bir karaciğer nakline ihtiyacım var ve tek umudum sensin..."

İşittiğim şeylere ben mi fazla şaşırdım yoksa duyduklarım inanması zor şeyler miydi bilemiyordum. Bana kalırsa şaşırmam gereksizdi. Ne beklemiştim ki? Ne bekliyordum? Buraya gelip benimle arasını düzeltmek isteyeceğine mi inanmıştım gerçekten? Ne aptaldım ama. Bir de karşısına geçmiş, "İçin rahat olabilir, bir sorun yok," nutukları atmış, ona kendisini iyi hissettirmeye çalışmıştım. Ne acı.

"Öyle mi?" dedim dolu gözlerimle hüzünle gülümseyerek. Başını salladı.

"Kardeşin için..." dedi ve başını eğip karnına baktı.

Karşısında öylece durdum, gözyaşları içinde gülümsedim. Dudaklarımı birbirlerine bastırdım ve burnumu çekip yüzüme yüzüme esen rüzgâra doğru kapattığım gözlerimin ardında kendimle baş başa kaldım.

Güldüm talihsizliğime ve zapt ettim gözyaşlarımı.

İçimde biriken öfke çığlıklarını bastırdım.

Ateşin nasıl isi kalırsa kimi anların da izi kalırdı hayatta.

Bu yaşadığım an benim hayatımda öyle büyük bir iz bırakacaktı ki içimdeki çığlıklar bir çığa dönüşecekti.

"Anne," dedim ona aylar sonra ilk kez, başını kaldırıp bana umutla baktı. Ona bir veda gülümsemesi sundu dudaklarım.

"Hoşça kal," dedim, "şansın bol olsun."

Ona arkamı döndüm, beni bekleyen Uraz'a doğru yürürken gözlerimden akan yaşları bir bir sildim ve bana güç vermek için arkamdan iten rüzgârın desteğiyle yürümeye devam ettim.

"Kumru!" dediğini duydum annemin, "Kumru lütfen! Ben yaptım, sen yapma! Lütfen!"

Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülmeye devam ederken Uraz'ın yanından geçip gittim.

"Kumru!" dedi Uraz endişeyle, "Ne oldu? Ne dedi sana? Seni kıracak bir şey mi söyledi?"

"Benden..." dedim gözyaşları içinde gülümseyerek, "Benden af dilemeye geldi zannetmiştim."

"Bunun için gelmemiş mi?" dedi Uraz, beni kolumdan tutup durdurdu ve kendine çevirdi. Binanın arka kapısının tam önünde, şiddeti artan rüzgârın ortasında öylece durduk.

"Hayır," dedim ona kırgın gözlerle bakarken, "benden onun için karaciğer donörü olmamı istedi."

"Ne?" dedi Uraz şaşkınlıkla, birkaç saniyeliğine öfkeyle dönüp anneme baktıktan sonra bana döndü, "Bana..." dedi, "Böyle bir şey söyleseydi sizi asla bir araya getirmezdim."

"Normalde..." Konuşmaya başladığımda gözyaşlarımın şiddeti artmıştı, yutkundum ve sakinleşmeye çalışarak devam ettim, "Aslında sadece birkaç güzel şey söyleseydi onun için bunu yapardım, biliyor musun? En acısı da bu. Bana hiçbir şey söylemedi, özür dilemedi. Doğrudan ve net bir şekilde söyledi, tek istediği bir organ bağışıymış ve benden bunu 'kardeşim için' yapmamı istedi. Ne var biliyor musun Uraz? Önüme hiç tanımadığım biri çıksa ve benden ona organ bağışı yapmamı istese bile tereddüt etmezdim, ama şimdi... Bilmiyorum."

Başımı eğip yüzümü ellerimin arasına aldım. Başımda hissettiğim ağrı gözyaşlarımın eksikliğini hissetmeye başlayan gözlerimdendi. Uraz beni kendine çekip kollarının arasına aldığında ben hâlâ konuşuyordum.

"Sanki benden nefret ediyor ve şimdi hastalığını öğrenince hayatında ilk defa 'Heh, Kumru'yu neden doğurduğumu buldum!' demiş gibi," dedim gözyaşları içinde.

"Şşş, tamam." dedi, "tamam. Unut bugünü, bu konuşmayı unut."

"Nasıl unutacağım ki?" dedim öfkeyle ondan ayrılırken, "Şimdi ona bir şey olursa hayatım boyunca kendimi suçlu hissedeceğim. Ne ona bir iyilik yapmak istiyorum ne de onu kurtarabilecekken kurtarmamayı tercih etmek istiyorum. Allah kahretsin..."

Çaresizce durdum rüzgârın ortasında. Uraz'a da kızgındım, kendime de.

"Benim biraz hava almam lazım," dedim etrafıma bakınarak.

"Alalım," dedi Uraz, "gidip biraz yürüyelim."

Ona, "Hayır," der gibi başımı salladım.

"Ben yalnız gideceğim," dedim, "şu an yanımda kimseyi istemiyorum. Anla beni, lütfen... Onu buraya hiç çağırmamalıydın."

"Kumru, ben yalnızca..."

"Biliyorum, biliyorum, tamam! Ama yaşadıklarımı biliyorsun... Ölsem umurunda değil kadının. Ne sandın ki? Benden özür dileyeceğini mi? Pişman olduğunu mu?"

Uraz birkaç saniyeliğine pişman olmuş ve üzgün gözlerle bana baktıktan sonra tereddütle konuşmaya başladı.

"Sen de öyle sanmadın mı?" dedi.

Acı içinde gülümsedim ve başımı salladım.

"Aynen öyle," dedim, "ben de öyle sandım, Uraz... İşte o yüzden şimdi yalnız kalıp düşünmek istiyorum. Ve lütfen, bir dahakine beni biriyle bir araya getirmeden önce bunu bana sor, olur mu?"

O an aramızda bir ayna belirdi sanki. O bana bakarken kendisini gördü, ben ona bakarken kendimi gördüm. Binanın

içinde bir yerlerde bir şarkı başladı, ben binanın içine doğru bir adım attım ve Uraz'ı arkamda bıraktım. Aramızdaki iki taraflı soyut aynanın iki tarafı da kırılıverdi sanki.

"Karşımda durma,

Sana zaafım var bunu biliyorsun." dedi içeride çalan şarkının sözleri.

Binanın içindeki kalabalığın arasından geçip gittim. Uraz'ı da arkamda bıraktım, annemi de. Belki kendimi bile arkamda bıraktım. Sadece insanların değil, anıların da arasından geçtim. Soru işaretlerimin, pasif çığlıklarımın arasından geçtim. Zaaflarımın arasından geçtim, korkularımı geride bıraktım.

Aklımda yüzlerce soruyla kendimi yola atıverdim, başladım yürümeye. Yüküm yürüdükçe arttı, bir yere de varamadım zaten. Bir mezarlığın önünden geçtim, kaybettiğim bir yakınıma ağlar gibi ağladım.

Söylesenize, ben her şeyim varken kimsesiz olmanın tadını nasıl öğrendim?

(Araz'ın Anlatımıyla)

Büyük salonlarındaki üçlü koltukta uyuyakalmıştı Araz Kayalar. Elinde telefonu, telefonunda açık bir fotoğrafa bakarken uyuyakalmıştı hem de. Beste'nin ona hastaneden gönderdiği nöbet fotoğrafına bakarken kapanan gözleri ne kadar yorgun olduğunun kanıtı gibiydi.

Son zamanlarda çok çalışıyor, kardeşiyle kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışıyor, bir yandan da tüm bunların ortasında kalbindeki aşk duygusu ile başa çıkmaya çalışıyordu.

"Ağabey..." Uraz'ın sesini duyup da gözlerini açtığında karşısında kardeşini gördü Araz.

* Etem – Seni Duymuyorum.

"Uraz," dedi uykulu bir sesle.

Uraz yağmurdan ıslanmış, dağılmış bir haldeydi. Araz'ın gözleri duvardaki büyük saate kaydı, bu saat onlara anne ve babalarından kalan eşyalardan biriydi. Araz'ın uykulu gözleri saati zar zor seçti, koltuğa uzandığında akşam dokuzu yeni geçmişti oysa şimdi gece yarısını bile geride bırakmışlardı.

"Yeni mi geldin sen?" dedi Araz uzandığı yerden doğrulurken.

"Biraz yürüdüm," dedi Uraz, "birkaç saat kadar. Sen de koltukta uyumuşsun, hadi git yatağına yat."

Araz başında durmuş kendisini uyandıran kardeşinin her halini bilirdi, Uraz'ın bir derdi olduğu belliydi. Toparlanıp oturur hale geldi ve başıyla koltuğu gösterdi.

"Geç," dedi, "otur şuraya da anlat."

"Ne anlatayım?" dedi Uraz koltuğun diğer kenarına geçerken, ellerini ıslak saçlarına götürüp yağmur suyunu eliyle sildi.

"Anlat işte, eşek sıpası," dedi Araz, "derdin var işte, belli. Anlamıyor muyum ben?"

Uraz arkasına yaslanıp karşıdaki saati izlemeye başladı. Üzerindeki ceketin ıslaklığı koltuğu da ıslatmıştı. Dışarıda felaket bir yağmur vardı. En azından Kumru'nun eve döndüğünü, babasının yanında olduğunu biliyordu, içi rahattı.

"Kumru..." dedi Uraz, sonunda konuşmaya başlamıştı.

"Hah, tam da tahmin ettiğim gibi. Mesele Kumru olmasa bu kadar dertli görünmezdin zaten."

"Sanırım onu biraz kızdırdım," dedi Uraz, içindeki huzursuzluk giderek büyüyordu.

"Ne yaptın kıza?" dedi Araz, Kumru Araz için tam bir kız kardeşti. Uraz'dan farkı yoktu.

"Onu biraz üzdüm... Sanırım," dedi Uraz ve başladı yaşananları anlatmaya.

Kumru'nun annesinin gelişini, kadının niyetini anlamayışını ve kadının Kumru'dan tek isteğinin bir organ bağışı olmasını anlattı. Araz dinledikçe öfkelendi, dinledikçe dertlendi.

"Bu kadını ne zaman görsem ya da hakkında bir şey duysam yaptıklarına daha fazla şaşıramam diyorum ama her seferinde daha fazla şaşırıyorum," dedi Araz, "Kumru eve gitmiş mi, emin misin?"

Uraz başını salladı.

"Babasına sordum. Evdeymiş. Kumru telefonlarımı da açmadı, mesajlarıma da dönmedi."

Uraz'ın sesi öyle üzgündü ki Araz eğilip elini kardeşinin sırtına koydu.

"Geçer oğlum," dedi. "Kız üzülmüş işte, biraz sakinleşince senin bir suçun olmadığını anlar. Sen yine de o kadını bir daha Kumru'nun yanına yaklaştırma."

Uraz başını salladı.

"Bir daha yapmam da... Biliyorsun işte, zaafım var Kumru'ya," dedi Uraz.

O kadar üzgün ve o kadar pişmandı ki Kumru'yu üzen annesi değil de kendisiymiş gibi hissediyordu. Araz kardeşinin kurduğu son cümleyi duyunca kendini tutamadı, yüzünde gururlu bir ağabeyin gülüşü belirdi, Uraz'ın yüzüne duygulu bir tebessümle baktı.

"Öyle mi?" dedi gülerek, "Demek zaafın var Kumru'ya, ha? Eşek sıpası seni. Sen ne zaman büyüdün de âşık oldun?"

Uraz gözlerini devirip gülümsedi. Tam o an gözleri ağabeyinin koltukta duran telefonuna takıldı. Telefonun ekranı hâlâ

açıktı ve Beste'nin gönderdiği özçekim fotoğrafı ekranındaydı hâlâ.

"Bir tek benim birine zaafım yok anlaşılan..." dedi Uraz başıyla Araz'ın telefonunu göstererek.

Araz başını çevirip koltukta duran telefonuna baktı. Derin bir iç çekip telefonunun ekranını kapattı ve ayaklandı.

"Kolum çarpmış," dedi. "Hadi, git de üstünü değiştir. Hasta olacaksın, yarışma yalan olacak, sonra bana saracaksın yine. Hadi."

Araz terliklerini giyip eline aldığı telefonuyla birlikte yatak odasına doğru ilerledi. Esneyerek üzerini değiştirirken bir yandan da Beste'yi düşünüyordu; ne yapmıştı acaba, hastanedeki nöbeti nasıl geçiyordu, yemek yemiş miydi, yorgun muydu?

Uraz da bir duvar ötede, kendi odasında ağabeyinden farksız bir haldeydi. Kumru Uraz'ın aklının her köşesindeydi. Uyumuş muydu acaba? İyi miydi, morali düzelmiş miydi, öfkesi geçmiş miydi?

Zaaf ne güzel bir kelimeydi, Uraz'ın Kumru'ya dair hissettiklerini anlatabilecek daha iyi bir kelimesi yoktu.

Uraz'ın Kumru'ya zaafı vardı.

Oysa her güzel duygu, güzel her hikâyeye bir son getirir miydi?

BAZEN BAZI
ŞEYLER OLMAZDI...
BAZEN BAZI ŞEYLER OLMAZDI
BAZEN BAZI ŞEYLER OLMAZDI...
BAZEN BAZI
ŞEYLER OLMAZDI...

5. Bölüm

Bazen Bazı Şeyler

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Uraz'ın ve annemin yanından ayrıldıktan sonra sahilde saatlerce yürüdüm. Hava iyice kararıp da insanlar evlerine dönmeye başlayıncaya kadar eve dönmeyi reddettim. Bunca zaman sonra, defalarca kaybolup defalarca kendimi bulduktan sonra şimdi yine kaybolmuştum. Kalabalık bir şehrin tam ortasında yapayalnızdım.

Evin yolunu tuttuğumda kulağıma takılı kulaklığımda rasgele bir şarkı çalmaya başladı. Bilirsiniz, ben şarkıları sevmezdim, yalnızca müziklerini dinler, şarkıların sözlerinin beni bambaşka dünyalara sürüklemesine izin vermek istemezdim. Kulaklığımda çalan şarkı beni eve doğru yürüyüş yolumdan alıp öyle bir dünyaya sürükledi ki şarkıda da dediği gibi, "Hikâyenin sonunda üzülen bendim aslında."*

O gece çok şeyi gözden geçirdim, çok şeyi düşündüm. Soğuk esintiler ceketimden içeri girmeye çabalarken bıraktım kendimi, izin verdim. İçim öyle çok yanıyordu ki rüzgâr içimi söndürsün istedim.

* Ezgi Erdoğan & Erden Erdoğan – Yeni Bir Sayfa.

O gece evin sokağına girdiğimde gözlerim sokağın diğer tarafında kalan caddenin trafik ışıklarına takıldı, kırmızı yanan ışığa baktığımda içimden bir ses benimle konuştu.

"Yolu bilen sensin Kumru," dedi bana iç sesim. "Unutma."

Haklıydı. Haklıydım.

Yolu benden iyi kim bilebilirdi ki?

Bizim yolumuzu bizden iyi kim bilebilirdi?

Yürürken ayaklarıma odaklandı zihnim, ayaklarıma ve dizlerime binen ağırlığın gerçekten yüzde kaçı benim gerçek kilom, kaçı benim etim, kemiğimdi?

Sonra kafamı kaldırdım, bir ağacın dalları arasına sıkışmış içi dolu su şişesini gördüm. Etrafta insan yoktu ve şişe de olabildiğince kirliydi. Biri o şişeyi oraya sıkıştırmış, sanki ağacın köküne dallarının ağırlığı yetmiyormuş gibi yüküne yük katmıştı. Elbette, ağaç gocunmadan o şişeyi de taşırdı, yıkılmazdı da. Fakat neden taşımak zorundaydı o işlevsiz su dolu şişeyi?

Uzandım, kirli şişeyi alıp içindeki suyu ağacın dibine döktüm. Dışı ne kadar kirli olsa da içindeki suya sızamamıştı kir. Su hâlâ temiz, hâlâ berraktı. Öyle olmasa bile su her zamanki gibi suydu işte. Şişeyi çöpe attım, sonra ağaca baktım şefkatle, kendimi ağacın yerine koydum.

Benim üstümde kaç tane böyle içi kaderle dolu şişe vardı acaba? Ayaklarım ben hariç başka neyin yükünü çekiyordu?

Yürümeye devam ettim. Yürürken beyaz bir kelebek eşlik etti bana, sonra yıkık bir binanın enkazına, toza, toprağa kondu. Dünyanın en zarif varoluşlarından birisin, beyaz bir kelebeksin ve yıkıntıya konuyorsun. Bu beyaz kelebek insanın kendisine yüklediği zarafet bilincinin farkında olsaydı oraya konar mıydı acaba?

Yoksa biz de mi çevremizi saran enkazın tozuna toprağına konan beyaz kelebekleriz aslında?

Eve girdiğimde babam hâlâ uyumamıştı. Evin kapısını açtığımda mutfağın koridora vuran ışığını görebiliyordum. Duyduğum şıkırtıdan babamın bardağını mutfak tezgâhına bıraktığını anladım. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girmiştim ki babamla koridorda karşılaştık.

"Neredeydin Kumru?" dedi bana, "Saate bakmadın mı hiç?"

"Nisan'daydım," dedim.

Başka soru sormadı. Tek kelime daha etmesine fırsat veremeyecek kadar yorgundum zaten.

"Odama geçiyorum," dedim, "iyi geceler baba."

"İyi geceler kızım, yarın konuşuruz."

Odama ağlamaklı gözlerle girdim. Üzerimdeki ceketi, çantamı, telefonumu, cebimden çıkan kalemi, dudak nemlendiricimi, ıvır zıvır her şeyimi yere bıraktım. Dolabımın üzerindeki boy aynasının önüne geçtim ve halime baktım. Artık kısa mı uzun mu belli olmayan koyu saçlarıma, kararsız gözlerime, solgun dudaklarıma baktım.

"Hani biz dans edecektik Kumru?" dedim kendime, "Hani bize yol gösteren sahne ışıkları olacaktı?"

Eğildim, yere, halının üzerine oturdum ve aynada kendimi izlemeye devam ettim. Annemi, hastalığını karnındaki bebeği, kendimi ve Uraz'ı düşündüm. Nefes alamadığımı hissettim.

Öyle bir çıkmazdaydım ki belki de yarışmadan bile çekilmeliydim. Sanki var olmak ve yaşamak için değil de feda olmak için buradaydım. Beni sevmeyen ve hiçbir zaman sevmeyecek birine kendimden bir parçayı vermeli miydim?

Kendi üzerimdeki kirli, plastik şişeleri toplayıp, suyundan beslenmeli miydim?

(Yazarın Anlatımıyla)

Birileri tartışıyordu bir pencerenin ardında, birileri sarılıyordu bir başka pencerenin ardında. Dört duvar zindandı birine; cennetti bir başkasına. Bir başka pencerenin ardında Uraz Kayalar ve ağabeyi Araz dairelerinin kapısında ayakkabılarını giymekle meşguldü.

"Abisi..." dedi Araz eğildiği yerden kalkarken, "İşin kaç gibi biter?"

Uraz elindeki çekeceği duvardaki çıkıntıya astı ve ağabeyine baktı.

"Bugün yarışma öncesi hazırlık zırvalığı var..." dedi saçlarını kaşırken, "Ne kadar sürer bilmiyorum ağabey. Haber veririm."

"İyi, haber ver de çıkışta hep birlikte bir yemek yiyelim. Beste'yi de getireceğim."

"Yengemi mi getireceksin?" dedi Uraz, "Beste demezsen sevinirim."

Araz'ın dudakları istemsizce kıvrıldı.

"Bak sen eşek sıpasına. Büyüdü de laf sokuyor," dedi Araz, "sen de gelinimi getiriyorsun, Kumru demiyorum artık."

Bu sefer dudakları kıvrılan Araz değildi. Uraz gülümsemesini gizlemeye çalışarak koridora yöneldi.

"Hadi ben kaçtım," dedi.

"Benim koridorda duracağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Araz, "Öylesine mi giydim ayakkabıları?"

Uraz ağabeyine bakıp bir kez daha güldü ve Araz kapıyı kilitlerken Uraz çoktan merdivenlerden inmişti.

"Dikkatli ol," diye bağırdığını duydu ağabeyinin.

Uraz kaç yaşına gelirse gelsin ağabeyi için bir evlattan farksız olacaktı. Anne ve babalarını kaybettikleri gün Araz, ailedeki

ebeveyn görevini üstlenmiş, bunun kendisini duygusal olarak ne kadar yıprattığından habersiz kardeşine hem anne hem baba hem de ağabey olmaya çalışmıştı. Neyse ki Uraz bunun bilincindeydi. Birbirlerini sahiplenme takıntıları karşılıklıydı. Uraz Araz'ın, Araz da Uraz'ın ebeveyniydi sanki. Ne de olsa bu dünyadaki tek aileleri birbirleriydi.

Uraz ellerini ceketinin cebine koymuş yarışmanın hazırlık aşamasına katılmak için Kumru'yu almaya gidiyordu. İki sokak ötedeki caddeden bir taksiye binecekti ki kendi sokaklarından çıkar çıkmaz tanıdık iki yüzle karşılaştı. Karşısında duran takım elbiseli ve iri yarı bu iki adamın Uraz'ı neden bekledikleri Uraz için gayet netti. Ellerini cebinden çıkarıp ağzındaki sigara metaforu sayılabilecek kürdanı da dudaklarının arasından çekip aldı ve yanından geçtiği konteynıra attı.

"Buyurun beyler!" dedi, "Hayırdır?"

Karşısındaki bu iki adam daha önce korumalığını yaptığı ve sonra hapse attırdığı iş insanının, Sezai Özatay'ın adamlarıydı. Adamın kendisine ne denli öfkeli olduğunu biliyordu ama bundan hiç pişmanlık duymuyordu.

"Hayırdır, hayır," dedi adamlardan biri, "Sezai ağabeyin selamını getirdik."

Uraz iki adamın da yüzlerine sırayla baktı. Boyu onlarla aynı uzunluktaydı. Karşıdaki adamların ne kadar kilolu olduğunu saymazsak Uraz da onlara yakın bir kas oranına sahipti fakat karşısında aynı büyüklükte iki kişi vardı. O an aklından bunlar geçiyordu, ona burada bir şey yapsalar kendini koruyabilir miydi?

"Sezai ağabeyinize selamını almadığımı söyleyin," dedi Uraz. Başı dikti.

Adamlar birbirlerine bakıp güldü.

"Söyleriz," dedi bir diğeri, "Sezai ağabey düşünceli adam. Yalnızca sana değil, ailene ve sevdiklerine de selamını göndermek istedi. İletirsin."

Bu cümleler Uraz'ın dikkatini ister istemez çekti. Durdu ve adamların yüzüne nefretle baktı.

"Tehdit mi ediyorsunuz beni?" dedi, olabildiğince umursamaz görünmeye çalışıyordu ama işin içine sevdikleri girince ne kadar umursamaz kalabilirdi?

"Ağabeyimizin selamını ilettik kardeş," dedi adamlardan biri, "ne tehdidi?"

"Ben bilirim sizin gibilerin selamını," dedi Uraz, "ağabeyinizle aylar önce selamlaştık, şimdi hapiste. Aynısı başınıza gelmeden uzayın buradan. Sizi bir daha evimin etrafında görmeyeyim."

Uraz kendisine iletilen tehdidi ne kadar ciddiye alsa da umursamaz görünmeye devam etmek zorundaydı. Adamlar bir kez daha birbirlerine baktılar ve bir kez daha güldüler.

"Hadi bakalım," dedi biri, birbirlerine o kadar benziyorlardı ki ikiz gibilerdi. Siyah seyrek saçlarının kesimi, kalın kaşlarının şekli, vücut tipleri birebir aynıydı.

"Sana iyi yarışmalar," dedi diğeri, "buralar bize emanet. Ama merak etme, gerektiğinde yerin altına girmesini de biliriz."

Adamlar yol kenarında bekleyen siyah Mercedes'lerine binip oradan uzaklaşırken Uraz onları içindeki dolup taşan öfkeyle izliyordu. Artık karşısında çok daha büyük bir tehdit vardı, yalnızca kendisi değil, sevdikleri de tehlikedeydi.

Taksiye binmek için ulaşacağı caddeye yürüdüğü yol boyunca düşündü. Yarışmaya katılmasa Kumru ve arkadaşları

tehlikede olabilirdi, yarışmaya katıldığında ise ağabeyi Araz tehlikede olacaktı. Telefonunu çıkarıp Kumru'ya aceleyle bir mesaj yazdı.

"Kime: Kumru."

~~"Günaydın sevgilim."~~ yazdı ve sildi.

Bir anlığına mesajlarının bile okunabileceği kanısına kapılmıştı. Ayakta dikildiği caddede başını kaldırıp etrafa bakındı ve bir mesaj daha yazmaya başladı.

"Günaydın," yazdı ve devam etti, ***"seni almaya geliyorum ama biraz gecikeceğim. Yarım saat kadar rötarla da olsa orada olacağım. Bensiz çıkma."***

Taksiyi boş verdi ve en yakın karakola doğru yürümeye başladı. O an Uraz'ın aklından onlarca senaryo geçiyordu. Karşısındaki adamların bu kadar rahat olması onu öyle çok rahatsız etmişti ki her şeyinden haberdar gibilerdi. Evini biliyorlardı, yarışmaya katılmak üzere olduğunu biliyorlardı ama en çok da gerektiğinde yerin altına gireriz iması canını sıkmıştı.

Arafta kalmış gibiydi. Yukarıda kalsa aşağıyı koruyamayacaktı, aşağıda kalsa yukarıyı. Üstelik yanlarında olduğunda bile sevdiklerini koruyabileceği kesin miydi ki?

Kumru ve arkadaşları en azından dört bir yanı kameralarla çevrili bir yerde olacaklardı. Her yanı korunan bir platformda onlara ne olabilirdi?

"Ne mi olabilir?" dedi kendi kendine öfkelenerek. Önceden neler olduğunu deneyimlemişlerdi oysa.

Peki ya ağabeyi? O burada nasıl güvende olacaktı? Araz Kayalar, Uraz olmadığı takdirde tek başına yaşayan, tek başına işe gidip gelen bir adamdı.

Uraz karakola doğru giden yolda titreyen telefonunu cebinden çıkarıp eline aldı. Mesaj Kumru'dandı.

"Kimden: Kumru."

"Selam. Sorun değil, yeni hazırlanıyordum zaten. Kahvaltı yaptın mı?"

Uraz kendi içinde olduğu mücadele ile okuduğu mesajın masumluğunu karşılaştırınca derin bir iç çekti ve cevap yazmaya başladı.

"Beraber yeriz diye düşünmüştüm ama gecikeceğim, sen bir şeyler ye."

Kumru Çevrimiçi... Yazıyor...

"Hiç acıkmadım. Seni beklerim."

Uraz derin bir iç daha çekti ve telefonunu cebine attı. Sonunda karakola gelmişti. Merdivenin basamaklarını çıkarken kafasında yalnızca içindeki öfkenin yankıları dolanıyordu. Öyle karanlık bir arafın içine düşmüştü ki fay hattından farkı yoktu. Hem altını hem üstünü sarsan, ne zaman harekete geçeceği belli olmayan kaderi belirsiz bir fay hattı gibi hissediyordu. Fakat sevdiklerinin kendi enkazı altında kalmasına izin veremezdi. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Caddeler ve mahallenin ötesinde bir başka sokakta biri daha aynı çaresizliği yaşıyordu. Kumru üzerindeki beyaz kazağı ve siyah, keten kabanı ile önünde durduğu hastane binasına bakıyordu. Bir elinde kimliği, diğer elinde ise az önce içeride ki doktorlardan biri tarafından kendisine verilen birkaç kâğıdı kaplayan tahlil sonuçlarına bakıyordu.

Sabaha kadar içi içini yemiş ve sonunda kendisini burada, bu hastane binasının önünde bulmuştu. Annesi ne olursa olsun annesiydi, karnında doğmamış kardeşini taşıyordu. Kendisine yapılanlar ne denli acı verici olursa olsun Kumru bu yükü kalbinde istemiyordu.

Gecenin bir yarısı annesine mesaj göndermiş, tedavisini yapan doktorun ismini öğrenmişti. Sabahın en erken

saatlerinde ise buraya, annesinin tedavi olduğu bu hastane binasına gelmiş, annesine donör olup olamayacağını öğrenmek istemişti. Annesi ona mesajında teşekkür bile etmemiş, "hazır hastaneye gitmişken ameliyat için tarih almasını" rica etmişti. Fakat Kumru'nun eline gelen sonuçlar annesinin hiç de beklediği gibi değildi.

Kumru uzun bir koma sürecinden çıkmıştı, kan değerleri henüz tam olarak düzelmemişti. Altında kaldığı enkazda birçok organı hasar görmüştü ve hayata dönmesi aylarını almıştı. Kumru'nun sağlık öyküsünü, önündeki sistemden gören ve tahlil sonuçlarını alan doktor Kumru'nun annesi için donör olmasına onay vermemişti ve bu Kumru için tam bir şoktu.

Sarsılmıştı. Dün akşama kadar bu organ bağışını yapmayı aklının ucundan bile geçirmezken şimdi yapamadığı için üzülüyordu. Çünkü annesini hâlâ seviyordu. Her şeye rağmen...

Ona bu haberi telefonda vermek istememişti, ağlıyordu ve ağladığının bilinmesini istemiyordu. Hastane binasının önündeki banklardan birine oturdu ve annesine bir mesaj yazmaya başladı.

"Az önce doktorunun yanındaydım," yazdı. ***"Fakat geçirdiğim kaza ve içinden çıktığım koma sürecinden dolayı organ nakline uygun olmadığıma karar verdi."***

Annesi ona aynı dakika içinde bir yanıt mesajı ile döndü.

"Kimden: Annem."

"Nasıl yani?" yazmış ve bir mesaj daha göndermişti.

"Hiçbir şeyin yok ki senin! Sapasağlamsın şu an! Neye onay vermedi? Ona hastayım mı dedin? Yalan mı söyledin?"

Kumru kendisine yazılan bu iki mesaja uzun uzun baktı. Gözlerinden akan birer damla yaşı kabanının bileğiyle sildi ve

burnunu çekip telefonunu cebine attı. Kırılmaktan çok yorulmuştu. Gözleri hastane binasının duvarında bir noktaya sabitlenmişti ve çok yorgundu.

Ağır adımlarla uzun uzun sürüdü. Çiseleyen yağmurun altında ıslanmayı umursamadı. Bazı zamanlar üşüme hissini çok seviyordu. Üşümek ona çocukluğunu hatırlatıyordu ve yetişkin Kumru bazen çocuk Kumru'yu özlüyordu. Elleri ceplerindeydi. Yanından geçtiği kafelerden birinde çalan şarkı kulaklarını buldu.

"Hiç kimse yok bak yanımda," diyordu şarkı.

"Birisine sorsan neyi var,

Başımda tonla sorunlar.

Cennetime daha yolum var,

Ama derim her şey yolunda..."

Hayal kırıklığı içinde gülümsedi. Yüzü, saçları ve ruhu o hafif yağmurun altında ıslandı, yıkandı, temizlendi. Zaten temizdi ama artık tertemizdi. Hayatındaki herkes için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyordu ve bu Kumru'nun kalbinin güzelliğindendi ama ***bazen, bazı şeyler olmazdı işte.***

Bazen, bazı şeyler olmazdı...

Kumru Uraz'ı beklemek için evine döndüğünde Uraz da Kumru'nun evine gelmek üzereydi. Biri hastaneden, biri karakoldan çıkmıştı ve ikisi de araftaydı. İkisi de çaresizdi.

"Aşağıdayım." Yazdı Uraz telefonundaki mesaj uygulamasından Kumru'ya.

Kumru üzerini değiştirmemişti bile. Girdiği gibi çıktı evden. Aşağı inerken binanın merdivenlerinde denk geldiği boy aynasına şöylece bir baktı, kendini süzdü. Nemli koyu saçları

* Yung Ouzo – Her Şey Yolunda.

omuzlarından aşağıya sarkıyordu, soluk yüzü beyaz bir kumruyu andırıyordu. Kendini birkaç saniye süzdükten sonra yansımasını da alıp geçip gitti aynanın önünden.

Binanın kapısından çıktı, evlerinin önündeki büyük çam ağacına yaslanmış Uraz'ı gördü ve bu sefer de onu baştan aşağı süzdü. Siyah boğazlı kazağı, siyah pantolonu ve siyah ceketiyle Uraz'ın bugünkü teması belliydi.

Siyah. Baştan aşağı siyah...

Kumru'nun gözleri en sonunda Uraz'ın yüzünü bulduğunda Uraz'ın da kendisinden çok farklı olmadığını gördü. Ona durgun bir gülümsemeyle selam verdi.

"Selam," dedi, Uraz Kumru'nun sesini duyar duymaz gözlerini elindeki telefondan ayırdı ve başını kaldırdı.

"Güzelliğine her gün şaşıracak mıyım acaba?" diye geçirdi içinden Uraz.

"Selam," dedi yaslandığı yerden uzaklaşarak.

Uzanıp Kumru'yu öpecek gibi oldu fakat aklına bu sabah takip edildiği geldi. Karakola gitmiş, şikâyetçi olmuştu ama bir süreliğine olsa bile Kumru'ya ne kadar yakın olduğunu belli etmese daha iyi olacaktı.

Kumru ise Uraz'ın kendisine mesafeli yaklaştığını hissedince kalbinden kısık bir kırılma sesi duyduğunu sanır gibi oldu. İkisi de durgundu, ikisi de çaresizdi. Birlikte yürümeye başladılar. Rüzgâr Kumru'nun saçlarını uçururken Uraz derin bir nefes aldı, burnuna gelen koku Kumru'nun her zamanki güzel şampuan kokusunun aromasıydı.

"Vanilya ve papatya," diye geçirdi içinden Uraz.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu Kumru.

"Hayır, sen yemişsindir umarım."

"Seni bekledim," dedi Kumru, "ne istersin, ne yiyelim?"

Uraz başını kaldırıp caddeye şöylece bir bakıverdi ve düşüncesizce konuştu.

"Kumru," dedi.

Kumru başını çevirip şaşkınlıkla Uraz'a baktı.

"Efendim?" dedi.

"Kumru," diye tekrar etti Uraz dalgınlıkla yürümeye devam ederken. "Kumru yiyebilirim ben."

Tam o an kurduğu cümlenin içindeki kelime oyunu kafasına dank etti ve kendisini tutamayıp gülerek Kumru'ya döndü. Kumru da kendisini tutamadı ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

"Özür dilerim!" dedi Uraz gülerek, "Yemin ederim ismini düşünerek söylemedim! Şuradaki kafenin önündeki tabelayı okudum, "Ayvalık Tostu ve Kumru" yazısını görünce canım kumru çekti. Öyle söyleyiverdim."

"Peki!" dedi Kumru, "O zaman ben Ayvalık tostu yerim, sen de kumru mu yiyeceksin?"

"Sana ayıp olmayacaksa evet," dedi Uraz.

Gülüşerek yolun karşısına geçtiler.

"Bir de çay içelim," diyordu Kumru kafeye doğru yürürken, "canım o kadar çay çekti ki!"

Bir anne ve kızının işlettiği küçük pembe temalı kafeye girip cam kenarındaki masalardan birine geçtiler. Dışarısı ne kadar soğuksa içerisi de o kadar sıcaktı. Fonda güzel bir Birsen Tezer şarkısı çalıyor, dolu masalardaki misafirlerin tabak çatal ve dozunda sohbet sesleri de en az şarkı kadar huzur veriyordu.

"Hoş geldiniz gençler," dedi sarı saçlı, kırklı yaşlardaki mekan sahibi kadın menüleri masaya bırakırken, "menümüz kala-

balık değil gerçi ama siz yine de bakın... Klasik bir kahvaltıcıyız zaten, görmüşsünüzdür."

"Evet, evet," dedi Kumru, "biz de hızlıca bir şeyler yiyip kalkacaktık zaten."

"Tabii ablacığım, ne alırsınız?"

"Biz bir Ayvalık tostu alalım," diye söze girdi Uraz, "bir de kumru."

"Ve iki çay," diye ekledi Kumru gülerken.

"Hemen hazırlatıyorum, şimdiden afiyet olsun çocuklar."

Sarışın kadın yanlarından ayrılır ayrılmaz Kumru'nun gülen gözleri Uraz'a döndü.

"Çayları unuttun," dedi gülümseyerek.

"Kumru deyince her şeyi unutuyorum..." dedi Uraz, koyu gözleri Kumru'nun koyu gözlerini buldu.

O an elini uzatıp Kumru'nun zarif ellerini tutmayı çok istedi ama içindeki koruma içgüdüsü ona şimdilik engel oluyordu. Kumru utanarak başını eğdi ve masadaki menüyü incelemeye başladı.

"Eee..." dedi bir yandan menüyü incelerken, "Bir haber var mı?"

"Neyden?" diye sordu Uraz, bir menü de o aldı.

Masadaki menüler o an ikisi için de birer kaçış noktasıydı.

"Şu tehdit meselesinden..." dedi, "Bahsettiğin adamdan."

Uraz bir süre sessiz kaldı, menüyü incelemeye devam ederken bir yandan da düşünüyordu. Başına gelenleri Kumru'ya anlatmalı mıydı yoksa onu bu konuya daha fazla dahil etmese miydi?

"Bir gelişme yok," dedi Uraz, anlatacak olsa bile bunu şu an yapmayacaktı, "sende bir haber var mı? Annen seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Bu sefer sessiz kalan Kumru oldu. Menüyü inceliyordu oysa menüde aşağı yukarı yirmi kelime yazılıydı. Yaşadıklarını, hastaneye gittiğini ve nakil onayı alamadığını Uraz'a anlatmalı mıydı?

"Hayır," dedi, "dün cevabımı verdim ve konu kapandı."

Kumru da Uraz ile aynı yolu seçti. Aralarına ördükleri sır duvarını itiraf edemeseler de ikisi de hissedebiliyordu. Bir uzaklaşma eğiliminin içindelerdi ve bunun sebebini ikisi de bilmiyordu. Kendilerini birer çıkmazın ortasında hissediyorlardı ve çıkmazlarını kendi içlerinde yaşamak şu an için tek tercihleriydi.

Kahvaltı yaparken pek konuşmadılar. Sıradan sohbetler edildi.

"Dün gece iyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz, sen?"

"Pek sayılmaz."

Kumru upuzun bir komadan çıkmıştı ve her şeyin eskisi gibi olacağını, yarım kalan hikâyelerini tamamlayacaklarını sanmışlardı. Fakat bilirsiniz işte, bazı iklimler bazı çiçekleri yetiştiremezdi.

Mevsimler geçer, fikirler dönüşür, kararlar değişirdi ama bazen, bazı şeyler olmazdı işte.

Bazen, bazı şeyler olmazdı...

Acı verici olsa da hiçbir şey eskisi gibi değildi, hikâyeleri yarım kaldıkları o yerden başlayamamıştı bir türlü. Onların hikâyesi artık bambaşka bir noktada, boş bir sayfanın en başındaydı. Kendilerine yeni bir hikâye yazmak zorundalardı, oysa onlar cümlelerini yarım kalan eski hikâyelerini tamamlamaya çalışarak harcıyorlardı.

Cümleleri eski hikâyelerine uymuyor, bir şeyler bir türlü yerine oturmuyordu. Kumru o eski Kumru değildi, Uraz da o eski Uraz. Hikâyelerinde bir yıllık koca bir boşluk vardı, on sayfaları doluysa yüz sayfaları boş kalmıştı. Bunca boşluğa rağmen bu hikâye nasıl devam ederdi?

Onlara yeni bir hikâye lazımdı.

"Taksimiz gelmiş," dedi Uraz, siyah Calvin Klein cüzdanından masaya iki adet yüzlük bıraktı ve başıyla dışarıyı gösterdi.

"Bizimkiler geçti mi acaba?" dedi Kumru.

"Hiç konuşmadım."

Kahvaltı yaptıkları yerin kapısına çıktıklarında yağmur şiddetini arttırmıştı, Uraz taksiyi caddenin karşısında görünce üzerindeki ceketi çıkarıp iki elinin arasında gerdirerek ceketini Kumru'ya bir şemsiye gibi siper etti.

"Sen de ıslanacaksın!" dedi Kumru yağmurun bastırdığı sesini duyurmaya çalışarak.

"Umurumda değil," dedi Uraz da sesini duyurma çabasıyla.

Caddenin ortasındaki tümseği aşıp karşıya geçtiler, Uraz Kumru'yu yağmurdan korumayı bir saniye bile bırakmadı ama kendisi bu uğurda sırılsıklam olmuştu bile. Taksici hallerini görünce aceleyle inip arka kapıyı açtı.

"Kardeşim yağmur valla birden bastırdı!" dedi taksici bağıra bağıra, "Yoksa ben bu kadar yağacağını bilsem yolun karşısına geçerdim!"

O sırada Uraz ve Kumru arka koltuğa yerleşmiş, taksici de kendi koltuğuna geçmişti.

"Sorun değil ağabey," dedi Uraz.

"Kızım valla şanslısın bak!" dedi taksici aynasından Kumru'ya bakarken, "Kendini sırılsıklam etmek pahasına sana bir

damla yağmur düşmesine izin vermemiş delikanlı." Güldü ve devam etti, "Nereye gidiyoruz?"

Kumru gülümseyerek Uraz'a baktı, Uraz da halinden memnun görünüyordu.

"BRONEX'e gideceğiz ağabey," dedi Uraz, "haritana yaz istersen."

Uraz öne eğilmiş taksiciye navigasyondaki doğru konumu seçmesi için yardım ederken Kumru çantasının içinde Uraz'ın saçlarını kurulayabileceği bir şeyler arıyordu.

"Heh," dedi sessizce. "Bu olur sanırım."

"Ne olur?" dedi Uraz merakla gülümserken.

"Sesli mi söyledim?"

"Evet valla," dedi taksici, bu adam böyle her şeye atlayacak mıydı?

Kumru güldü ve elindeki işlemeli mendili çıkarıp suyu biraz olsun çekmesini umarak Uraz'ın saçlarına doğru götürdü. Kumru'nun saçlarını kurulamak için böyle bir çaba gösterdiğini gören Uraz istemsizce şaşırdı.

"Teşekkür ederim," dedi, "gerek yoktu."

"Zaten pek kurutmayacak, ama gerek vardı..." dedi Kumru. "Biraz olsun aldı ıslaklığını."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Uraz.

Kumru'nun elindeki nemli mendili aldı ve yanağındaki damlaları sildi. O sırada yola yeni çıkmış taksici de bir yandan yeşil ışığın yanmasını beklerken bir yandan aynasından onları izliyordu.

"Ah be!" dedi ellili yaşlardaki dertli ve aşırı konuşkan taksici, "Hayatım boyunca şöyle sevilmek istedim be çocuklar. Ne bunun sırrı?"

Uraz ve Kumru arkada oturdukları koltuğa iyice gömülmüşlerdi. Dışarıdan bakıldığında her şey ne kadar güzel görünüyordu. Birbirlerini seven iki genç, dolu dizgin bir aşk...

"Elli iki yaşındayım, elli iki!" diyerek hayıflanmaya devam etti taksici. "Hiç mi olmaz be kardeşim?"

Uraz derin bir nefes aldı. Göz ucuyla Kumru'ya baktı, Kumru ise başını eğmiş hüzünle kucağındaki ellerine bakıyor, tırnaklarıyla oynuyordu.

"Bazen olmaz ağabey," dedi Uraz, "bazen olmaz..."

Arabanın içi iyice sessizleşti. Bu sefer hem taksici düşüncelere daldı hem Kumru hem Uraz. Radyoda bile hüznü bol enstrümantal bir müzik çalmaya başladı.

Kumru telefonunu çıkardı ve hepsinin bulunduğu mesajlaşma gruplarına bir mesaj yazmaya başladı.

"Çocuklar selam, ben yoldayım. Siz geçtiniz mi?"

Mesajın bildirimi Uraz'ın telefonuna anında düşünce Uraz pantolonunun cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Kumru'nun mesajını okuyunca derin bir iç çekti ve cevap yazmaya başladı.

"Ben de yoldayım."

Kumru'nun telefonu elindeydi, mesajı gelir gelmez okudu ve anında canı sıkıldı. Kendi mesajını nasıl yazdığını o ana kadar fark etmemişti bile.

"Özür dilerim," dedi Kumru. "Dalgınım biraz."

"Önemli değil." Uraz sessizce cevapladı, "Neden dalgın olduğunu anlatmak istersen buradayım."

"Biliyorsun zaten," diye açıkladı Kumru. "Aynı meseleler."

Uraz başını salladı. Söyleyecek bir şeyi yoktu ama Kumru'nun ona anlatmadığı bir şeyler olduğundan da emindi. Durumları aynıydı aslında, ikisi de birbirlerinden bir şeyler saklı-

yorlardı, ikisi de başka dünyalardalardı.

"Nisan cevap yazmış," dedi Kumru başını telefonuna eğdiği sırada.

İkisi de aynı anda gelen mesaja tıkladılar ve okumaya başladılar.

"Biz geldik, bahçede takılıyoruz, sizi bekliyoruz."

Nisan'ın ilk mesajını okuduktan sonra ikinci mesajına geçtiler.

"Bu arada Bulut kendini Pelda'ya beğendirmek için müthiş bir kombin yapmıştı ama az önce yağmurda yürürken kayıp yere düştü, üstü başı sırılsıklam ve çamur içinde. Görünce şaşırmayın diye söylüyorum."

Ve Nisan mesajlarına üçüncü bir mesaj ekledi:

"Asla dalga geçmek için değil!"

Kumru hevessiz ve sessiz bir gülüşle telefonunun ekranını kapattı. Uraz ise gülemedi bile. Eskiden olsa bu hikâyeye kahkahalarla gülebilirlerdi. Ama o eskidendi işte. Birlikte yazdıkları eski sayfalardaki hallerinde kalmıştı o umarsızca gülüşleri. İçlerindeki tasalar ruhlarını kasvetle kaplarken akıllarındaki yüzlerce soru susmak bilmiyordu artık.

Taksiden binanın arka sokağında, arka bahçeye doğrudan giriş yapabilecekleri bir noktada indiler.

"Hadi çocuklar," dedi taksici Kumru ve Uraz'ı indirirken, "birbirinize iyi bakın. Bak kızım, delikanlının da söylediği gibi 'Bazen olmaz.' Hazır olmuşken kaybetmeyin birbirinizi."

"Teşekkür ederiz, kolay gelsin size." Kumru taksiciye nazikçe gülümsedi.

Uraz ise hiçbir şey söyleyemedi çünkü şu an Kumru'nun hislerinden ve duygularından emin bile değildi. Taksiden indiklerinde sağanak yağış gücünü yine kaybetmiş, geriye güç-

süzce çiseleyen bulutlar kalmıştı.

Uraz arka bahçenin kapısını Kumru için açıp önüne geçmesini bekledi. Nisan, Eren, Pelda, Alpin, Batıhan ve Bulut ayakta dikilmiş yanlarındaki birkaç kişiyle sohbet ediyorlardı. Muhtemelen yarışmanın kamera arkası ekibinden birileriyle konuşuyorlardı ve Bulut gerçekten de sırılsıklam ve çamur içinde karşılarındaydı.

"İsminin hakkını vermek için yağmura bulanmana ne demeli?" dedi Uraz arkadaşlarına doğru yürürken.

Eren kendini tutamayıp ufak bir kahkaha attı.

"Buradaki herkes durumu aşmıştı," dedi Bulut, "yenileri geldi yandık şimdi. Hadi bakalım. Kumru, sen de söyle hadi. Tutma kendini."

"Kendi yarışmamızda neler yaşadığımızı anlatmak için mi bu hale büründün?" dedi Kumru, "Seni en son orada böyle görmüştüm."

Eren bir kahkaha daha attı, elinde bir bardak limonlu tuzlu sodası ile çok eğleniyordu. Nisan'ın da elinde aynı içecekten vardı, limonlu tuzlu soda. Ya da bilindiği ismiyle, "*Churchill.*"

"Aynı şeyi Alpin sordu canım," dedi Bulut. "Geç kaldın!"

Kumru Alpin'e dönüp güldü. O sırada Uraz'ın gerginlik seviyesinde bir tık artış oldu.

"Hepiniz burada olduğunuza göre artık içeri geçelim," dedi Uraz ve Kumru'nun hiç tanımadığı üç isimden biri.

"Bu arada ben Selda. Kızların stilistiyim. Yarışma boyunca giyeceğiniz tüm kıyafetleriniz, saçlarınız, A'dan Z'ye tüm tarzınız benden sorulacak." Selda otuzlu yaşlarda, siyah uzun saçlı, hafif kilolu ve oldukça tarz bir kadındı.

"Ben de Mete," dedi bir diğeri, kırklı yaşlarda, siyah dalgalı saçları olan fazlasıyla fit bir adamdı bu konuşan, "ben de

beylerin stilistiyim. Bu da benim asistanım Caner. O sadece işi öğrenmek için burada."

"Merhabalar, memnun oldum," diye söze girdi Caner, olsa olsa yirmi bir, yirmi iki yaşındaydı, kumral uzun saçlarını toplayarak kendine has bir tarz edinmişti.

"Memnun olduk," dedi Kumru, "şimdiden ellerinize sağlık. Her şey için..."

"Teşekkür ederiz," dedi Uraz. "Bulut'un şu anki tarzı sizin eseriniz mi?"

Herkes gülüşürken erkeklerin stilisti Mete söze girdi.

"Bizim eserimiz değil ama bize ilham olmadı diyemem!"

Gülüşerek sohbet etmeye devam ettikleri sırada binanın kapısında beliren resmi giyimli, uzun, dalgalı, kumral saçlı bir kadın onlara doğru seslendi.

"Artık çekime geçebiliriz," dedi, "kameralar kuruldu. Herkes beklemede."

"Bir saniye, bir saniye!" dedi Nisan merakla, "Biz hazırlıktayken de çekecekler mi?"

"Evet, tabii ki."

"Of!" diye hayıflandı Nisan, "Bilsem hazırlanıp gelirdim!"

"Hayatım," diye söze girdi Eren, "hazırlığa mı hazırlanıp gelecektin?"

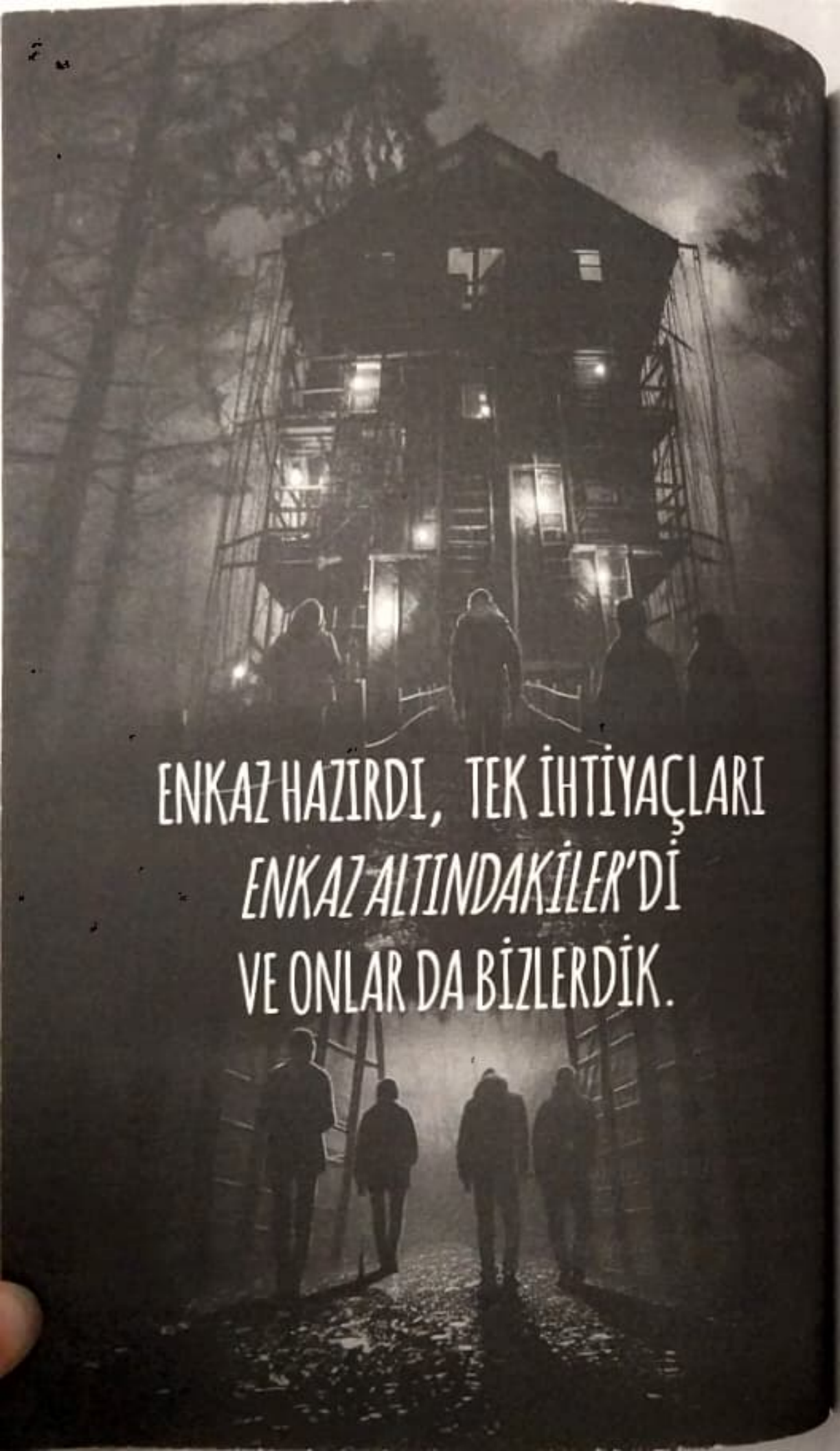
Kapıdaki kadın da kendini tutamayıp güldü ve Nisan'ın merakını gidermek için ufak bir açıklama yaptı.

"Merak etmeyin, sizi kötü gösterecek bir görüntü almayacağız," dedi ve devam etti, "yalnızca hazırlık anlarınızdan ufak görüntüler alacağız, sonra siz kameralar olmadan hazırlıklarınıza devam edebileceksiniz."

Artık vakit gelmişti. Uraz, Kumru, Bulut, Eren ve Nisan yanındaki üç yabancı ile bir zamanlar birbirlerine yabancı oldukları bu serüveni nihayet en baştan ve hakkıyla yaşayacaklardı. Üstelik bu sefer başından sonuna kadar fiyasko olan bir oluşumun içinde olmayacaklardı, gerçekten yarışacaklardı.

Uraz, Kumru, Eren, Nisan, Bulut, Pelda, Alpin ve Batıhan... Arka bahçeden büyük binaya açılan uzun cam kapıdan içeri girdiler. Attıkları her adım onları hayatlarında açılacak yeni sayfanın ilk satırlarına doğru götürüyordu.

Enkaz Altındakiler her biri için eski hayatları ile aralarına çizilmiş keskin bir sınırın ta kendisi olacaktı.

ENKAZ HAZIRDI, TEK İHTİYAÇLARI
ENKAZ ALTINDAKİLER'Dİ
VE ONLAR DA BİZLERDİK.

6. Bölüm

İzi Kalır

(Yazarın Anlatımıyla)
(05.09.2003)

Bir Eylül günüydü...

Üç yaşındaki Uraz durmadan ağlıyor, on yedi yaşındaki ağabeyi Araz ise kardeşini susturabilmek için önüne evlerindeki tüm oyuncakları seriyordu.

"Oğlum, oyuncakla olacak iş değil. Bir yeri mi ağrıyor acaba?" dedi anneanneleri endişeyle, "Sağlık ocağına mı götürsek?"

Uraz ağlayıp sızlanmaya devam ederken Araz koltuğa oturup elini Uraz'ın alnına koydu, ten sıcaklığı normaldi, ateşi yoktu. Hem anneannesi hem de ağabeyi koltuktaki çam yeşili battaniyenin üzerinde uzanan Uraz'ın başındaydı. Ağladıkça iç çekiyor, iç çektikçe bir daha ağlıyordu. Araz kardeşinin gözlerine baktı, üç yaşındaki Uraz'ın gözleri ağabeyinin gözlerini bulunca genç çocuk içinde bir şeyler hisseder gibi oldu. Sanki kalbinin biraz altında, göğüskafesinde bir sızı hissetti.

"Ben onun derdini biliyorum," dedi Araz.

Televizyonda bir müzik kanalı açıktı, bugün kanalın nostalji günüydü, eski bir Azeri şarkısının hüzünlü notaları salonun içini

doldurduğunda Uraz ağlamaya devam ediyordu. Araz'ın çenesini sıkarken neredeyse dişlerini kıracaktı.

"Allah Allah, neymiş derdi?" dedi anneannesi, "Hem sen nereden bileceksin oğlum, çocuk mu büyüttün kendin çocuksun daha!"

Araz başını kaldırmadı.

"Bugün 5 Eylül, anneanne..." diye mırıldandı.

Anneannesi kaşlarını çattı, zavallı kadın bin tane hastalıkla boğuşurken hafızası da gidip geliyordu, elini eline vurdu.

"Hay Allah!" dedi üzülerek, devam edemedi. Gözlerinden birkaç damla yaş akıverdi bir anda.

"Bugün annemi ve babamı bizden alan o kazanın yıldönümü ve o bunu biliyor," dedi Araz üzgün sesiyle, "Uraz bunu bir şekilde biliyor. Hissediyor..."

Anneannesi elini uzatıp Araz'ın omzuna tutundu. Kendisini torununa tutunarak koltuğa bıraktı. Başını önüne eğdi, oturduğu yerde üç yaşındaki torunu Uraz gibi ağlamaya başladı bir anda.

Araz ise ağlayan küçük kardeşi ve yaşlı anneannesinin ortasında kalmıştı. Derin bir nefes aldı. Annesi ve babası gittiğinden beri kardeşine bir ebeveyn, anneannesine bir evlat olmaya çalışmıştı. Bir anneannesi, bir de kardeşi vardı bu dünyada.

"Gel bakalım buraya," dedi, önce ağlayan kardeşini kucağına aldı.

"Sen de gel bakalım," dedi ve kolunu açtı, anneannesini de kolunun altına aldı.

On yedi yaşındaki Araz'ın sırtındaki yük öyle ağırdı ki artık kalbi ağrıyordu.

"Beni candan usandırdı," diyordu eski Azeri şarkısı, Araz'ın gözlerinden birer damla yaş aktığında evi artık tamamen yas bürümüştü.

"Şşş," dedi kardeşine, sesi titriyordu, "geçti Uraz, biz artık o arabanın içinde değiliz, onlar ise huzur içinde... Merak etme."

Koltuğun hemen arkasındaki eski tip tül, aralık camdan giren rüzgârla havalandı, içeriyi mis gibi bir kestane kokusu sardı. Bu koku haftada bir gün el arabasıyla sokak sokak gezen kestane arabasından geliyordu.

"Bak," dedi Araz kardeşine, "kestane kokusunu alıyor musun? Her şey olması gereken yerde, olması gerektiği gibi..."

Uraz'ın hıçkırıkları yavaş yavaş duruldu. Birkaç anlaşılmayan kelime söylemeye çalışarak sayıkladı. Gözyaşları tükenmişti, artık akmıyordu ama kalbindeki huzursuzluk dinmişti. Ufak ufak iç çekerken gözleri de yavaş yavaş kapanıyordu.

"Beni candan usandırdı." Aynı şarkının aynı cümlesi bir kez daha duyulduğunda üç yaşındaki Uraz artık uyuyordu.

Ne o günü ne de anne ve babalarını asla unutmayacaklardı ama tuttukları yası bu kadar büyük serzenişlerle anımsadıkları son gün de o olacaktı çünkü birbirlerine sahiplerdi ve acının kanunu buydu işte... Bir gün mutlaka geçerdi.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Bedenim konforlu kuaför sedyesinin üzerinde, gözlerim kapalı ve Ayşe isimle genç bir kız kaşlarımı alırken stilistimiz Selda'nın konuşmasını dinliyorum.

"Herkese birer renk seçtim," dedi cıvıl cıvıl sesiyle, "Nisan'a mavi, Pelda'ya yeşil ve Kumru'ya beyaz..."

"Tüm kıyafetlerimiz o renklerde mi olacak?" diye sorduğunu duydum Nisan'ın, "Ay, acıdı!" dedi hemen ardından.

Kendimi tutamayıp güldüm. Nisan bıyıklarını aldırıyordu da.

"Hayır hayır, ilk gün giyeceğiniz kıyafetleriniz bu renklerde olacak, basın tanıtım süreçlerinde de bu renkleri tercih edeceğiz fakat sonrası için düz siyah birkaç seçeneğiniz de olacak. Hepsi tek örnek kıyafetler. Fakat aksesuarlarınız bu renklerde olacak."

"Aksesuarlar mı?" diye sordu yanımdaki sedyede kaşları alınan Pelda.

"Yarışma numaralarınızın yazdığı rozetleriniz, yarışma boyunca kullanabileceğiniz atkılarınız, yağmurluk ve çizmeleriniz..."

"Peki ya erkekler?" diye sordum, "Onların renkleri ne olacak?"

"Onlara tek renk seçtik," dedi stilistimiz Selda, "siyah."

"Neden?" dedim merakla.

"Yarışmamızın esas renkleri siz kızlarımız olun istedik. Dünyaya renk katan bizler değil miyiz?"

Selda'nın gülerek kurduğu cümleleri duyunca gülümsedim. Güçlü, kendi ayakları üzerinde duran bir kadın vardı karşımızda, kameraların karşısına çıkmak için onun tarafından hazırlanıyor olmak benim için bir gururdu.

"Şimdi sizleri manikür ve pediküre alıyoruz kızlar, oje sürmeyeceğiz, sonra kırıklarınızı alınacak ve cilt bakımına gireceksiniz. En son canlı yayında giyeceğiniz kıyafetlerinizi de deneteceğiz ve işlerimiz bitecek."

Gün öyle planlı akıyordu ki hayatımı ve dertlerimi unutmuştum. Annemin hastalığı ve ona yardımcı olamayışım ve yardımcı olamadığım için ondan işittiklerim... Ara sıra aklıma gelse de ruhumun gardiyanları, bu duyguları her seferinde benden uzaklaştırdı.

Hızlı bir manikür pedikür uygulamasının ardından sıcak buharlı, yosun maskeli, detaylı bir cilt temizliğine geçtik. Kendime iyi bakmayı unutalı çok olmuştu.

İhmal edilmiş çocuklar kendini ihmal eden yetişkinlere dönüşürdü.

İhmal edilmiş çocukluğum hayatımın antikalarının arasındaki en paslı şeydi.

Bazı şeyleri ne yaparsanız yapın unutamazdınız. Ya izi kalırdı ya kiri. Hiçbir şeyi kalmasa bile pası kalırdı ruhunuzda.

İsi sinerdi üzerinize, sisi çökerdi.

"Gel bakalım Kumru." Cilt bakımından çıktıktan sonra nihayet kıyafet denemesi aşamasına geçebilmiştik. Nisan ve Pelda'nın cilt bakımları devam ederken ben stilistimizin bizi beklediği beyaz odaya geçmiştim.

"Evet," dedi beni gözleriyle süzerken, "üstün 36 altın 38, değil mi? Öyle tahmin etmiştim."

Başımı salladım.

"Aynen öyle."

"Gel bakalım, önce şunları giy," dedi elindeki beyaz elbiseyi ve topuklu ayakkabıyı bana uzatırken, "giyince buraya çık da ışığın altında nasıl durduğuna bakalım."

Başımı salladım. Beyaz duvarlı, beyaz eskitme desenli seramik taşlı odada üzerinde Selda'nın tasarımları bulunan yuvarlak ahşap bir masa vardı. Masanın hemen yanında ahşap bir paravan ve etrafta bir sürü askılık, rengarenk kıyafetler...

Elindeki elbiseyi alıp paravanın arkasına geçtim. Cilt bakımı öncesinde üzerime giydiğim bornozu çıkarıp krem rengi iç çamaşırlarımla kaldım. Askılı beyaz elbiseyi üzerime geçirdiğim sırada elbisenin ağırlığının üzerindeki taşlardan olduğunu fark ettim. Elimi arkama uzatıp sırtımdaki fermuarı kapattıktan sonra önü açık beyaz topuklu ayakkabıları da ayağıma geçirdim.

"Şey," dedim, "ben hazırım." Paravanın yanından çekinerek çıktım ve Selda'nın gösterdiği yuvarlak yüksek platforma çıkıp tepemdeki beyaz ışığın altında kaldım.

Selda büyük gözlükleriyle oturduğu masadan kalkıp yanıma geldiğinde gülümsüyordu.

"Muhteşem," dedi. "Kumrular gibi..."

Bu cümle beni çok önceye, enkaz altındaki günlerimize götürdü.

"Nasıl olmuşum?" diye sordum.

"Harika," dedi arkadan gelen bir ses. Bu ses Bulut'a aitti, "Bir sanat eseri gibisin."

O an gözlerim Uraz'ın gözlerine kaydı. Öfkelendiğini görebiliyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve Uraz'a bakmaya devam ederek sordum: "Nasıl olmuşum?"

Bulut soruyu ona sormadığımı fark edince bozularak dönüp salona doğru yürüdü.

"Kumrular gibi..." dedi Uraz hayranlıkla.

Bilincim, hatıralardan sıyrılıp günümüze döndüğünde kapının çaldığını duydum.

"Girin!" dedi Selda.

Kapıda görünen otuzlu yaşlardaki erkek kameraman elindeki büyük kamerayla içeri girdiğinde kaşlarımı çattım.

"Bu kısımları çekeceğiz," dedi Selda, "hazırlık aşamalarınız jenerikte kullanılacak."

Başımı salladım.

"Konuşmalarımız..." diye mırıldandım.

"Sesimizi kaydetmeyecekler, merak etme. Müzikle birleştirip jenerik yapacaklar."

Kamera bizi çekerken Selda etrafımda dolanıyor, elbisenin sağını solunu çekiştirip bazı yerleri bedenime göre düzeltebilmek için iğnelerle işaretliyor, ölçülerimi alıyordu.

"Kolunu kaldırır mısın?" diye sordu,

"Hı hı."

"Başımızı dik tutalım."

"Sırtımızı biraz daha içe çekelim."

"Kolu seni rahatsız etti mi? Biraz kısaltabilirim?"

"Hayır... Böyle iyi."

Üzerimdeki elbise her bir yanından işaretlendi, tüm bu aşamalar çekildi. Kameraman odada bulunduğu süre boyunca o kadar stresli ve gergindim ki kendimi kastığımı kameraman işini bitirip odadan çıktığında fark ettim.

"İnebilirsin," dedi Selda, gülümsüyordu. "Kameranın karşısında gerildin, kolların yay gibi gerildi bir anda!"

"Evet, alışık değilim."

"Ah, alışsan iyi edersin şekerim! Yarından itibaren sizi yedi-yirmi dört kayıt altına alacaklar!"

Gülerek paravanın arkasına geçtim. Üzerimdeki elbiseyi iğnelere dikkat etmeye çalışarak çıkardım ve kısa, beyaz bornozu üzerime geçirdim.

"En azından orada çekildiğimizi fark etmeyeceğiz bile," diyerek paravanın arkasından çıktım.

"Peki korkuyor musun?" diye sordu Selda, masaya geri dönmüş, gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu.

"Ne için?"

"Daha önce kötü şeyler yaşamışsınız... Ben olsam korkardım ama senin gibi bir kez daha katılırdım, ne yalan söyleyeyim. Siz yarışamadınız bile!"

Gülümsedim ve bornozumun önündeki pamuk kuşağı bağlayarak ona baktım.

"Yarışma dışındaki hayatım daha korkunç," dedim, Selda yorumuma bir kahkaha ile karşılık verdi.

"İşte bu harika!" dedi gülerek.

"O zaman ben çıkıyorum, kendi kıyafetlerimi giyebilir miyim? İşimiz bitti mi?"

"Tabii tabii," dedi anlayışla, "git de korkunç hayatınla bir süreliğine vedalaş Kumru. Yarın buradayız!"

"Yarın görüşürüz o zaman!" dedim, "Her şey için teşekkürler."

Büyük odanın uzun ahşap kapısını açıp koridorda çıktığım an karşıdaki bekleme alanında oturan erkek yarışmacıları gördüm.

Uraz, Eren, Bulut, Alpin ve Batı...

Uraz başını kaldırıp bana baktığı an gözleri aşağıya, bornozuma kaydı. Onlar çoktan giyinmiş, bizi bekliyorlardı. Uraz anında ayağa kalktı ve birkaç uzun adımda önümde durdu.

"Böyle mi çıktın?" diye sordu, kısa bir bornoz giyiyor olmama öfkelenmiş gibiydi.

"Çıplak da olabilirdim," dedim.

Uraz'ın bu cevabıma bozulduğunu görebiliyordum.

"Batıhan ve Alpin arkadaşlarımız bile değil," dedi sertçe.

"Tamam!" diyerek ellerimi kaldırdım, "Burada olduğunuzu bilmiyordum ki. Şimdi gidip kendi kıyafetlerimi giyeceğim zaten."

Uraz'ın bana bir şey daha söylemesini beklemeden arkamı döndüm ve az önce çıktığım odanın hemen yanındaki odaya girdim. Eşyalarımı bıraktığım dolabı açıp üzerime kendi kıya-

fetlerimi ve yağmurluğumu da geçirdikten sonra hızlıca odadan çıktım.

Uraz yerine dönmek yerine beni kapıda beklemeye karar vermişti. Sanki kimse beni görmesin diye kapıyı kendi vücuduyla kapatmak istiyor gibiydi. Kapıdan beni görebilecekler miş gibi!

"Selam," dedim. "Az önce selamlaşamamıştık."

"Çünkü üzerinde bornoz vardı," dedi Uraz.

Başımı salladım.

"Evet, üzerimde bornoz vardı," dedim, "söylediğim gibi, çıplak değildim."

Uraz sıkıntıyla iç çekti, anlamıyordum.

"Sakin ol," dedim, "ne Alpin'in ne de Batı'nın bana bakacak hali yok. Herkesin gözleri senin sandığın gibi benim üzerimde değil. Merak etme."

Uraz bana bir süre boyunca baktı.

"Ne olursa olsun..." dedi, "Seni o kadar kıskanıyorum ki bunun bir sınırı yok, bunun bir aması, bir acabası yok. Elimde değil."

Ben bu aralar kendi hayatım ve sorunlarımla o kadar meşgul ve o kadar bunalmıştım ki aramızdaki ilişki hakkında konuşmak ve düşünmek bile beni yoruyordu. Kıskanılmak eskiden güzel hissettirirdi, şimdiyse sadece yoruyordu.

Yoksa Uraz'dan da her şeyden uzaklaştığım gibi uzaklaşıyor muydum?

Kendimden bile uzaklaşmıştım neredeyse, hayatıma bir ışık, bir heyecan aramadığım hiçbir yer kalmamıştı, o ışığı aramak için yeraltına girmeyi bile göze almıştım.

Fakat sanki ne yaparsam yapayım o ışığı bulamayacaktım, bulsam bile aydınlanamayacak, ısınamayacaktım.

Hani eve kimseyi çağırmazsınız ama biri gelsin diye beklersiniz ya. Hayatımın bu dönemindeydim işte.

Uraz sessiz kaldığımı fark edince önce başını eğdi. Sonra başını kaldırıp tekrar yüzüme baktı.

"Yarın yarışma başlıyor," dedi. "Beste abla ve ağabeyim bizi yemeğe davet etti. Veda yemeği..."

Derin bir nefes aldım. Kısa bir süre önce göğsümde beliren nedensiz huzursuzluk kendini bir kez daha gösterdi.

"Ben..." dedim, "Babama söz verdim. Eve gidip onunla yemek yiyeceğim ama siz gidin... Güzel bir akşam geçirin."

"Gelmeyecek misin?" diye sordu Uraz hayal kırıklığı içinde.

"Maalesef," dedim, "hatta babam mesaj attı, beni almaya gelmiş. Onu daha fazla bekletmeyeyim. Yarın burada görüşürüz."

Uraz hiçbir şey söyleyemedi. Öylece bana bakakaldı. Ben yanından geçip giderken de bana bakmaya devam ediyordu. Titreyen bacaklarım ve içimdeki huzursuzluk hissiyle yanından geçip gittim.

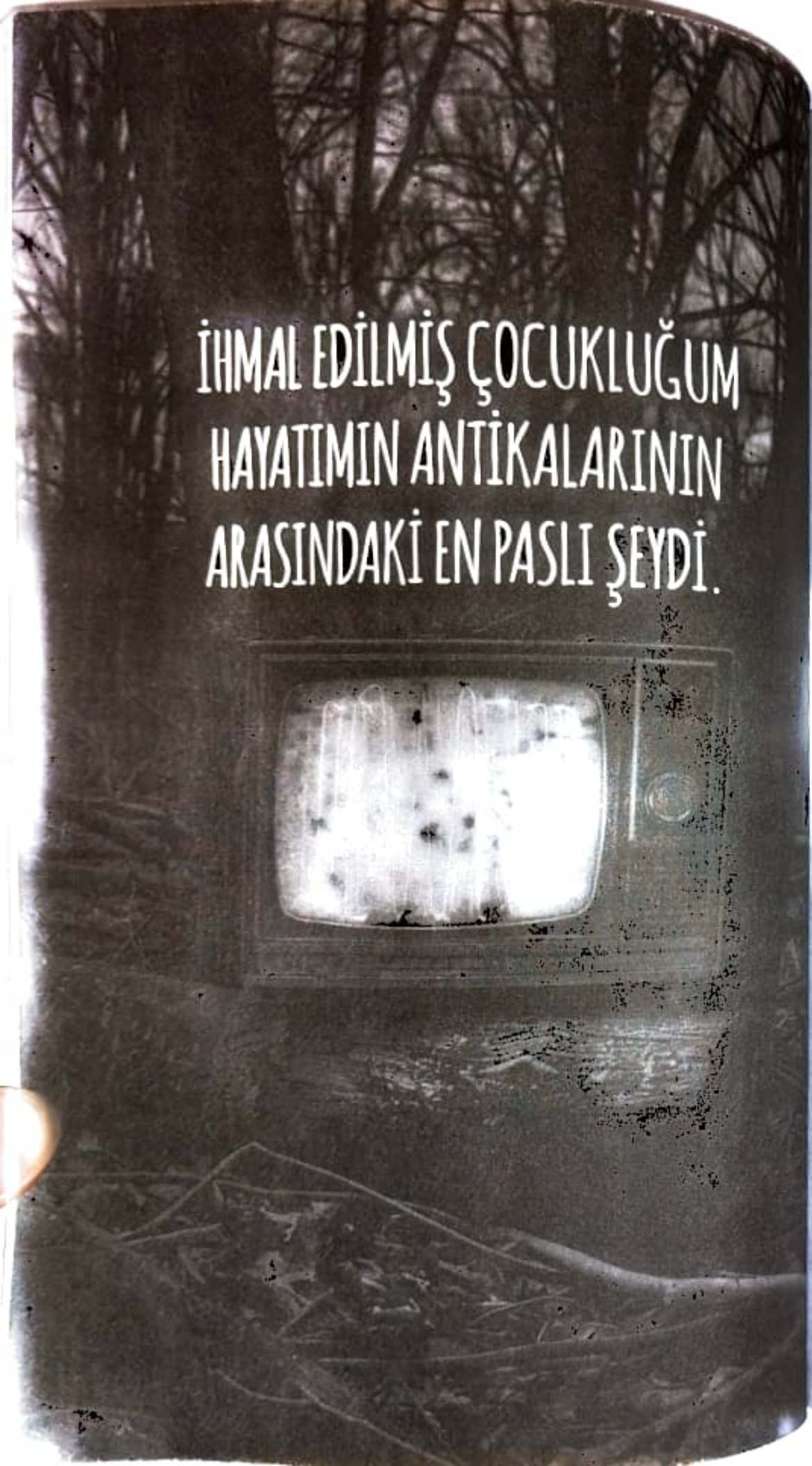
"Görüşürüz Kumru'ş!" dediğini duydum Eren'in, ona gülümsedim.

"Yarın görüşürüz çocuklar!"

"İyi akşamlar Kumru!"

Koridorları geçtim, merdivenlerden çıktım, merdivenlerden indim. Enine uzunluktaki binanın içinde ilerleyip dış kapıya ulaştım. Büyük cam kapıdan da çıkıp caddeye inen merdivenlere ulaştım ve bir saniyeliğine durup bomboş caddeye göz gezdirdim. Hafif yağan yağmurun damlalarına şöylece bir baktım ve ellerimi yağmurluğumun cebine koyup yürümeye koyuldum.

Babam beni almaya gelmeyecekti. Yalan söylemiştim.
Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Değişiyordum, içinden geçtiğim travmalarım beni eninde sonunda yalnızlık bağımlısı, depresif biri haline getirmeyi başarmıştı. Belki henüz onların içinden de geçememiştim.
Çünkü izleri kalmıştı ruhumda.
Bilirsiniz ya, bazı şeyler vardır, izi kalır...
İzi kalmasa isi kalır.
Sisi çöker, pusu kalır, pası kalır, kiri kalır...

İHMAL EDİLMİŞ ÇOCUKLUĞUM
HAYATIMIN ANTİKALARININ
ARASINDAKİ EN PASLI ŞEYDİ.

7. Bölüm

17 Aralık

(Yazarın Anlatımıyla)

Televizyonlarda reklamlar dönmeye başlamıştı. Enkaz Altındakiler'in yapımcısı yarışmanın reklamını yalnızca yarışmanın yayınlanacağı kanal olan EA TV'de değil, ülkenin her şehrindeki devasa reklam panolarında, sosyal medyanın her yerinde, hatta rakibi olmayan bazı televizyon kanallarında bile yapıyordu.

Kumru ilk kez o gece elleri cebinde evine yürürken görmüştü Enkaz Altındakiler'in dev reklam panolarından birine asılan ilanını. Hatta tam da asılma anına denk gelmişti. Yağmurluğu ve ıslak saçlarıyla caddenin karşısında durmuş, reklam panosuna asılan büyük afişe bakmıştı öylece.

Simsiyah bir arka planın üzerinde kocaman harflerle şöyle yazıyordu,

"ENKAZ ALTINDAKİLER – 17 ARALIK'ta EA TV'de!"

"Sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

Kumru o afişin karşısında dakikalarca durdu. Neler oldu, neler bitti, neler yaşandı düşündü. İzi kalanları düşündü, ruhunun antikalarını düşündü. Komadan çıkıp iyileşmesinin

üzerinden hatırı sayılır bir zaman geçmişti ama belli ki ruhu hâlâ yaralıydı.

Oysaki her şeyiyle iyi olduğuna, her zerresiyle iyileştiğine inanmıştı.

Yeni bir sayfa açtığına inanmıştı, oysa yeni ve boş olduğunu sandığı o kâğıdın arkası önceden doldurulmuştu. Önündeki yeni sayfa kendisinin müsvedde kâğıdından başka bir şey değildi.

Elleri cebinde yürümeye devam etti. Uzun uzun yürüdü. Kulağına taktığı kulaklıklarında enstrümantal bir müzik çalıyordu. "Tony Anderson – Nuit."

Kumru'nun yürüdüğü yolun birkaç kilometre uzağında bir balık restoranındaki uzun masalardan birinde can sıkıcı bir sessizlik vardı. Uraz, Eren, Nisan, Bulut, Araz ve Beste siparişlerinin gelmesini beklerken Kumru'suz pek de keyifli değillerdi.

"Oğlum bak, kızdıracak bir şey mi yaptın kıza?" dedi Araz endişeyle, "Kumru böyle yapmazdı, bizi sever o."

Uraz düşünceli gözlerle masaya bakmayı sürdürdü.

"Bir şey yapmadım," dedi.

O sırada Nisan elindeki telefonu masanın altına doğru sokuşturmuş, Kumru'ya mesaj yazıyordu.

"Kumru'şum bir şey mi oldu? Uraz'ın da morali bozuk. Bir sorun mu var?"

Uraz önüne gelen alkollü içecekten büyük bir yudum aldı. Dışarıdan güçlü bir gök gürültüsü duyuldu.

"Belki de..." diyerek söze girdi Uraz, devam edemedi.

"Belki de ne?" diye sordu Eren merakla.

"Belki de artık beni sevmiyor."

Nisan bir süre telefonunun ekranına bakmayı sürdürdü, fakat Kumru mesajlaştıkları uygulamada çevrimiçi olmayınca ekranı kapatıp telefonunu masaya koydu ve Uraz'a baktı.

"Ya olur mu öyle şey?" dedi Nisan, "Babası ile olmak istemiştir. Hem biliyorsunuz, onlar çok geç kaynaştı..."

"Tabii kardeşim," diye söze girdi Bulut Uraz'a destek olmak istercesine bir bakış atarak, "biliyorsun aile ilişkilerini."

Onlar sohbet etmeye devam ederken genç erkek garson hazır olan mezeleri ve yemekleri masaya taşıyordu. Masaya bir tabak fava, bir büyük kâse salata ve tereyağlı karides bırakıp doğruldu.

"O geceyi hatırlıyor musunuz?" diye söze girdi Nisan gayri ihtiyari birgülümsemeyle.

Uraz başını kaldırmadı, aynı gayri ihtiyari ama biraz da hüzünlü gülümseme Uraz'ın yüzünde de belirdi. Eren ve Bulut birbirlerine bakıp güldüler.

"Unutmak mümkün mü?" dedi Uraz.

Dördünün de aklı bundan haftalar önceki bir geceye, Kumru'nun komada olduğu son geceye gitti.

(Kumru'nun Komada Olduğu Son Gece)

Uraz, Eren, Nisan ve Bulut hastanenin en boş koridorlarından birinde, Kumru'nun kaldığı yoğun bakım odasına en yakın olan koridordaki hasta yakını koltuklarında oturuyorlardı.

Araz aldığı kahveleri onlara ikram ettikten sonra kendisi hava almak için bahçeye inmişti. Dördü koridorda otururken pek konuşmuyorlardı. Hastanede neyin sohbeti yapılırdı ki?

İlerleyen dakikalarda koridorun ilerisindeki karşılama masasında çalışan hemşirenin çığlığı duyuldu. Dördü de telaşla ayaklandıklarında Uraz kendisini farkında bile olmadan Kumru'nun kapısında bulmuştu. Sanki o an orada o hemşirenin çığlık atmasına sebep olan olay ne olursa olsun tek derdi Kumru'yu korumakmış gibi...

"Ne oluyor?" diye bağırdı Eren.

"Kumru!" diye çığlık attı hemşire, "İçeri kumru girdi, kafamın üstüne kondu! Ben kuşlardan çok korkarım!"

Hemşirenin çığlığı yaşanan olayı karşılamıyordu bile. Birbirlerine bakıp güldüler.

"Ben alırım," dedi Uraz gülerek.

"Uraz kumrularla iyi anlaşır," diye ekledi Eren.

Nisan ve Bulut Eren'in yorumuna gülerken Uraz hemşirenin masasına doğru ilerledi ve kumruyu kadının kafasında görür görmez kolunu kumruya doğru uzattı.

"Hadi," dedi, "gel de özgürlüğüne kavuşturayım seni. Burası sana göre bir yer değil."

Kumru küçük gözleri ile Uraz'a baktı. Uraz'ın gözlerini gördüğü an uçtu ve koluna kondu.

"Şaka maka Uraz kumrulardan iyi anlıyormuş, ha! Adam kuşa emir verdi!" dedi Eren.

Bu, o koridorda gülüştükleri ilk andı.

Uraz kolundaki kumru ile birlikte ilerledi. İlerideki aralık pencereyi iyice açtı. Başını eğip kumruya son kez baktı ve kolunu dışarı doğru çırptı.

"Hadi," dedi, "özgürsün."

Kumru kanatlarını sonuna kadar açtı. Belli ki o da buraya yanlışlıkla girmişti. Kim bile isteye kendini tutsak ederdi ki?

O gece kumrunun komada kaldığı son geceydi, ertesi gün kimsenin beklemediği bir anda uyanıvermiş, gözlerini yeniden açmıştı dünyaya. Sanki gri kumrunun özgürlüğüne kavuşması, ona da özgürlüğünü geri vermişti.

(Günümüz)

Uraz o günü, Kumru'nun komadan çıktığı o anı gözleri dolu bir halde düşlerken birkaç cadde ötedeki evinde günü gece etmeye çalışan Kumru saatlerdir odasındaydı. Yatağında uzanmış telefonundan açtığı rasgele bir gezi videosunu izliyordu.

Babası henüz eve gelmemişti bile. Kumru ise eve gelir gelmez sıcak bir duşa girmiş, bir bardak sıcak süt içmişti. Biraz kitap okumuş, biraz müzik dinlemiş, en sonunda kendisini bir gezi videosunu izlerken bulmuştu. Saat gece yarısını geçmişti, esnemeye de başladığına göre artık uyumak üzereydi.

Telefonunu bir kenara koyup gözlerini kapatmıştı ki kapının çaldığını duydu. Hem zil çalıyordu; hem kapıya vuruluyordu.

"Bu kim şimdi?" dedi kendi kendine, doğruldu ve olduğu yerde sesleri dinledi.

"Baba?" diyerek içeri seslendi, o yatağında vakit geçirirken babasının eve dönüp dönmediğini bile bilmiyordu.

"Baba?" dedi bir kez daha yataktan kalkarken.

Kalkıp koridora çıktığında hâlâ cevap alamamıştı. Babası belli ki henüz dönmemişti. Üzerindeki büyük beden kısa kollu tişört ve şort ile kapıya ilerledi. Kısa saçları hâlâ dümdüzdü. Kapının önüne geldiğinde kapı ısrarla çalmaya devam ederken zil sesi zaten hiç susmuyordu. Kumru merakla kapının deliğine yaklaştı. Karşısında gördüğü manzara ise tahmin ettiğinden çok farklıydı.

Eli kapının koluna gitti, kapıyı şaşkınlıkla açtı ve karşısındakilere baktı.

"Sizin..." dedi, "Sizin ne işiniz var burada ve bu haliniz de ne?"

Uraz, Eren, Nisan ve Bulut Kumru'nun karşısındalardı. O kadar sarhoşlardı ki ayakta durmakta bile zorlanıyorlardı.

"Nesin sen?" dedi Eren ağzını yamulta yamulta, "Soru sorma profesörü mü?"

Nisan Eren'e döndü ve ciddi bir ses tonuyla, "Senin komikliğin şaka mı?" diye sordu.

Kumru karşısındakilerin haline tepki olarak ciddi kalamayacaktı, kendini tutamayıp gülmeye başladı. Uraz'ın gözleri zar zor açık duruyordu, Bulut ise duvara yaslanmış uyuyordu.

"Size beni bekleyin demedim mi?" diyen Araz'ın adım sesleri giderek yaklaştı. Merdivenlerden hızla çıkmış ama dördüne anca yetişmişti.

"Kumru!" dedi Araz nefes nefese.

"Araz ağabey..." dedi Kumru soran gözlerle.

"Kızım sen bunların kusuruna bakma. İçip içip senden bahsedip durdular, sonra da tutturdular kapısına gidelim diye!"

Kumru güldü ve kapıyı sonuna kadar açtı.

"İçeri girin," dedi. "Size kahve yapayım. Beste abla nerede?"

"Kahve ne ya?" dedi Nisan, söyledikleri zar zor anlaşılıyordu, "Kızım gece yeni başlıyor! Anladın mı? Yeni başlıyor! Hem sen benim mesajıma neden cevap vermedin?"

"Yanında ben varım diye cevap vermemiştir," dedi Uraz yarı baygın bir sesle.

"Biz hiç girmeyelim," diye araya girdi Araz, "Beste aşağıda, arabada bekliyor. Hatta ben çocukları alıp aşağı indireyim kızım ama sen Uraz'la en azından birkaç dakika kadar konuşsan çok iyi olur. Yoksa onu hiçbir güç alamaz buradan... Ben bile."

Kumru gözlerini karşısındaki sevgilisine çevirdi. Uraz oldukça üzgün görünüyordu, ayakta zar zor duruyordu.

"Tamam ağabey," dedi Kumru, "Ben Uraz'la konuşur, aşağı indiririm. Siz bizi bekleyin..."

"Ne oldu, geldik mi?" diye sordu Bulut Araz'ın eli koluna değdiği anda, sonra şaşkınlıkla Kumru'ya baktı, "Aaa, merhaba Kumru!" dedi ve sonra merdivene doğru çekilirken ekledi, "Hoşça kal kumru!"

"Of ne oluyor ya!" diyordu Nisan, "Bu zorbalık ama! Ben merdivenlerde uyumak istiyorum!"

Eren, Nisan ve Bulut Araz tarafından aşağı indirilirken Uraz Kumru'nun kapısında kalmıştı. Kumru ise tam olarak ne yapacağını bilemiyordu. Karşısındaki adama dair emin olduğu tek şey kalbindeki sevgiydi.

Kumru Uraz'ı seviyordu. Uraz da Kumru'yu.

Yine de bu, bir arada olmaları için yeterli miydi?

Kumru çaresizce etrafına bakındı. Uraz ayakta kalmakta zorlanmaya başlamıştı. Elini kapının yanındaki duvara koydu ve başını da eline yasladı. Kumru derin bir nefes alıp elini uzattı ve Uraz'ın koluna dokunup başıyla içeriyi gösterdi.

"Hadi gir," dedi sessizce. "Konuşalım."

Bu gece bir karar gecesiydi. Bu gece bir sorgulama, ölçme biçme, tartma gecesiydi. Bu gece duygular konuşacak, mantık konuşacaktı ve bu gecenin sonunda belki de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

DÜNYA BENİ ŞAH ETTİ.

DÜNYA BENİ MAT ETTİ.

8. Bölüm

Üç, İki, Bir

(Yazarın Anlatımıyla)

Salonda iki büyük koltuk vardı. Biri üçlü, biri ikili; biri bordo, biri beyaz. Uraz bir koltuktaydı, Kumru bir başka koltukta. Aralarındaki tek mesafe o iki koltuk değildi o gece. Aralarında bambaşka mesafeler, görünmez duvarlar vardı. Ölçülebilir mesafeler kolaydı, zor olan ölçülemeyenleri aşmaktı.

Ve onlar aşamadılar...

"Anlat," dedi Uraz sarhoş haliyle. "Anlat Kumru? Neyin var?"

Acı içindeydi. Yalnızca biri değil, her ikisi de.

Kumru'dan ses çıkmayınca Uraz acı içinde devam etti.

"Görmüyor musun halimi?" dedi, alkolün etkisiyle ne söylediğinin farkında bile değildi, "Görmüyor musun ne kadar acı içinde olduğumu? Neden istemiyorsun beni?"

"Mesele sen değilsin," dedi Kumru, elini saçlarına götürdü, saçlarını kulağının arkasına attı, "mesele benim." dedi.

Uraz'ın kurduğu cümleler ve ses tonu Kumru'ya kendini öyle kötü hissettirmişti ki bir kez daha emin olmuştu. Uraz'dan uzak durmalıydı. Bunu onun iyiliği için yapmalıydı. Kumru'ya

göre Uraz Kumru'nun karmaşık hayatından daha iyisini hak ediyordu.

Uraz acı içinde güldü. Arkasına yaslandığı koltuğa iyice gömülmüştü, dik durmakta ve uyanık kalmakta zorlanıyordu ama burada olmak, Kumru'su ile konuşmak istiyordu.

"Mesele sensin, öyle mi?" dedi Uraz alaycı ve acı bir gülüşle. Kumru başını salladı.

"Benim..." dedim, "Mesele benim var oluşum. Mesele benim hayatım. Mutlu olmayı hak ettiğime inanmadığım bu dünyada birini mutlu edebilmeye çabalayıp bocalayıp onun da hayatını mahvetmek istemem..."

Kumru sustu. Uraz ise her şeyi anlamıştı artık.

"O biri..." dedi Uraz sakince, "Ben miyim?"

Kumru başını salladı. Daha fazla beklemek istemedi, beklemek bekletmek demekti ve Uraz'ın zamanından çalmak istemiyordu. Karşısındaki bu genç adamı ne kadar severse sevsin bu duyguları hayatında istemiyordu artık.

"Benim kanatlarım kırılalı çok oldu Uraz," dedi Kumru. "İyileştim sandım ama olmuyor. Benim acım çok derin, yara bandıyla geçmiyor."

Uraz dolu gözlerle bakıyordu Kumru'ya. Kumru ise önüne doğru eğilmiş, dirseklerini bacaklarına yaslamış, yerdeki halıyı izliyordu.

"Seni tanımadan önceki halim gibi konuşuyorsun," dedi Uraz.

"Ağabeyin iyileşmeden önceki halin gibi," diye düzeltti onu Kumru. "Senin mutluluğunun benimle ilgisi yok Uraz. Ben kronik bir mutsuzum. Mutsuzluğumun seni de sarmasına izin veremem. Bensiz daha iyi olacaksın. İnan bana."

Kararlar verilmişti, her şey tartılmış, biçilmişti. Uraz'ın o gece oraya gelmesi yalnızca bir hataydı. Kumru gireceği yolu çoktan seçmişti. O gece orada az şey konuşuldu ama çok şey yaşandı. Cümleler tükendi ama her birinin izi kaldı aslında.

Uraz o evden yalpalayarak ayrıldı, merdivenleri ağır ağır indi, mat olmuş hissederek çıkıp gitti o binanın kapısından. Onu arabalarının önünde bekleyen ağabeyine sıkıca sarıldı. Sessizce ağladı. Bitmişti, artık bunu biliyordu.

Bu Uraz için ikinci bir enkazdı. Enkaz önce onları bir araya getiren yerin adıydı, şimdi ise Kumru Uraz'ın enkazıydı...

Uraz, bindiği arabanın içinde ağabeyi ve arkadaşlarıyla o sokaktan uzaklaşırken Kumru ise tülün arkasında onları izliyordu. Uraz'ın Araz'a sarılışını gördüğü an gözünden akan birkaç damla yaşı silmiş, perdeyi tülün üzerine kapatıvermişti.

Üzerine perde kapatmak istediği çok şey varken bu onlardan biri değildi oysa. Yine de bunu kendi elleriyle yapmıştı. Kendisine dair sevdiği nadir şeylerden birini, Uraz'ı kendisinden uzaklaştırmıştı.

Mutfağa doğru ilerlerken bitkindi, içindeki üzüntü onu hasta edecek kadar büyüktü. Kendisine bir bardak süt aldı ve ışıkları kapatıp yatağına geçti Kumru. Karanlığın ortasında oturdu ve ağlaya ağlaya içti o bir bardak sütü.

Annesinin hastalığı ve ondan duydukları, içinden çıkamadığı acımasız depresyonla birleşince iyileşmek üzere olduğuna inandığı kanatları tekrar kırılmıştı. Halbuki aylarca komada kalmış, uyanınca her şey yeni başlıyor sanmıştı. Oysa hiçbir şey onun düşündüğü kadar kolay olmayacaktı.

Dünya onu mat etmişti...

(Sabah, BRONEX Stüdyoları)

Kumru stüdyoya herkesten önce gelmişti. Gece sabaha kadar oturup düşünmüş, içindeki tilkiler birbirlerini yemişti. Sis doluydu kafasının içi, bir düşünce bir diğeri ile tartışıp duruyordu sanki.

Şirkete herkesten önce gelmiş, uzun ve tenha koridorlarda tek başına yürümüştü. Nereye gittiğini biliyordu ama sebebi hâlâ net değildi. Kafasında dönen o şeyi gerçekten de yapmalı mıydı?

Geniş, yeni ve modern kapının önünde durdu. Elini kaldırıp kapıya doğru yaklaştırdı ama kapıya bir türlü vuramadı.

"Sakin ol," dedi kendi kendine. "Sakin ol."

Narin eli kapıyı üç kere çaldı ve içeriden bir ses duyuldu.

"Girin!"

Bu Suat Karen'in sesiydi, yarışmanın hem prodüktörlerinden biri hem de sunucusu...

Adam karşısında Kumru'yu görünce şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bu saatte bir yarışmacıyı karşısında görmeyi beklemiyordu tabii ki.

"Kumru..." dedi, "Kumru Sonat. Erkencisin! İçeri gel."

"Günaydın," dedi Kumru buruk bir sesle. "Biraz erken geldim..."

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı ve adamın eliyle gösterdiği deri, bordo ofis koltuklarından birine geçti.

Geniş cam akvaryum, uzun ceviz masa, duvarlardan birini boydan boya kaplayan cam kitaplık odaya bambaşka bir hava katmıştı.

"Ne içersin, bir şey söyleyeyim mi?"

"Hayır, hayır, teşekkür ederim," dedi Kumru.

"Ah, pekâlâ. Bir sorun yok, değil mi?"

Kumru birkaç saniyeliğine kucağında duran ellerine baktıktan sonra başını kaldırdı. Tereddüt etse de söylemek istediği şeyi söylemeye kararlıydı.

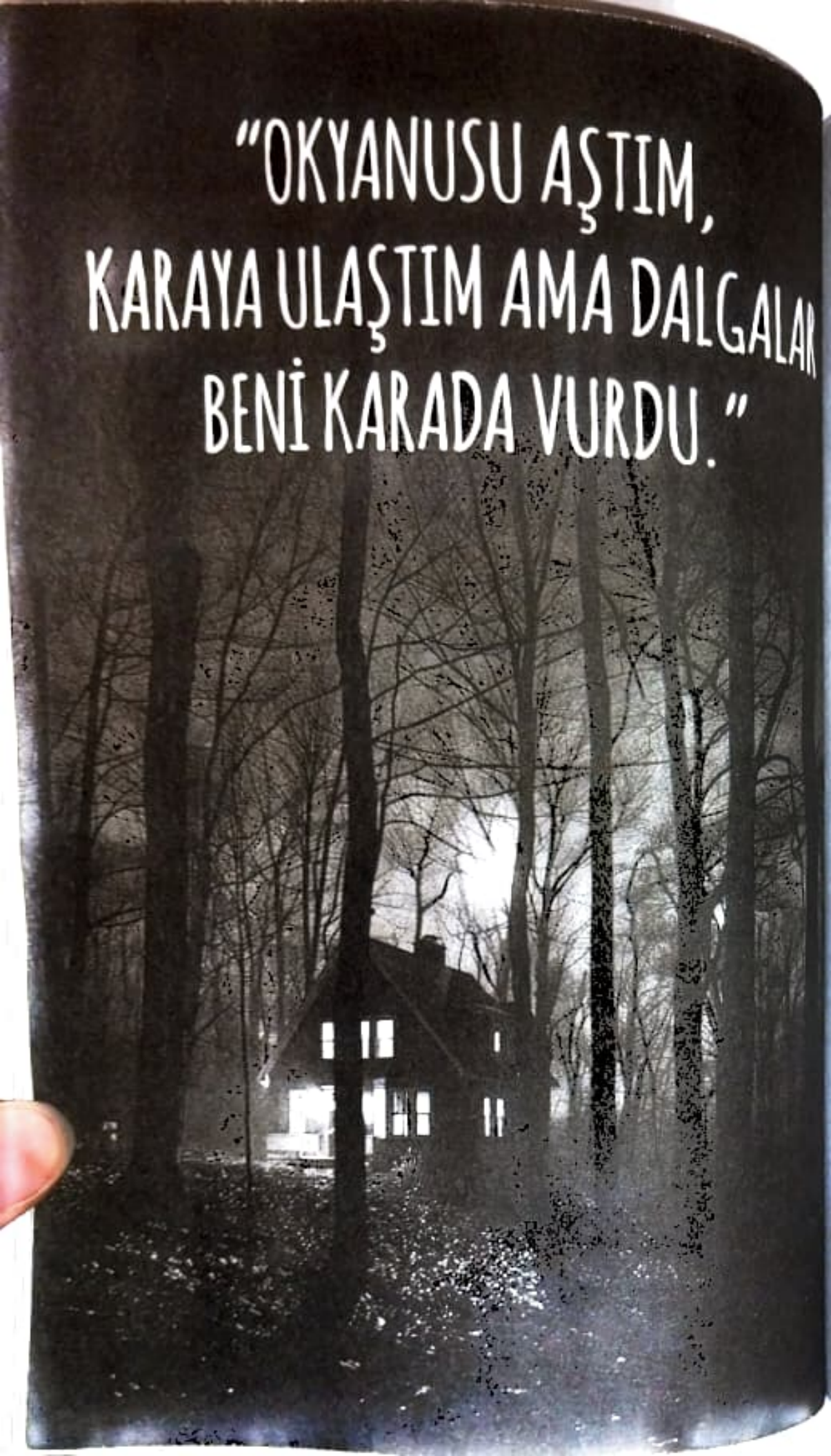
"Ben..." dedi.

"Çekinme," dedi Suat Karen, "bir sorunun varsa konuşabiliriz Kumru."

"Ben..." Derin bir nefes aldı ve odanın sessizliği içinde o hiç beklenmedik cümleyi kuruverdi, "Ben yarışmadan çekilmek istiyorum, Suat Bey."

"Ne?"

"Yarışmadan çekilmek istiyorum," dedi bir kez daha. "Yarışmak istemiyorum..."

"OKYANUSU AŞTIM,
KARAYA ULAŞTIM AMA DALGALAR
BENİ KARADA VURDU."

9. Bölüm

İmzalar ve Kâğıtlar

Suat Karen'in odası en az bir Ankara sabahı kadar soğuktu. Kumru'nun bir anda dile getirdiği cümle odayı âdeta temelden sarsmış, adamı hiç beklemediği bir yerden vurmuştu.

"Yarışmadan çekilmek istiyorsun..." dedi Suat, "Yarışmaya birkaç saat kala..."

"Evet," dedi Kumru, son derece mahcuptu. "Gerçekten üzgünüm ama aşamadığım bazı şeyler var..."

"Yapabileceğim, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" dedi adam.

"Aslında yok. Yaşadığım kazayı biliyorsunuz, sanırım onun depresyonunu yeni yeni yaşamaya başlıyorum. Üstelik bir de kötü bir haber aldım."

"Neymiş o?"

"Annem... Organ nakline ihtiyacı var ve bunu ona sağlayamayacağımı öğrendim..."

Adam hayal kırıklığı içinde koltuğuna gömüldü. Kumru'dan duyduklarına gerçekten üzülmüştü ama Kumru'yu daha kötü bir haber bekliyordu.

"Bunları öğrendiğime üzüldüm Kumru. Gerçekten... Annen umarım bir an önce iyileşir ve sen depresyonundan bir an önce kurtulursun. Böyle bir durumda sana bunu söylemek istemezdim ama sana kötü bir haberim var."

Kumru endişeyle başını kaldırdı, Suat Karen'e merakla bakan gözlerindeki ifade; "Daha kötü ne olabilir ki?" der gibiydi.

Hayatı ve içinden çıkamadığı çaresizliği yüzünden arkadaşlarını yarı yolda bırakmak zorunda kalıyordu.

"Nedir o?" dedi endişeyle.

Adam nasıl söyleyeceğini bilemeden, sıkıntıyla etrafına bakındıktan sonra ayağa kalktı. Kumru'yu yanıtlamadan önce masasının yanında duran büyük dosya dolabının etiketli raflarının birinden birkaç kâğıt çıkardı. Kâğıtlara bir süreliğine baktıktan sonra birkaç adım ilerleyip içlerinden birkaç tanesini Kumru'ya uzattı.

"Bak Kumru," dedi, "ben bu işin sadece Türkiye ayağında varım."

Kumru kendisine uzatılan kâğıtları eline aldı ve çatılı kaşlarla incelemeye başladı. Bu kâğıtları hatırlıyordu.

"Bunlar..." dedi, "Bizim ilk sezona katılırken imzaladığımız..."

"Sözleşmeleriniz," diye ekledi Suat.

Kumru hâlâ tam olarak bir şeyleri anlayabilmiş değildi.

"Ama bunlar... Ne işe yarar ki?"

Suat Karen üzülerek güldü.

"Maalesef onların çok işine yarar Kumru... Yani şirketin. Sana 'Özgürsün, dilediğini yapabilirsin,' demeyi çok isterdim. Biz şartlarımız gereği yeni yarışmacı sözleşmelerini bugün,

canlı yayından hemen önce imzalamanızı isteyecektik fakat sizlerin zaten birer sözleşmesi var."

"Ama bu ilk sezonun!" dedi Kumru öfkeyle.

"Fakat siz ilk sezonda yarışamadınız, madde 46'ya bak..."

Kumru şaşkınlıkla sayfalar arasında dolaştı ve sonunda Madde 46'yı buldu.

"Madde 46: Herhangi bir sebeple yarışmanın gerçekleşmemesi ve yayınlanamaması durumunda yarışma sözleşmeleri bir sonraki yarışma için geçerliliğini korur."

Kumru hayal kırıklığı içinde başını kaldırdı.

"Yani biz..." dedi, "Biz her halükarda yarışmak zorundaydık. O zaman bunu bize neden söylemediniz, bunu neden kendi inisiyatifimizmiş gibi algılamamızı istediniz? Bize yarışmaya katılmamız için teklif sundunuz! Madem katılmak zorundaydık bunu neden yaptınız?"

Suat Karen derin bir iç çekerek başını salladı.

"Çok haklısın Kumru... Ama başka çaremiz yoktu. Yarışmak isteyeceğinizi düşündük, bu sebeple 'Zorundasınız!' demek yerine sizi yalnızca davet ettik. Ama inan bana, ben yalnızca buradaki, Türkiye'deki işlerin yürütülmesinden sorumluyum. Ne bu şirketin sahibiyim ne de başka bir şeyi... Üzgünüm."

Sonra ayağa kalktı. Yerine geçerken Kumru'nun omzuna kısacık bir anlığına dokundu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi.

"Peki ya katılmazsam?" dedi, "Bu sözleşmeye rağmen çekip gidersem, o zaman ne olur?"

"Bunu tavsiye etmem Kumru," dedi Suat, Kumru ile bir ağabey edasında konuşuyordu. "BRONEX çok büyük bir

şirket, sözleşmedeki cayma cezalarını gördün. Çok büyük paralar ödemen gerekir. Milyonlarca lira..."

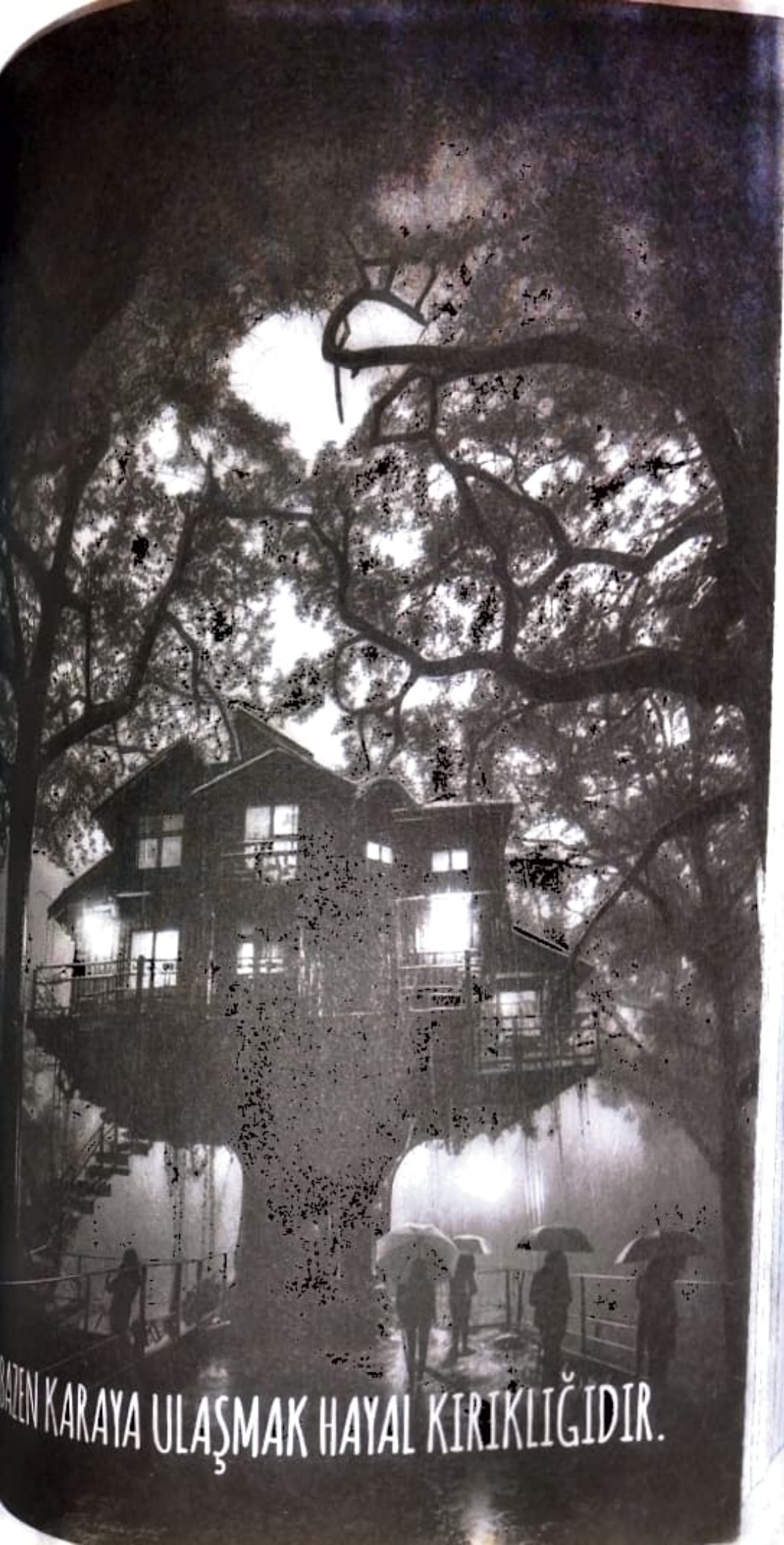
Kumru önce bir süre boyunca elindeki kâğıtları izledi. Arkadaşlarını düşündü, en azından onları yarı yolda bırakmayacaktı. Uraz'ı düşündü... Fakat içinde bulunduğu hal ellerini ve kollarını öyle sıkı bağlamıştı ki adım atacak hali yoktu. Hayal kırıklığı içinde oturduğu yerden kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Birkaç saate görüşürüz Kumru," dedi Suat Karen. "Umarım tüm sorunların çözülür."

Kumru başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. Kendini uzun koridorun tuvaletlerinden birine attı, klozetin üzerine oturup yüzünü elleriyle kapattı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Tam olarak neye, hayatının hangi kısmına ağladığını bile bilmeden, uzun uzun ağladı.

BAZEN KARAYA ULAŞMAK HAYAL KIRIKLIĞIDIR.

10. Bölüm

Kumru'nun Kanatları

Kaç özürle kapanır yaran,
Kaç gözyaşına tekabülüm ben?
Hatırladın mı unutmak isterken,
*Seni üzdüm hiç sebep yokken...**

Herkesten önce hazırlık odasına geçmiş, makyajının başlamasını beklemişti Kumru. Evden çıkmadan önce babasıyla kısa bir vedalaşma yaşamış, içinde hafif bir burukluk dışında bir şey hissetmemişti. Buraya herkesten önce gelme sebebini ve Suat Karen ile yaşadığı o konuşmayı ise aklından tamamen çıkarmıştı, hatırlamak bile istemiyordu.

Canlı yayına girmelerine yalnızca birkaç saat vardı. Önce stüdyoda gerçekleşecek bir canlı yayına katılacak, sonra ise Kumru'nun ruhunun hali hazırda hissettiği gibi, yerin altına gireceklerdi.

"Kirpiklerin ne güzel..." Kumru'nun makyajını yapan kadının ismi Jale'ydi. Kırk iki yaşındaki Jale bir yandan makyaj yapıyor, bir yandan Kumru'nun yüz hatlarını övüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Kumru tebessüm ederek.

* Suzan Hacıgarip & Çağan Şengül – Sancı.

Makyöz, Kumru'nun makyajına devam ederken bir yandan da bir başka kadın tarafından saçları taranıyordu.

"Dalgalı mı yapalım, düz mü?" diye sordu siyah saçlı, kollarını dövmelerinden görünmeyen kuaför kadın.

"Düz," dedi Kumru, "dümdüz."

"Eh, makyajı renksiz istedin, saçını düz. Renklensen mi biraz acaba? Dalgalansan mı?" dedi makyöz kadın gülerek.

Kumru buruk bir gülümsemeyle tepki verse de sustu.

"Neyin var senin?" diye devam etti Jale, "Yarışmaya tehditle katılıyor gibisin?"

Kumru bu sefer kendini tutamayıp gerçekten güldü.

"Ben genelde her şeyi tehditle yapıyor gibi görünürüm," diye yanıtladı Kumru.

"Sebep nedir?" dedi kadın, "Bunu ciddi soruyorum. Bir derdin mi var 889?"

Kumru kadının "889" dediğini duyunca elinde olmadan garipsedi, birinin ona böyle hitap ettiğini duymayalı çok olmuştu ama o artık yeniden 889'du.

"Çok var," dedi Kumru.

"Neymiş onlar? Sormamda sakınca var mı?"

"Spesifik şeyler değil, benim hayatım başlı başına bir dert zaten."

Kadın konuşmaya devam edecekti ki hazırlanma odasının kapısı açıldı. Kumru dikkatsizce kapıda görünen yüzlere baktı, gelenler Nisan ve Pelda'ydı. Nisan'ı görür görmez içinde bir hüzün hissetti. Sanki dün gece Uraz ile arasında geçen diyaloglar Nisan'ı ve diğerlerini de ondan uzaklaştıracakmış gibi hissediyordu.

"Selam güzellik!" dedi Nisan buruk bir neşeyle.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi Kumru. Sanki tanıdık olduğu her şeye yabancılaşmıştı, her gün gittiği yolları ve kurduğu cümleleri unutmuştu.

"Günaydın Kumru," dedi Pelda, "erkencisin."

Nisan ve Pelda çantalarını ve montlarını kapının yanındaki tasarım askılığa asarken Kumru onları aynadaki yansımalarından izliyordu.

"Sabah çok erken uyandım. Biraz yürürüm, dışarıda vakit geçiririm dedim ama hava o kadar soğuktu ki kendimi burada buldum."

Nisan ve Pelda Kumru'nun sağ ve sol yanına otururken Kumru'nun aklında tek bir soru vardı. Uraz da gelmiş miydi? Burada mıydı?

"İyi yapmışsın," dedi Nisan. "Gece sana mesaj atmıştım ama görmedin sanırım..."

Kumru Nisan'ın sesindeki hüznü hissedebiliyordu. Başını salladı. Dün geceden beri telefonuna bakmamıştı bile.

"Şarjım bitmiş. Telefon şarjdan alıp evden çıktığımdan beri kapalı. Hâlâ açmadım."

"Bu da bir çeşit yarışma hazırlığı mı?" diye sordu Pelda uzun kızıl saçlarını bağlı oldukları kelebek tokadan kurtarırken.

Kumru gülümsedi.

"Sayılır..." Sonra duraksadı, "Herkes geldi mi? Yani diğerleri de burada mı?"

Nisan burnunu çekerek aynaya döndü. Önünde duran tarağa uzanıp saçlarını taramaya başladı. Kumru Nisan'ın bu uzak hallerini gördükçe üzülüyordu ama Nisan da haklıydı. Kendisini herkesten uzaklaştıran Kumru'dan başkası değildi.

"Geldiler," dedi Nisan, "kahve içiyorlardı. Birazdan gelirler. Onlar da mı bu odada hazırlanacak acaba?"

Nisan'ın sorusu Jale'yeydi. Kadın kendisine yöneltilen soruyu duyunca ellerini Kumru'dan çekti ve Nisan'a baktı.

"Evet, evet," dedi gülerek, "merak etmeyin. Bu kadar az kişi değiliz. Biz de kalabalık bir ekibiz! Sizi bekletmeyeceğiz."

Kumru'nun saçı ve makyajı devam ederken gözleri karşısındaki aynadaydı. Arkasında kalan kapının aynaya vuran yansıması ona her an Uraz'ı getirebilirdi ve Kumru gözlerini kapatıp kapatmamakta kararsızdı. Tam o an kapı açıldığında Kumru heyecanla aynaya bakmayı sürdürdü.

"Ooo," dedi kapıda ilk beliren görüntünün sahibi Eren'di, "Kumru Hanım! Nesiniz siz böyle, güzellik profesörü mü?"

Kumru can sıkıntısıyla gülerken Eren'in arkasında Uraz belirdi. Yeni uzamaya başlayan saçları dağınıktı, yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuş, gözleri uykusuzluktan şişmişti. Sırtındaki siyah sırt çantasını tek omzuna takmıştı ve üzerindeki kahve rengi kazak ona o kadar çok yakışmıştı ki Kumru bir süreliğine gözlerini aynadaki yansımasından alamadı.

Uraz ise ne Kumru'ya ne de Kumru'nun aynadaki yansımasına bakmak istiyordu. Gözleri doğrudan oturacağı yere, Eren'in ilerlediği hazırlık masasının yanındaki masaya yönelmişti. Yine de elinde değildi, gözleri ne olursa olsun Kumru'yu arıyordu.

Onu görmek, nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Kızgındı Uraz, Kumru'ya değil belki ama Kumru'ya karşı hissettiği duyguların acımasızlığına kızgındı. Kulağındaki kulaklıklarda öyle bir şarkı çalıyordu ki Kumru'nun yanından geçip gitmek ne kadar zorsa dinlediği şarkı bunu daha da zorlaştırıyordu.

"Ya al götür beni.

Ama kal da dinle bu sahi sözlerim," diyordu ve şöyle devam ediyordu:

*"Sevdim yalan oldu."**

Uraz doğduğu günden bugüne kadar birçok deneyim yaşamıştı. Ölümü de tanımıştı, hayata tutunmayı da. Aşkı da tanımıştı, ayrı kalmayı da. En zoru "veda etmekti" ona göre. Ve bu sessiz bir vedaydı. Göç zamanı gelmiş bir kumrunun bir diyarı terk etmesi gibi...

"Günaydın!" İçeri Uraz'dan sonra giren ilk isim Alpin'di.

Bugün buraya Eren'den sonra motivasyonu yüksek gelen tek kişi olmuştu. Ardından gelen Batıhan'ın da diğerlerinden farkı yoktu, gözleri uykulu, canı sıkkındı. İçeriye en son giren Bulut ise bir yandan esniyor bir yandan elindeki telefona bakıyordu.

Herkesin kendilerince korkuları ve soru işaretleri... Herkesin kendi sisleri vardı aslında. Kalplerini kaplayan pusları, gölgeleri vardı.

"Hah, hepiniz buradasınız, harika!" dedi içeriye elinde bir defterle giren bir kadın, "Ben Yeldem Kıratlı bu arada. Projenin uygulayıcılarından biriyim. Sizleri hazırlığınız biter bitmez hemen stüdyoya alacağız ama öncesinde sorularınız olursa iletişim kurmanız gereken kişi benim. Var mı bir sorunuz?"

Kadın olsa olsa kırk yaşında, saçları röfleli ve oldukça bakımlıydı. Herkesin kafasında tonla soru vardı, Uraz ise kadını dinlemek yerine kulaklığındaki şarkıları dinlemeye devam ediyordu. Eren uzanıp yanında oturan Uraz'ın koluna vurdu ve el kol hareketleriyle kulaklığı çıkarmasını işaret etti. Oysa bu Uraz'ın umurunda bile değildi, omuz silkip şarkısını dinlemeye devam etti.

* Emre Fel – Veda Türküsü.

Eren kendi kendine, "Çocuk delirdi iyice ya..." diye söylendi sessizce.

"Benim bir sorum var aslında," dedi Pelda elini kaldırarak.

"Tabii."

"Bizim her anımız mı televizyona yansıyacak? Yani üzerimizi değiştirirken bile mi?"

Nisan kendini tutamadı ve gülerek Kumru'ya döndü.

"Bu hallerimizi hatırladın mı?" diye sordu, "Ben uzun bir süre her halimizin çekilmediğine ikna olmamıştım."

Kumru gülmeye başladı.

"Kimse görmesin diye giyinme kabinine girip hüngür hüngür ağladığım bir gün olmuştu..." dedi.

"Eh, elbette her anınız görülmeyecek!" dedi kadın, "Giyinme kabinlerinde ve banyolarda kamera yok. Ama onlar dışında her yer kameralarla dolu. Dikkatli olmanızda fayda var."

"Peki içeride bizi ne tür yarışmalar bekliyor?" dedi Alpin.

Kadın güldü.

"Yarışmanın tüm sırlarını size vermemi ister misiniz?" dedi alaycı bir tavırla, "Tamam ama, bunu üstünkörü söyleyeceğim. Aramızda kalsın. İçeride sizleri birçok akıl oyunu bekliyor... Fiziki bir çaba sarf etmeniz gerekmeyecek, merak etmeyin."

"Ama çıkışa kadar yürümemiz gerekecek, değil mi?" dedi Pelda.

"Elbette, yarışmanın temel konusu bu zaten. Fakat ilerlerken çözmeniz gereken akıl oyunları olacak ve bu oyunlar üzerinde o kadar çok çalıştık ki inanamazsınız..."

"Peki onları çözemezsek?" dedi Eren gülerek, "Belki aramızda o kadar akıllı tek bir insan bile yok?"

"Makarna yemekten..." diye ekledi Nisan sessizce dalga geçerek.

Kadın ufak bir kahkaha attı.

"O zaman bütün dünyaya rezil oluruz çocuklar! Ne yapın edin çözün, benden söylemesi..."

Sorular bittiğinde herkesin hazırlıkları da başlamıştı. Kumru'nun hazırlığı ise sona ermek üzereydi. Odayı fön makinelerinin birbirlerine karışan huzur verici sesi doldururken Uraz hâlâ son ses ayrılık şarkıları dinliyordu.

"Hayat bana bir oyun oynadı fark etmedim,

Ucundan döndüm ama henüz delirmedim." diyordu şimdi dinlediği şarkının sözleri,

"Olmasa da olurmuşuz öyle diyorlar,

Ama seni benim gözümden hiç kimse görmedi."[*]

Kumru göz ucu ile Uraz'a baktığı sırada onun hâlâ kulaklıkları ile oturduğunu görünce kalbinde hissettiği sızı büyüdü. Uraz'ı kendi kronik mutsuzluğundan uzak tutmak isterken daha büyük bir mutsuzluğa mı itmişti? Bu yaptığı, Uraz'ı kendi sancılarından kurtarmaya çalışmak mıydı yoksa büyük bir bencillik miydi? Derin bir iç çekip aynaya döndü. Gözlerine, kendi yansımasına baktı.

"Her şeyi mahvediyorum," diye düşündü. "Her şeyi yıkıyorum, yakıyorum, kül ediyorum..."

Sonra aklı yıllar öncesine, ona aynaya baktığı her an gözlerinde gördüğü hüznü hatırlatan günlerden birine gitti.

Gün batımına doğru parkta bir salıncakta tek başına salınıyordu Kumru. Diğer çocukların "Anne bak!", "Baba sen de gel!" seslerinin arasında bir başınaydı. Annesi onu buraya bırakıp işlerini halletmeye gitmişti ve ne zaman döneceğini bile söylememişti. Ne zaman dönüleceğini bilmeye bile hakkı

[*] Perdenin Ardındakiler – Gönlüme Hükmedemem.

yoktu sanki. Kumru'nun elleri demir zincirlere sımsıkı sarılmış, gözleri uzaktaki aile sahnelerine hüzünle kilitlenmişti. Saatler geçmiş, güneş batmış, hava soğumaya başlamıştı. Parktaki çocuklar ve aileler çoktan gitmiş, yerlerine yenileri gelmiş, sonra onlar da gitmişti.

Akşamın karanlığı parkın sessizliğinin üzerine çöktüğünde kendisini almaya koşarak gelen teyzesini gördüğünde farkına varmıştı bir şeylerin ters gittiğini Kumru. Annesi tarafından bu parka bırakılmış ve burada unutulmuştu.

O salıncakta sallanmak onun için sonsuzluğun sembolü haline gelmişti. Sanki sonsuza kadar salınıp durmuştu orada ve her daim bir ileri bir geri salınacaktı.

İhmal edilmiş çocukluğun acımasız anılarının günün birinde zihninde ve kalbinde patlak vereceği belliydi. Yaşadıkları bundan daha iyi özetlenemezdi. Çocukluğunun antikaları Kumru'nun zihninin her yerindeydi.

Çok uzun bir uykuya yatmış, uyumuş ve uyanmıştı Kumru. "Üç, iki bir..." diye düşünmüştü hayata yeniden döndüğünde, sanki sihirli bir değnek ona yaklaşmıştı ve gözlerini ikinci kez açtığı hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Oysa o sihirli değnek hiçbir zaman var olmamıştı. Kumru gözlerini hangi hayata kapattıysa aynısına açmıştı. Üstelik artık içinde, "Zorlaştırma, kolaylaştır," diyen bir ses de yoktu. "Zorlaştır," diyordu kalbi, "Dibine kadar, sonuna kadar zorlaştır. "

Nasıl sıyrılacaktı bu savaştan? Nasıl kazanacaktı kendisinin kendisine açtığı bu savaşı? Nasıl iyileştirecekti kanatlarını?

"SİMSİYAHLAR," DEDİM.
"SİMSİYAHLAR ELLERİM."

11. Bölüm

Kayıt

(Kumru'nun Anlatımıyla)

"Kayda giriyoruz..."

"Son Üç..."

"İki..."

"Bir..."

"KAYIT!"

Karşımızdaki büyük kameralardan her biri sırayla yüzlerimizden geçerken nereye bakacağımı bilemiyordum. Sağ yanımda Nisan, sol yanımda Pelda oturuyordu. Erkekler baştan aşağı siyah giyinmişti, Pelda'nın üzerinde yeşil bir elbise, Nisan'ın üzerinde mavinin aynı tonundan bir etek ve bluz, bende kayık yaka beyaz bir elbise vardı. Artık tam anlamıyla kameraların önündeydik, kıyafetlerimiz bile onların seçimleriydi.

Stüdyonun cam kapısından içeri adımımı atar atmaz ilk algıladığım şey havada asılı duran elektronik ekipmanların hafif yanık kokusuydu. Tavana asılı büyük stüdyo lambaları altın renkli, sıcak bir ışık saçıyorlardı. Stüdyonun ortasında, parlak renklere boyanmış ve dikkat çekici desenlerle bezeli büyük bir

yayın masası duruyordu ve önündeki mikrofonların ve diğer ses ekipmanlarının miktarına inanamazdınız.

Bir canlı yayının arkasında yaşananları bu zamana kadar hiç bu kadar komplike, hiç bu kadar karmaşık hayal etmemiştim.

Duvarlarda mavi ve yeşil renklerde ses yalıtım panelleri vardı ve stüdyonun köşesindeki kulaklıklarla dolu raf benim tüm odamdan daha doluydu. Stüdyonun bir diğer tarafında ise bir "düzenleme masası" vardı. Üzerinde canlı yayında alınan görüntüleri düzenlemek için çoklu monitörler, klavyeler ve karmaşık görünen ses düzeltme cihazları... Duvara monte edilmiş bir ekran, canlı yayının istatistiklerini ve hemen yanındaki ekran ise sosyal medyadan gelen anlık yorumları ve geri bildirimleri gösteriyordu.

Kameraların arkasında onlarca kişiden oluşan koca bir ekip bizi gözetleyip canlı yayını yönetirken karşımızdaki sunucu ise Suat Karen'den başkası değildi. Adamın tanıdık yüzü gerginliğimi biraz olsun azaltsa da iki sandalye ötemde oturan Uraz'ın solgun yüzü canımı her saniye daha da sıkıyordu.

"Merhaba Türkiye!" diye söze girdi Suat coşkulu sesiyle, "İlk sezonu ile tüm dünyada reyting rekorları kıran yarışma programı Enkaz Altındakiler artık ülkemizde!"

Bir kamera sunucunun yüzünü çekerken bir diğer kamera ise sırasıyla bizi çekiyordu. Utana sıkıla saçlarımı düzeltip duruşumu dikleştirmeye çalıştım.

"Enkaz Altındakiler bu sene tam kırk yedi ülkede birden aynı anda gerçekleştiriliyor ve geçen sene yaşanan vahim olay sebebiyle yarışmadan son anda çekilen ülkemiz bu sene ilk kez yarışan ülkeler arasında! Ve işte karşınızda yarışmacılarımız... Onları isimlerinden çok numaraları ile tanıyacağız, unutmayın!"

Suat elindeki sunum kartlarını değiştirdi ve diğer eli ile bizleri göstererek numaralarımızı okumaya başladı.

"226 numara!" dedi, "Alpin Yakar!"

"356 numara, Nisan Naren!"

"482 numara, Bulut Özar!"

"497 numara, Pelda Solgar!"

"533 numara, Uraz Kayalar!"

"696 numara, Batıhan Korel!"

"737 numara, Eren Aymaz!"

"Ve son yarışmacımız... 889 numara, Kumru Sonat!"

Kamera son olarak benim üzerimde durdu. Bakışlarımı kameraya değil, sunucuya çevirdim ve bu anın geçip gitmesini beklemeye başladım. İçimde hissettiğim gerginlik ve yarım bırakılmış bir hayalin tamamlanıyor olmasının heyecanı bir araya gelmiş, beni ne hissedeceğimi bilemez bir hale getirmişti.

"Evet çocuklar," dedi sunucu, "heyecanlı görünüyorsunuz. Birer cümleyle duygularınızı alalım mı? Sizi birazdan yerin altına göndereceğiz, şaka değil!"

Eren, Nisan ve Alpin sessizce gülüştü. Geri kalan herkes en az benim kadar gergin ve heyecanlı görünüyordu.

"Biz alışığız," dedi Eren gülerek. Sunucu Eren'in cevabına ufak bir kahkahayla karşılık verdi.

"Ah," diye söze girdi Suat, "geçmişte yaşanan trajik olaylara zaman geçince gülüyoruz, ne garip değil mi?"

"Kumru'nun böyle zamanlar için hep söylediği bir söz var..." dedi Nisan, sonra bana baktı ve mikrofona doğru konuşmaya devam etti, "Zorlaştırma kolaylaştır."

Stüdyoda kısa bir sessizlik oldu. Ya da bana öyle geldi. Herkes alkışlarken ben hiçbir tepki vermiyordum. Bir de Uraz...

Zira artık bu cümlenin sihrine inanmıyordum.

"Evet, senin de duygularını alalım 356. Nisan!"

"Heyecanlıyım," dedi Nisan gülerek. "Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bu sefer gerçekten yarışacağımız için mutluyum. Bu hepimiz için yarım kalmış bir hayaldi."

Sunucu başını salladı ve Batıhan'a döndü.

"Aynı şekilde," dedi Batıhan. "Heyecanlıyız, mutluyuz ama hepsinden öte her birimiz ödülü kazanmak istiyoruz. Ödüle ihtiyacı olmayan yoktur herhalde, değil mi?"

"Ödüle ihtiyacı olmayan varsa onun payını ben alabilirim," dedi Eren gülerek.

Eren yıllardır her gün canlı yayına çıkıyor gibiydi, o kadar rahattı ki sanki onun heyecanını da bana vermişlerdi. Uzanıp önümde duran kahve fincanını elime almaya çalıştım ama titreyen ellerim işimi zorlaştırıyordu.

"Evet, 533, Uraz Kayalar... Ne dersin? Nasıl bir yarışma bekliyor sizleri? Sence zorlanacak mısınız?"

Uraz başını kaldırdı, yüzünde öyle bir ifade vardı ki hayattan da benden de nefret ediyor gibi bakıyordu.

"Ben her şeye hazırım," dedi Uraz. "Sıkıntı yok. Çözeriz."

Suat Bey Uraz'ın cevabından etkilenmişti. Gülümseyerek başını salladı.

"Sıkıntı yok, çözeriz!" diye tekrar etti Suat Karen, "Bu cümleyi unutmayın sayın seyirciler, bakalım gerçekten de çözebilecekler mi?"

Bir yandan titreyen ellerime rağmen kahve fincanını sabit tutmaya, diğer bir yandan da göz ucuyla Uraz'a bakmaya çalışıyordum. Uraz ise bana veya herhangi birine bakmak yerine yere, yerdeki cam taşlara bakıyordu.

"497, Pelda Solgar, gelelim sana... Burada bulamadığın dostlukları yeraltında yarışırken bulur musun sence? Ya da aşkı," dedi gülerek.

Harika, birçok televizyon yarışmasının en "aptal" kısmına geldik çok şükür. Onlar için göz önünde yaşanacak bir aşk yarışmanın diğer enstrümanlarından çok daha önemli, televizyon aşkı reytingin asıl kaynağı ve bunu elbette istiyorlar. Peki bu beni neden sinirlendirdi? İçten içe bu adamın Pelda ve Uraz'ı yakıştırdığını hissediyorum ve umduğum tek şey bunun yalnızca bir vesvese olması.

Üstelik yakıştırsa bile, bundan bana ne? Uraz'dan hem ayrılacak hem de onu takıntı haline mi getireceğim? Ah, aptallıktan başka bir şey değil...

"Hayat," dedi Pelda gülümseyerek, "bir sonraki adımımızın bizi nereye götüreceğini bilemeyiz."

Suat Karen güldü ve Batıhan'a döndü, "Sen ne dersin bu soruya 696? Burada bulamadığın aşkı aşağıda yarışırken bulabilir misin sence?"

Batıhan'ın bakışları birden bana döndü. Kaşlarımı merakla çattığımda Uraz'ın bakışları da aynı anda önce bana, sonra Batıhan'a döndü.

"Neden olmasın?" dedi Batıhan gözlerini üzerimden çekerken, stüdyodaki gerginliği hisseden tek insan ben olamazdım, değil mi?

"Birazdan yanacak burası," diye fısıldadı Nisan.

"Harika cevaplar, harika bir ekip," diyerek Bulut'a döndü Suat, "Ne dersin 482, kazanma şansınız nedir sizce?"

Bulut olgun bir tavırla başını salladı, "Biz ne yapar ne eder evimizin yolunu buluruz," dedi ve gülümsedi.

"Pekâlâ, 889, buraya dair en çok neyi özleyeceksin?"

Başımı kaldırıp ürkek bir nefes aldım. Neyi özleyebilirdim ki? Kaotik hayatımı mı?

"Kendimi," dedim sessizce gülümseyerek, "Kumru'yu burada bırakıyorum, aşağıya 889 ile iniyorum. Ve onu özleyeceğim..."

Nisan'ın duygulanarak bana baktığını gördüm. Eğilip elimdeki kahve fincanını masaya bıraktım ve duruşumu düzeltmeye çalıştım.

"Peki ya sen 226, en çok neyi özleyeceksin?"

"Kız kardeşimi," dedi Alpin gülerek, "bir de kuzenlerimi."

"Eminim onlar da sizleri çok özleyecektir! Ama neyse ki sizi her gün yirmi dört saat boyunca canlı olarak izleyebilecekler, şanslılar aslında..."

"Benimkiler beni normalde bu kadar görmüyor," diye söze girdi Eren.

Suat Karen ufak bir kahkaha atarken herkes onunla birlikte gülüyordu, Eren ne yapıp ediyor ve her seferinde ortamı yumuşatıyordu. Gerçi buna rağmen Uraz ve ben hâlâ gülmeyen tek ikiliydik...

"Güzel bir sohbetti çocuklar, eğer hazırsanız şimdi sizleri aşağıya, yarışmaya uğurlayacağım! Fakat önce... Önce son hatırlatmaları yapalım." Suat Karen konuşmak için tam olarak bize döndüğünde onu çeken kamera da yönünü değiştirdi.

"Aşağıda," diye söze girdiğinde stüdyoda çıt çıkmıyordu, günlerce belki de haftalarca yaşayacağımız yerde bizi neler beklediğini öğrenmek üzereydik.

"Aşağıda sizi birbirinin aynısı olan yirmi yedi ev bekliyor. Her birinin içinde aynı şeyler var, aynı malzemeler, aynı yiyecekler... Fakat bazı evler sizlerle küçük oyunlar oynayacak."

Son cümleyi duyduğum an kaşlarımı çattım ve farkında olmadan Uraz'a baktım. O da bana bakıyordu. Gözlerimiz birbirlerini bulunca ikimiz de önümüze döndük. Ne garip, artık birbirimize bakmamız bile yasaktı.

"Bunu unutmayın, tamam mı? Bazı evler sizlerle küçük oyunlar oynayacak... Attığınız adımlara, gördüğünüz renklere, kelimelere, sayılara dikkat edin. Her biri birer şifre, her biri birer anahtar olabilir."

Bu konuşmalar öyle tanıdıktı ki kalbimin sızladığını hissettim. Neyse ki bu sefer gerçekten yarışacağımızı biliyordum. Yine de oraya dönmek bana bazı şeyleri hatırlatacaktı ve bunun bana kendimi nasıl hissettireceğini henüz bilmiyordum.

"Her iki evin arasında onar kilometrelik mesafeler var, fakat tek yapmanız gereken yürüyüp gitmek olmayacak çünkü bazen yolda da bazı zorluklarla karşılaşacaksınız. Tüm zorlukları aşacağınıza eminim çocuklar ama kapıya ulaştığınızda da işiniz bitmiş olmayacak..."

Başımı kaldırıp sunucunun yüzüne baktım, stüdyodaki herkes o kadar sessizdi ki kendimi çoktan yerin altına girmiş gibi hissediyordum.

"Kapıdan çıktığınızda her birinizi birer kamera takip edecek ve her biriniz kendi evine girdiği an yarışma bitecek. Kazanabilmek için bunu en hızlı yapan biz olmak zorundayız, tam kırk yedi ülke arasından evine en hızlı ulaşan yarışmacılar sizler olmak zorundasınız. Pekâlâ Enkaz Altındakiler... Her şey anlaşıldıysa eğer, yerin altına girmeye hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldım. Doğruldum ve diğerleriyle birlikte ayağa kalktım. Sonrası bir uğultu gibi geldi kulaklarıma. Mikrofonlarımız çıkarıldı, sabit kamera bizi çekmeye devam eder-

ken bizi peşimizden takip eden hareketli bir kameranın hizasına girdik. Elim istemsizce Nisan'ın koluna dokundu.

"Merak etme," diye fısıldadı Nisan, "bu sefer gerçekten yarışacak ve gerçekten eğleneceğiz."

"Sakin ol," dediğini duydum hemen arkamdan gelen Bulut'un, "başımıza gelebilecek en kötü şey Eren'in bol makarnalı menüleri yüzünden karbonhidrat zehirlenmesi yaşamamız..."

Gülümsediğim sırada gözlerimin de ruhumun da Uraz'ı aradığını biliyordum. Onunla uzak olmaya alışmak çok zor olacaktı ama bir noktada buna alışmak zorunda olduğumun da farkındaydım.

Uzunca bir koridordan geçirildik ve bize polar montlar uzatan stilistlerimizi gördük. Üzerlerimize giydiğimiz polar montlar elbiselerimizin renklerindeydi. Belli ki benim rengim artık beyazdı, Uraz'ınki siyah...

Stüdyodan çıkarıldıktan hemen sonra uzun ve geniş bir arabaya bindirildik. Kamera bizi takipteydi, Suat Karen ise bizimle beraber gelmiş, konuşmaya devam ediyordu.

"Şimdi hep birlikte yarışmacılarımızın giriş yapacakları noktaya doğru ilerliyoruz. Dakikalar içinde onları orada bırakıp ayrılacağız ve sizlerle baş başa bırakacağız sevgili izleyicilerimiz! Ve sonra, artık biz de onların birer izleyicisi olacağız..."

Araba karanlığın içinde ilerliyordu. Sabah başlayan hazırlığımız akşam üzerine kadar devam etmişti, hava kararır kararmaz ise kendimizi canlı yayının hemen sonrasında burada, bir ormanın içinde bulmuştuk.

"Şimdi yarışmacılarımızı indiriyoruz ve burası, işte bu gördüğünüz nokta..." diye anlatıyordu Suat Karen yerdeki büyük kapıyı göstererek, "Burası onları yarışma platformuna

göndereceğimiz yer. Buradan girecekler ama bambaşka bir yerden çıkacaklar, çıkışı onların bulması gerekecek."

Arabadan inip sırasıyla yan yana dizildiğimizde bu anı ikinci kez yaşıyor olmak bacaklarımı titretiyordu. Aklım aylar öncesine, o ana gittiğinde ellerimin soğumaya başladığını hissettim.

"Şimdi sizleri numaralarınıza göre sırası ile aşağı almak istiyoruz, aşağıda sizi çeken kameralar olduğundan haberdar bir şekilde merdivenlere doğru ilerleyebilirsiniz çocuklar. Ve Enkaz Altındakiler sonunda başlıyor!" dedi ve Alpin'e eliyle yerdeki kapıyı işaret etti Suat Karen.

"226!" diye bağırdığında Alpin siyah polar montuna sıkıca sarılarak merdivenlere doğru bir adım attı.

"Hakkınızı helal edin," dedi gülerek.

"Hadi, hadi, birkaç saniye sonra görüşürüz!" dedi Eren.

Alpin merdivenlerden inerken sıra Nisan'daydı.

"356, Nisan!" Nisan dönüp eli ile hepimize öpücük gönderdi ve merdivenlere doğru ilerledi.

Ve sonra, sırasıyla Bulut ve Pelda indiler... Sıra Uraz'a geldiğinde sanki birkaç saniye içinde ben de yanlarına gidecekmişim gibi değil de bir veda anı yaşıyormuşuz gibi hissediyordum. Yerin altı gözümde öyle kötü bir unvana sahipti ki sevdiklerim bir bir merdivenleri inerken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Bekle beni Uraz Kayalar!" dedi Eren gülerek.

O sırada kısacık bir an Uraz'ın Eren'e baktığını ve başıyla beni işaret ettiğini gördüm.

"Merak etme," diye fısıldadı Eren.

Sanırım hepimiz aynı psikolojiyi yaşıyorduk, birkaç saniye içinde bir araya gelecekmiş gibi değil de vedalaşıyormuş gibi

hissediyorduk. Uraz beni resmen Eren'e emanet etmişti. Hem de birkaç saniyeliğine.

"696, Batıhan!" dedi Suat, Batıhan kameraya el sallayarak merdivenlere yöneldi.

Başımı çevirip heyecanla Eren'e baktım.

"Hadi git," dedim, "peşinden geliyorum!"

"Geliyorsun tabii!" dedi Eren gülerek.

Merdivenlere doğru ilerledi ve ilk basamağa basmadan önce kameraya döndü.

"Şu an itibariyle izlemek zorunda kalacağınız makarna miktarından dolayı hepinizden özür dilerim sevgili seyirciler, iyi seyirler dileriz!"

Eren'in son cümlesine kıkırdadığım sırada sunucu bana döndü.

"Ve son yarışmacımız," dedi, "889. Hazır mısın Kumru?"

Gülümsedim. Başımı sallayarak derin bir nefes aldım ve Eren'in ardından merdivenlere doğru yürümeye başladım. Tam basamakların önünde durup son bir kez etrafıma, etrafımdaki ağaçlara ve üzerimizdeki yıldızlı gökyüzüne baktım. Derin bir nefes daha alıp merdivenlerin ilk basamağına bastım.

"Kumru hadi!" diye bağırdığını duydum Nisan'ın aşağıdan, "Eren makarna yapmaya başladı bile!"

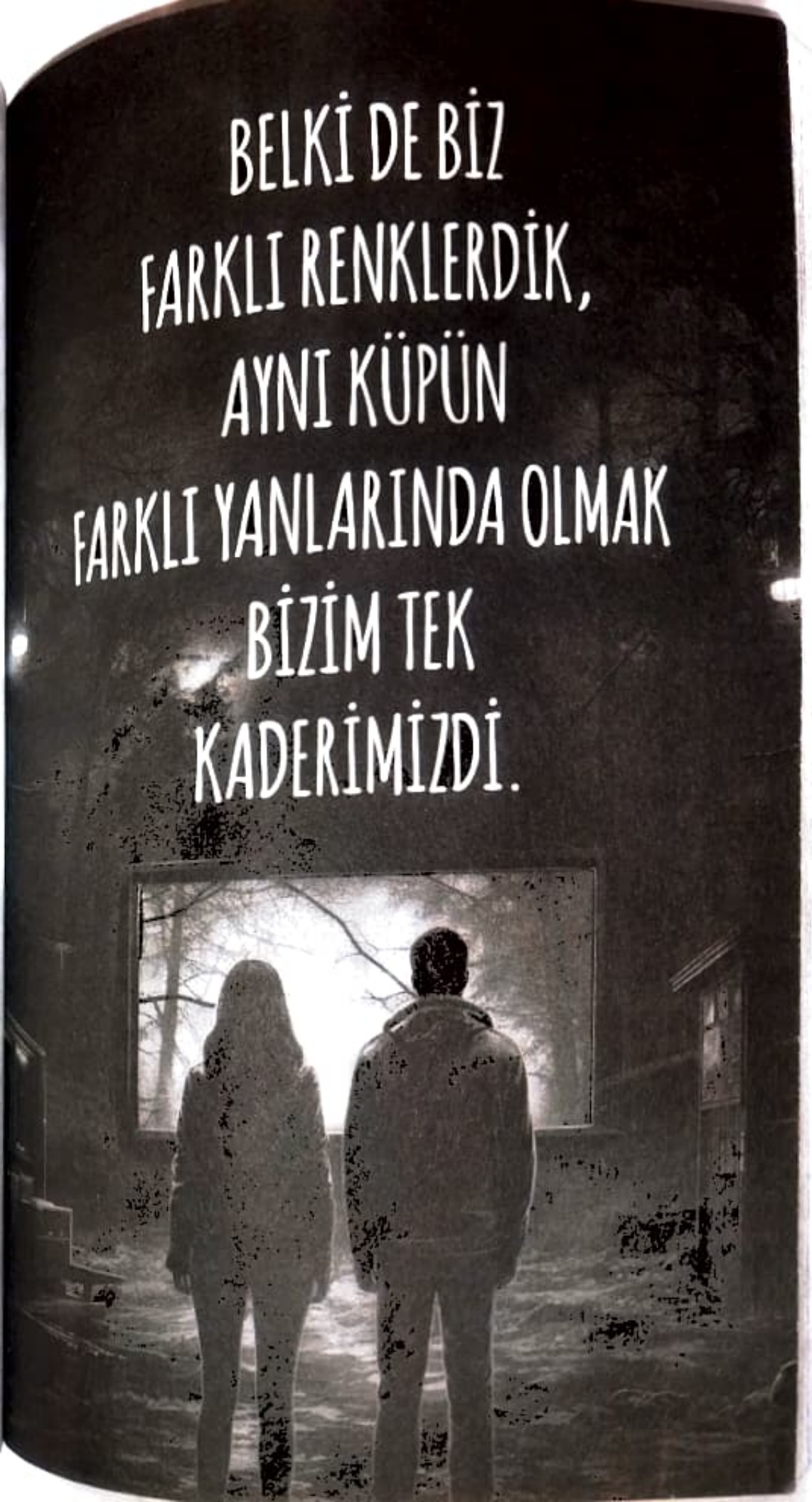
Ve sonrasında Eren ile Nisan'ın kahkahaları...

Sanırım bu sefer her şey yolundaydı, bu sefer gerçekten yarışacaktık ve bana kalırsa bu sefer kazanacaktık...

Adımlarım merdivenin basamaklarını bir bir ziyaret ederken gelen gürültü ile başımı kaldırıp yukarı baktığımda az önce içinden geçtiğim kapının artık kapalı olduğunu gördüm.

O büyük, gürültülü çelik kapı ardımızdan kapanmıştı ve şimdi yeniden buradaydık, yerin metrelerce altında...

BELKİ DE BİZ
FARKLI RENKLERDİK,
AYNI KÜPÜN
FARKLI YANLARINDA OLMAK
BİZİM TEK
KADERİMİZDİ.

12. Bölüm

Oyun

Sert toprağa adımımı bastığım an gözlerim ilk olarak Uraz'ın gözlerini buldu.

"İşte buradayız," der gibi baktım ona, "her şeyin başladığı yerde. Yerin metrelerce altında..."

Merdivenlerden sendeleyerek inmiş, iner inmez ise üstümü başımı düzeltmiştim. Herkes şaşkınlıkla etrafına bakınırken Uraz'ın gözleri benim gözlerimde, benim gözlerim onun gözlerindeydi.

"Ev devasa!" dedi Alpin şaşkınlıkla.

Eren başını salladığı sırada gözlerimi Uraz'dan kaçırıp önümüzde duran orman evine baktım.

Ev öyle güzel, orman öyle gerçekçiydi ki sanki bir yarışma platosunda değildik de büyükçe bir arazi üzerine inşa edilen bir evin önünde, yalnızca ağaçların hışırtısının duyulabildiği sessiz bir ormandaydık. Kasvetli ama heybetli duruşu eve gizem katıyordu ve bu ev bir önceki yarışma boyunca kaldığımız ev modelinden neredeyse üç kat daha büyüktü.

Evin dış cephesi, koyu gri ve beyaz tonlardaki panellerle kaplanmıştı. Bütün cephelere bakan geniş pencereler ve içeriden

dışarıya yansıyan turuncu ışıklar gözlerimizi alıyordu. Evin etrafını saran yapay orman hem karanlık hem de çok mistik görünüyordu. Sanki sık ağaçların arasında bir yaşam varmış gibi...

"Şuraya bakın," dedi Pelda eliyle yukarıyı göstererek.

Başımı kaldırdığımda platonun yukarısında bulunan, tepemizdeki yapay gökyüzünü gördüm. Yapay gökyüzü öyle gerçekçi, öyle güzel yapılmıştı ki tepemiz yıldızlarla dolu gibiydi...

"Eh, hadi, girmiyor muyuz?" dedi Eren neşeyle, "Önden buyurun," diyerek Nisan'a, bana ve Pelda'ya baktı.

"Teşekkür ederiz!" dedi Nisan gülerek ve eve doğru ilk adımımızı attık.

Ahşap merdivenlere basarak ceviz renkli devasa kapıya doğru ilerledik. Kapının hemen üzerinde yazan "1" yazısı beni yine geçmişe, yeraltındaki ilk günümüze götürmüştü.

"Kapıyı öylece açıyor muyuz?" diye sordu Pelda bize dönerek.

"Biz de buranın uzmanı değiliz," dedi Nisan, "bir öncekinden çıkamadık bile!"

"Eğer açılıyorsa açıp giriyoruzdur herhalde..." dedim. Yanlarından geçip uzanıp kapının kolunu çevirdim ve açılan kapıdan içeri girdim.

"Ah, açıldı!" dediğini duydum Pelda'nın. İçeri doğru birkaç adım atıp durdum.

Zemindeki sıcak tonlardaki ahşap parkeler kapının tam karşısında kalan elektrikli şömineyle bütünleşmiş gibiydi. Salonun ortasında bordo renkli, büyükçe bir köşeli koltuk, onun karşısında ise siyah bir dörtlü koltuk vardı. İki bordo berjer, uzun bir yemek masası, otantik avizeler, İran stili kırmızı bir halı...

"Yukarı bakın!" dedi Pelda bir kez daha.

Başımı kaldırıp soran gözlerle tepemize baktığımda evin üst kısmının camla kaplı olduğunu gördüm. Yapay gökyüzü evin içinden, salonun tam ortasından bile görülebilirdi...

Duvarlardaki tablolar evin kasvetli görüntüsüne kasvet katıyordu. Sanki hepsi özenle seçilmiş gibiydi.

"Kapıyı kapatsanıza," dedi Eren mutfağa geçerken, "dışarısı esiyor."

Başımı çevirip yanı başımda duran büyük pencereye baktığımda dışarısının gerçekten de rüzgârlı olduğunu gördüm.

"Baksanıza," dedim sessizce. "Ağaçlar sallanıyor. Dışarıda rüzgâr var."

"İnanılmaz," dedi yanı başımda beliren Bulut, "yapay gökyüzünün altında yapay ağaçlarımızı sallayan yapay bir rüzgâr..."

Bulut'un hemen yanında ise Batıhan belirdi.

"Çok zor bir şey değil..." Batıhan'ı soluğu yanımızda alan Eren cevapladı.

"Neymiş o çok zor olmayan şey?"

"Yapay rüzgâr..."

"Klima yani." Eren'in cevabına kendime tutamayıp güldüm. Bulut gözlerini devirerek önüne dönerken söyleniyordu.

"Her şeyin bu kadar gerçekçi olmasının güzelliğinden bahsediyordum," dedi.

Onunla beraber arkamı döndüğümde gözlerim Uraz'ı aradı. Nisan mutfak dolaplarını incelerken Uraz ise Alpin ve Pelda ile büyük masanın üzerindeki dergilere bakınıyordu. Uraz'ı Pelda'nın yakınında görmek içimde kendimi bir anda yere atma isteği uyandırmıştı. Halbuki bunu kendime on beşinci kez tekrarlayacaktım, onu kendimden uzaklaştıran bendim! Başkası değil.

"Ben odama bakmaya gidiyorum," diye mırıldandım.

"Ah, ben de!" Nisan koştura koştura arkamdan geldi. Birlikte uzun koridora girdik.

"İsimlerimiz mi yazıyor acaba?" Nisan'ın sorusuna karşılık başımı salladım.

"Bence sayılarımız yazıyordur."

Uzun, ambiyans ışıklarıyla dizayn edilmiş koridordan geçerken içlerinde ne olduğunu bilmediğimiz birkaç kapıyı daha sonra bakmak üzere es geçtikten sonra nihayet üzerlerinde sayılarımızın yazdığı kapılara ulaştık.

"Heh, işte!" dedi Nisan ilk sayıyı, Alpin'in sayısını gördüğü an.

"Benimki yine ileride," dedim gülümseyerek.

"On dakika inceliyoruz, sonra burada buluşuruz!" diye seslendi Nisan.

"Tamam."

İlerledim. Uraz'ın kapısının yanından geçerken başımı çevirdim ve farkında bile olmadan kapıya doğru bakma ihtiyacı hissettim. Gözlerimi Uraz'ın kapısından ayırıp ilerlemeye devam ettim. Nihayet hedef noktama, koridorun en sonundaki odaya ulaştığımda öylece durdum.

Kapıdaki siyah sayılarla yazılmış "889" yazısına bir süre baktım.

"Evine hoş geldin," dedim kendi kendime, "hoş geldin Kumru Sonat."

Elimi uzattım, kapının kolunu tuttum ve açıp içeri, odama girdiğimde yüzüme çarpan ilk şey buram buram bir ağaç kokusuydu. Sanki odama değil de ormana gelmiştim.

Odadaki her şey ahşaptı ve tam ortasında, koyu tonlarda ahşaptan yapılma, iki kişilik geniş bir yatak vardı. Yatağın üzerinde, kalın ve yumuşacık, açık kahverengi ve yeşil tonlarında bir yorgan, kabarık ve rahat yastıklar, yatağın köşesine katlanarak koyulmuş bordo bir battaniye vardı. Yatağın başucunda, yüksekliği ayarlanabilir, eski moda bir ahşap abajur, yatağın tam karşısında ise ahşap bir makyaj masası vardı. Makyaj masasının üzerindeki aynanın çerçevesi bile ahşaptı.

Makyaj masasının hemen yanında büyük bir hava temizleme cihazı, masanın önünde ise ahşap bir sandalye vardı.

Odanın büyük penceresini örten perde bordo renkti. Birkaç adım atıp perdeyi araladığım sırada odamın hemen önüne denk gelen büyük meşe ağacını gördüm.

Ne ağaç gerçekti ne de üzerindeki meşe palamutları. Ama etrafımdaki tüm sahteliğe rağmen benim şu an burada oluşum gerçekti.

Yatağın hemen yanındaki büyük gardırobun içinde beyaz ve siyah polar kıyafetler, pamuk giysiler, ayakkabılar, sırt çantası ve ihtiyacımız olan tüm malzemeler vardı. El feneri, sayı rozetleri, düdük, şemsiye, yarabandı, pamuk...

Gardırobun hemen yanında ise bir giyinme kabini, ki burası kameraların görüntülemediği iki yerden biriydi. Kameralar tarafından görüntülenmeyen bir diğer yer ise kapısı yatağın diğer kısmına bakan banyoydu.

Ahşap kapılı banyonun içinde camdan bir duşkabin, lavabo aynasının yanında iki otantik aplik ve klozetin yanındaki banyo dolabında ise burada ihtiyaç duyabileceğim her şeyin olduğu bir dolap vardı.

Nihayet tüm odamı incelediğimde dışarı diğerlerinin yanına dönmeden önce üzerimdeki elbiseyi hızlıca değiştirmek

istedim. Dolaptan siyah bir tayt, beyaz bir tişört ve üzerine giyebileceğim siyah polar bir kapüşonlu alıp giyinme kabinine geçtim. Üzerimi hızlıca değiştirdikten sonra kabinden çıkıp siyah polarımın üzerine "889" yazılı iğneli rozetimi de taktım ve tam kapıya doğru ilerlerken makyaj aynasındaki yansımama bakakaldım.

"Geri döndün," dedim içimden, kendi kendime, "Sana güzel bir hikâye yazacağıma söz vermiştim 889. Yapamadım ve artık böyle sözler vermiyorum. Ama sen yine de inan bana, elimden geleni yapacağım..."

Derin bir iç çekip odamın kapısını açtım, koridorda çıkıp da tam karşımda siyah bir eşofman altı ile mavi bir tişört giyen Nisan'ı gördüğümde kendimi tutamayıp güldüm.

"Geri döndük," dedim.

"Geri döndük," dedi Nisan. Aynı gülümseme onun da yüzündeydi.

Birlikte salona geçtiğimizde herkes odalarına dağılmıştı. Salonda yalnızca ikimiz vardık. Nisan salonun ortasında durmuş etrafı incelerken ben kendimi büyük bordo koltuğa attım.

"Bahçede değişik şeyler var mıdır acaba?" dedi Nisan gülerek.

"Ne gibi?"

"Hani geçen sefer şey vardı... Domates!" Güldüm.

"Doğru ya, bu sefer hiç bakmadık."

"Hadi, gel herkes giyinirken bahçeye bakalım." Nisan heyecanla kapıya doğru yürürken bir yandan da beni çağırıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp peşinden giderken o kadar hevessizdim ki beni televizyondan izleyenlerin, "Bu kız, yarışmaya tehditle mi katıldı acaba?" diye düşündüklerine emindim.

"Nereye gidiyorsunuz?" Eren'in koridordan gelen sesiyle Nisan ile kapının tam önünde durduk.

Eren'i Bulut ve Uraz takip ediyordu.

Hepsi siyah kıyafetlerini giymişler, rozetlerini takmışlardı. Her şey ilk günkü gibiydi, her şey...

"Bahçeye bakacağız," dedi Nisan, "hadi gelin."

Elini kapının koluna koydu. Kapı kolunu aşağı doğru çevirdi ama kapı açılmadı. Nisan kaşlarını çatarak bize döndü.

"Biriniz kilitledi mi?" diye sordu.

"Kapının anahtar deliği yok ki," dediğini duydum Uraz'ın.

Başımı çevirip dikkatle bakmadığım kapıya bir kez daha baktım, kapının gerçekten de bir anahtar deliği yoktu.

"Ama açılmıyor." Nisan çaresizce kapının koluyla uğraşırken devreye Eren girdi.

"Çekil bakayım." Eren kapının kolunu birkaç kez sertçe aşağı çekse de kapı açılmadı.

"Açılmıyor!" dedi Eren şaşkınlıkla.

İşte; o an benim için hiç de hoş olmayan bir anın başlangıcına şahit oldum. Elimi kalbime götürdüğümde burada, yeraltında yaşadığım travma sebebiyle eski anılarımın gerçekçi bir darbeyle yüzüme vuruşunu hissettim. Bu ufak çaplı bir panik atak mıydı?

Burada, yerin altında bir evin içinde kilitli kalmış olmamız fikri beni hiç beklemediğim bir yerden, nefesimden vurduğunda kendimi yaşadığım şeyin bir panik atak olduğuna inandıramıyordum.

"Bulut," dedim sakin kalmaya çalışarak, "Sanırım ben..." Elimi boğazıma götürdüm.

Uraz ve Bulut aynı anda bana doğru koşarken kendimi arkamdaki koltuğa bıraktım.

"Kumru!" dediğini duydum Uraz'ın, "Hiçbir şey yok, sakin ol, muhtemelen oyunun bir parçası, bana bak... Yüzüme..."

"Su getireyim," dedi Bulut telaşla.

Bir yandan onları anladığımı belli etmek için başımı sallıyordum, bir yandansa nefesimi sabitlemeye, sakinleşmeye çalışıyordum.

"Ne oluyor burada? Seslerinize koştum!" Koridordan koşar adım gelen Pelda'ya kimse cevap vermedi bile.

"Burada şifre girebileceğim bir ekran var!" dedi Eren, "Kapının sağ üst köşesinde!"

"Ve ekranda bir şey yazıyor..." diye ekledi Nisan.

Olaya sonradan dahil olan Pelda hızla bir sandalye kapıp kapıya doğru ilerlerken ben koltukta uzanıyordum. Uraz'ın gözleri üzerimde, eli bir anda ter içinde kalmış saçlarımdaydı.

"Kumru..." dedi Uraz bir fısıltıyla, "Bu yalnızca bir oyun. Güven bana."

Bulut'un dudaklarıma doğru götürdüğü bir bardak suyu yudumladığımda sandalyenin üzerine çıkan Nisan yukarıdaki ekranda yazan cümleleri okumaya başladı. Nisan ekrandakileri okurken Alpin ve Batıhan da odalarından yeni çıkmış, bir anda karmaşanın ortasına düşmüş ve şaşkın bakışlarla olan biteni izliyorlardı.

"Yerin metrelerce altına hoş geldiniz Enkaz Altındakiler'in sevgili yarışmacıları... Karşınızda ilk oyununuz. Kapının şifresini çözmeden bu evden çıkamazsınız. İlerlemek için ise bu evden çıkmak zorundasınız. Bol şans."

"Ah durun," dedi Nisan ekranda yazan cümleleri okuduktan sonra, "bir de ipucu var. Okuyorum..."

"İpucu : Her şeyin mavi olduğu bir dünyada, maviye yeşil eklenirse ne olur?"

İçtiğim birkaç damla su nihayet içimi ferahlattığında yaşadığım duygu değişimine rağmen sakinleşmeye başlamış, kendimi bunun yalnızca bir oyun olduğuna güç de olsa ikna etmiştim.

"İyi misin?" diye sordu Uraz ben koltukta uzanmaya devam ederken.

Başımı salladım.

"Bir an..." dedim, "Aynı şeyleri yaşayacakmışız gibi hissettim... Sanki ben yine bir enkazın..." Cümleyi yarıda kesip konuyu kapatmak istedim, "Neyse. Unutalım bunları..."

"Panik atak," dedi Bulut, "bu bir kez daha tetiklenir gibi olursa bir sağlıkçı rica etmemiz gerekebilir, benden söylemesi."

"Sen nesin?" diye seslendi kapıyla uğraşan Eren, "Biz seni tıp profesörü sanıyorduk."

"Herkesin dalı farklı," dedi Bulut ayaklanırken, "ben de kapıyı kırarak değil de şifreyle açmamız gerektiğini sanıyordum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım yanı başımdaki Uraz'a.

"Rica ederim. Hadi gel, onlara yardım edelim... Kafan dağılsın." Sonra durdu, kapının kolunu kırarcasına çekiştiren Eren'i gösterdi, "Hem bizsiz çok da başarabilecek gibi değiller."

Gülümseyerek ayağa kalktım. Az önce yaşadığım şey bir kâbustan farksızdı, çok hızlı gelmiş, çok sert vurmuş ve bir anda çekip gitmişti.

Bunu bir daha yaşamamak için buraya bir an önce uyum sağlamalı, travmalarımla barışmalıydım. Buna kendimce başka bir çare bulamayacak gibiydim.

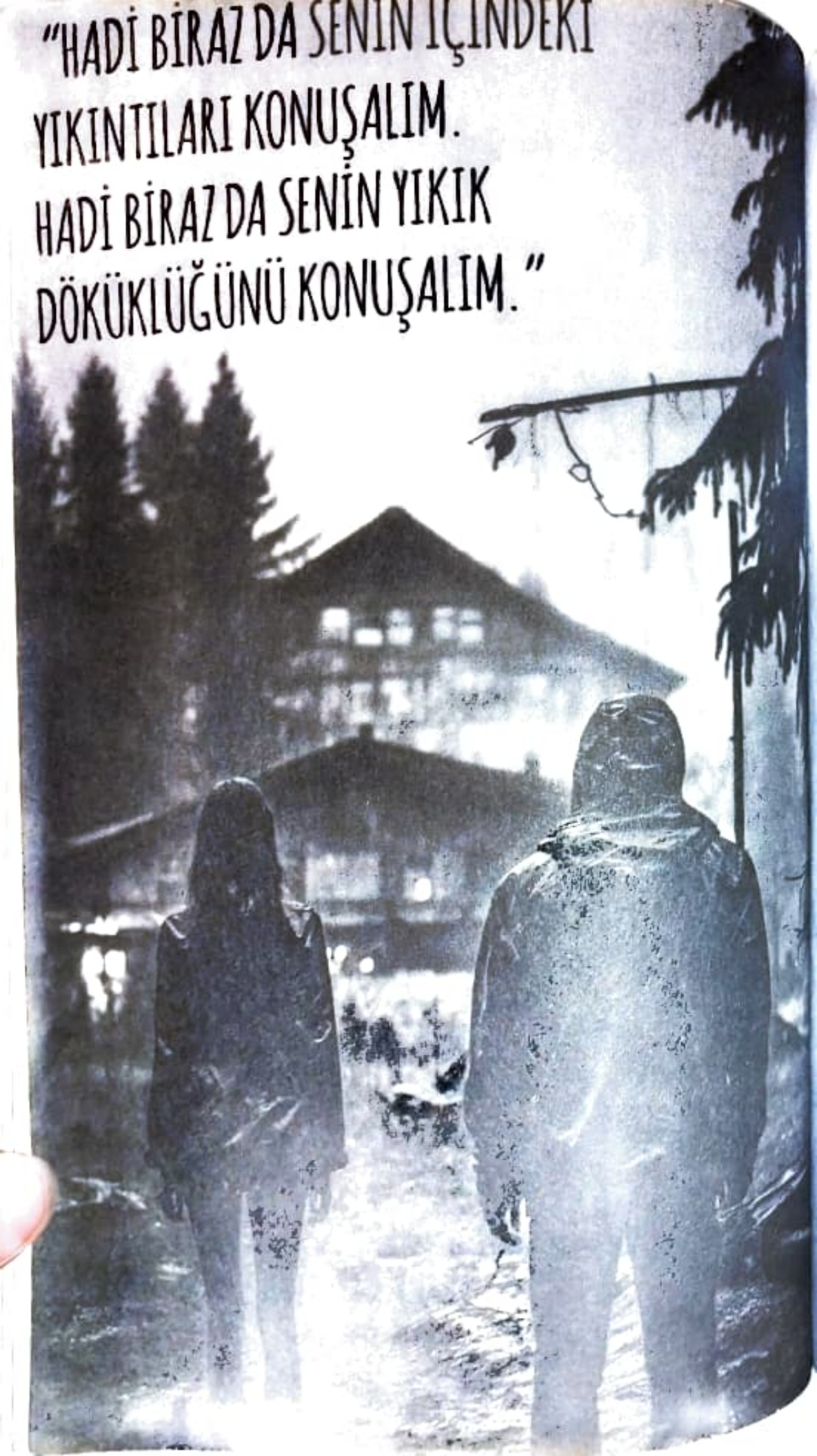
Kapının önünde, diğerlerinin yanında yerimi aldığımda tam önümüzde duran ve sonunda kapıyla uğraşmayı bırakan Eren bize doğru döndü.

"Evet," dedi. "Bu şekilde açılmıyormuş. O zaman önümüzde çözmemiz gereken bir şifre var. Bize altı tane rakam lazım..."

Başımı salladım. Merakla etrafıma bakınırken "Oyun başlasın o zaman," dediğini duydum sol yanımdaki Batıhan'ın.

"Aynen öyle," dedim içimden,

"Aynen öyle, oyun başlasın o zaman..."

"HADİ BİRAZ DA SENİN İÇİNDEKİ
YIKINTILARI KONUŞALIM.
HADİ BİRAZ DA SENİN YIKIK
DÖKÜKLÜĞÜNÜ KONUŞALIM."

13. Bölüm

Yeşil ve Mavi

Dakikalardır kapının başında etrafımızı kontrol ediyor, şifreyi çözmemize yardım edebilecek bir ipucu bakınıyorduk.

"Tekrar okuyorum," dedi Nisan.

"Yerin metrelerce altına hoş geldiniz Enkaz Altındakiler'in sevgili yarışmacıları... Karşınızda ilk oyununuz. Kapının şifresini çözmeden bu evden çıkamazsınız. İlerlemek için ise bu evden çıkmak zorundasınız. Bol şans."

İpucu: "Her şeyin mavi olduğu bir dünyada, maviye yeşil eklenirse ne olur?"

"En basit yolla ilerleyelim..." dedi Pelda, "Bize mavi ve yeşil bir şeyler lazım. Belki sayılar oralarda yazıyordur."

"O zaman dağılıp arayalım?" dedim.

"Şu vazo mavi," diyerek hızlandı Eren, yemek masasına doğru ilerledi.

"Şu tablo da yeşil." Bulut da duvardaki tablolardan birine yönelirken biz geri kalanlar boş boş etrafımıza bakıyorduk.

"Ambalajlı ürünlere bakalım," dedi Alpin. "Mutfak dolabındaki ürünleri inceleyelim..."

"Ben de ilaç dolabına bakayım," diye mırıldandım ve mutfağa doğru yöneldim.

Diğerleri de peşimizden mutfağa geldiğinde herkes evin bir yerlerinde mavi ve yeşil bir şeyler arıyordu.

"Makarnanın paketi yeşil," dedi Alpin dolaptan bir paket makarna çıkarırken, "son kullanma tarihi işimize yarar mı ki?"

Bir süre ona baktıktan sonra omuz silktim.

"Bilmem, masaya koy istersen, en son deneriz."

"Ya da gel deneyelim," diye seslendi Nisan, "siz bulduklarınızı buraya getirin ben ekrana yazayım."

Pelda ve Batıhan buzdolabını incelerken Uraz yanıma gelip ilaç çekmecesine doğru eğildi. Çekmecedeki şuruplara, pastillere ve ilaç kutularına bakıyor, yarabantlarını elden geçiriyorduk.

"Hepsi mi beyaz olur..." dedim, "Şurada renkli çizgileri var ama bunlar işimize yaramaz gibi, değil mi?"

"Yaramaz..." diye mırıldandı Uraz.

"Makarna paketindeki son kullanma tarihini birkaç farklı şekilde denedik, olmuyor," diye seslendi Nisan.

"Zaten bize iki renk lazım," diye yanıtladım, "mavi ve yeşil."

"Yeşil derken..." dedi Uraz yanımdan doğrulurken, "Saksıdaki yapay bitkileri kastediyor olabilirler mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Neden olmasın?" dedim, "Topraklarına bir şeyler saklamış olabilirler mi?"

Biz Uraz ile birlikte pencerenin önündeki uzun çiçeklikte duran yapay bitkilere yaklaşırken Pelda yanımızdan elindeki mavi peynir kabı ile geçti. Yanından geçtiğimiz Eren ve Bulut ise duvardaki tabloyu indirmiş, arkasında kalan duvarı inceliyorlardı.

"Peki dışarıya camdan çıkamaz mıyız?" dedi Batıhan, Uraz ve benimle birlikte yapay bitkilerin yanında bitmişti.

"Bilmem," dedim.

Uraz uzanıp önümüzde duran duvar boyu pencereyi açmayı denemeye karar verdi.

"Bakalım," diye mırıldandı, pencerenin kolunu aşağı doğru çekti ama kol oynamadı bile, "Hayır," dedi, "çıkamazmışız."

"O zaman bitkilere bakalım," diye mırıldandım. "Şu yapay toprakları eşelersek bir şeyler çıkabilir. Yeşil deyince akla ilk gelen şey bitkiler olmalı."

Önümüzde üç çiçeklik rafına dizilmiş dokuz saksı vardı. Saksılara sokuşturulmuş yapay çiçekleri yapay topraklarından çıkarmakla işe başladık. Üçümüz de birer saksı seçip ellerimizi toprakların içine daldırdığımızda herkes bir köşede bir şeylerle uğraşıyordu.

"Ne oyunu ya," diye söylendiğini duydum Eren'in, "daha yemek yemedik, açtık biz!"

"Sen makarnayı pişirmeye başlasan mı?" dedi Bulut, "Biz ararız kardeşim, en azından bulduğumuzda aç kalmayalım."

"Öyle değil de... Dur ben bir makarna suyu koyup geleyim." Eren elindeki yeşil kapaklı kitabı kitaplık rafına koyup mutfağa doğru ilerlerken kendimi tutamayıp güldüm.

"Keşke," diye söze girdi yanımda toprak eşeleyen Batıhan, "keşke *Survivor*'a katılsaydım, orada da bir bu kadar toprak olurdu üstüm başım."

"Burayı BİP'leyecekler, biliyorsun değil mi?" diyerek güldüm. Batıhan da bana gülerek toprağa bulanmış ellerini gösterirken yanı başımdaki Uraz'ın sesli nefesini ve ardından gelen sessiz söylenmesini duydum.

"Yok bu siktiğimin saksılarında bir şey."

"Bunu da BİP'leyecekler," diye mırıldandım.

Neye sinirlenmişti ki şimdi? Batıhan ile konuşmamıza mı?

"Tamam, buradan bir şey çıkmayacak," dedi Uraz, "plan ne? Odalara mı bakıyoruz?"

Eren mutfağa geçip büyük tencereye makarna için su dolduruyordu, Nisan hâlâ sandalyenin üzerinde Pelda ve Alpin'in ona taşıdığı paketlerin üzerindeki son kullanma tarihlerini ekrana yazıyordu, biz ise henüz hiçbir sayı bulamamıştık.

"Olur," dedim, "gidip odalara bakalım. Herkes önce kendi odalarına dağılsın. Sonra koridordaki diğer odalara..."

"Onlara baktınız mı hiç?" diye söze atladı Eren, "Ne var oralarda?"

"Ben baktım," dedi Alpin, "biri çamaşır odası, biri de hobi odası... Tenis masası filan var."

"Ciddi misin?" dedi Eren şaşkınlıkla, "Geçen sene hiç böyle şeyler yoktu."

Sandalyenin üzerinde şifre girmeye devam eden Nisan Eren'in yanıtını duyunca ufak bir kahkaha attı.

"Yeter artık Eren, bahsedip durma geçen seneden," diye seslendi sandalyenin üzerinden, "diskalifiye olduğun zaman görürsün geçen seneyi."

"O zaman ben odama gidiyorum," diye mırıldandım, "birazdan burada buluşuruz."

"Eh, biz de gidelim, burada bakılacak bir şey kalmadı."

Pelda, elindeki son paketi de tezgâha bırakıp ellerini silkeleyerek peşimden gelirken koridor boyunca yanından geçtiğim tablolara bile baktım.

Hiçbir yerde hiçbir sayı yoktu.

Odama girer girmez önce topraklı ellerimi hızlıca yıkadım. Gözüme çarpan ilk yeşil şey yatağın üzerindeki yorgandı. O da tek başına yeşil değildi, alacalı bir renkti. Yine de yatağa doğru eğilip yorganı detaylıca gözden geçirdim. Önce üstünü, sonra altını inceledim, hatta bir araya yorganla o kadar bütünleştim ki neredeyse yatıp uyuyacaktım.

Ama yorganda tek bir sayı emaresi bile yoktu...

Çaresizce makyaj masasına baktım, pencerenin önüne, banyoya, dolabıma... Ne yeşil ne mavi, odam her şeyiyle kahverengiydi. Sıkılarak odamdan çıktığımda Eren ve Bulut'un koridorun başındaki odalardan çıktıklarını gördüm.

"Oralarda bir şeyler var mı?" diye sordum.

"Yok, tenis masası yeşil ama onun üzerinde de sayı filan yok," dedi Bulut.

"Odamda hiçbir şey yok," dediğini duydum arkamızdan gelen Uraz'ın, "her şeyim siyah."

"Harika," dedim, "bize bu gece uyku yok o zaman..."

Birlikte salona geçtiğimizde Nisan hâlâ sandalyenin üzerinde elindeki paketlerin son kullanma tarihlerini yazıp hata alıp durmaya devam ediyordu. Eren, Bulut ve Uraz benim peşimde, Alpin ve Batıhan ise kitaplığın başındaydı.

"Odamda bir şey yoktu..." diyerek salona giriş yaptı Pelda, "Yani yeşil olan tek şey kıyafetlerim zaten. O da bana seçtikleri renkten dolayı. Onun dışında ya siyah var ya kahverengi."

Kendimi yorularak koltuğa attığım sırada anlık bir aydınlanma ile başımı Pelda'ya çevirdim.

"Sana seçtikleri renk..." dedim şaşkınlıkla, "Yeşildi."

"Evet, ama kıyafetlerin üzerlerinde bir şey yok..."

Herkes sessizlik içinde bana bakarken kendi kendime mırıldanmaya başladım.

"Her şeyin mavi olduğu bir dünyada, maviye yeşil eklenirse ne olur? Her şeyin... mavi olduğu bir dünyada... maviye yeşil eklenirse ne olur?"

Ayağa kalkıp heyecanla sandalyenin üzerindeki Nisan'ın yanı başına gittim.

Herkes merakla beni izliyordu. Cevabın bu kadar basit olabileceğini asla düşünmemiştik, salak gibi evin içindeki her şeyi ortaya dökmüş, bütün dolapları, çekmeceleri, rafları dağıtmıştık.

"Bize de söyleyecek misin Kumru?" diye sordu Pelda anlamaya çalışarak.

Başımı salladım.

"Sen mavisin," dedim Nisan'a, "sen de yeşilsin Pelda. Çok basit aslında, mavinin yanına yeşil eklersek ne olur diyor? Sayılarınız! Sayılarınızı yan yana yazmamızı istiyor!"

"Ah!" dedi Nisan, "Şaka gibi! Ne kadar aptalız!"

Nisan heyecanla ekrana döndü. Önce kendi sayısını yazdı.

"356."

Soran gözlerle Pelda'ya baktığımda hızla rozetindeki sayıyı okudum.

"497."

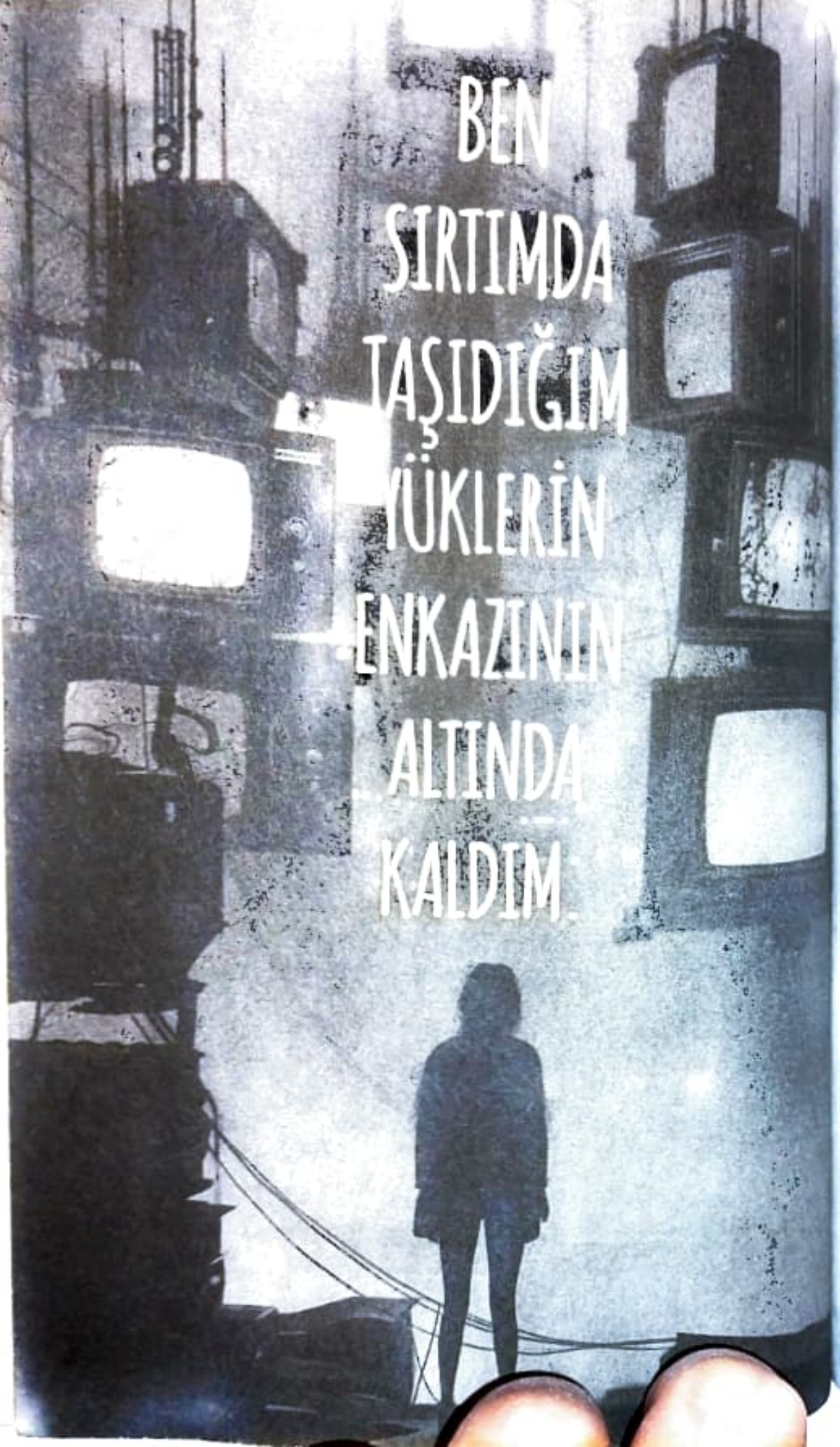
Nisan Pelda'nın sayısını da ekleyip final tuşuna basmak üzere olduğu an nefesimi tuttum. Bu kadar tükenmiş bir zamanımda, bu kadar basit bir şeyin beni bu denli heyecanlandırması umut değil de neydi? Kumru parlamak istiyordu, kumrunun kanatları açılmak istiyordu...

"Ve..." dedi Nisan, "Basıyorum."

Sessizce ve merakla ona bakmayı sürdürdüğüm sırada Nisan tuşa bastı ve bir "klik" sesi duyuldu. Sanki kapının içindeki mekanik bir kilit açıldı gibi oldu. Uzandım ve kapının kolunu tutup kibarca indirdim. Ve olmuştu. Kapı açılmıştı.

"Ya sen nesin? Zekâ küpüm benim!" Nisan bana gülerek sarılırken içimde hâlâ ufak tefek şeylere heyecanlanabilen, merak ve ilgi duyabilen bir ruh olduğunu bilmek o gece beni hiç beklemediğim kadar mutlu etmişti.

Ruhum hâlâ içimde bir yerlerdeydi, içimdeki kumru hâlâ yaşıyor, hâlâ kanat çırpıyordu...

BEN
SIRTIMDA
TAŞIDIĞIM
YÜKLERİN
ENKAZININ
ALTINDA
KALDIM.

14. Bölüm

Atlattım Sandım

"Uzaktan bakınca karmaşık biriyim,
Konu sensen eğer hiç iyi değilim..."

İlk oyunun ardından nihayet yemek için hep birlikte uzun masanın etrafına oturduğumuzda tabaklarımızda Eren'in hazırladığı fesleğenli makarna, masada ise çeşit çeşit konserve mezeler vardı. Makarnamdan birkaç çatal aldıktan sonra limonlu sodamdan bir yudum içtim ve ne kadar iştahsız olduğumu fark ettim.

"Artık hep makarna mı yiyeceğiz?" dedi Pelda gülerek, "Yarışmanın konseptine dahil olan bir şey mi bu?"

"Evet, başka yemek yememiz yasak," dedi Nisan oldukça ciddi bir ses tonuyla.

Nedense bu cümleyi söyleme şeklinden Nisan'ın Pelda'dan hoşlanmadığına dair bir hissiyat almıştım ama doğru muydu değil miydi bilemiyordum.

"Şaka tabii," dedi Eren, "makarna bizim için bir gelenek. O yüzden makarna yaptım ama istediğiniz bir yemek olduğunda söyleyebilirsiniz, malzememiz varsa yaparım. Bu benim işim..."

* Sufle – İyi Değil

Makarnamı yemeye devam ettiğim sırada gözlerim karşımdaki Bulut'un yanında oturan Uraz'a kaydı. Hiç konuşmuyordu. Öylece yemeğini yiyordu.

"İşin diye burada yemek yapmak zorunda değilsin," dedi Nisan. "Yani istediğiniz yemekler olursa siz de yapabilirsiniz arkadaşlar. Çekinmeyin."

Başımı çevirip yanımda oturan Nisan'a baktım. Gergin görünüyordu. Bana dönüp tatlı tatlı göz kırptıktan sonra yemeğine döndü.

"İyi misin?" diye fısıldadığımda diğerleri yemek hakkında sohbet etmeye devam ediyordu. Ben Nisan'a bakarken Batuhan'ın "Ben de basketbolcuyum ama iyi yemek yaparım. Bir akşam size pizza yapayım," dediğini duydum.

"İyiyim, iyiyim," dedi Nisan, "biraz bunaldım sanırım. Gelir gelmez oyun oynadık, ev karmakarışık oldu, yemek muhabbeti filan..."

"Yemek muhabbeti?" dedim anlamaya çalışarak.

"Konuşuruz," dedi Nisan, "yemekten sonra birer kahve alıp bahçeye çıkalım mı? Sanki dışarıdaki ağaçlar gerçekmiş gibi yapar bir tanesinin altında dertleşiriz."

Güldüm.

"Olur."

"Ama sadece biz..." dedi Nisan, "İkimiz."

Başımı salladım. Önümü dönüp yemek yemeye devam ettim. Nisan'ın benimle konuşmak istediği bir şeyler vardı belli ki. Ben son birkaç çatalımdan birini ağzıma götürürken Uraz boş tabağı ve bardağıyla ayaklandı.

"Ellerinize sağlık," diyerek bulaşık makinesine doğru yöneldi.

"Kanka sen bir tabakla kalmazdın. İkinciyi yemez misin?" diye seslendi Eren.

"Bugünlük benden bu kadar," dedi Uraz, bulaşık makinesinin kapağını açıp tabak ve bardağını yerleştirirken konuşmaya devam etti, "kahve alıp odama geçeceğim, biraz uzanıp kitap okurum. Yorulmuşum."

"Ben de," diye söze atladı Pelda. Tabak ve bardağı ile ayaklanırken, "Gidip biraz kestireyim. Sonra aranıza katılırım."

Herkes bir bir tabaklarını ve bardaklarını bulaşık makinesine yerleştirip dağılırken Uraz, Batıhan ve Pelda odalarında, Eren, Bulut ve Alpin hobi odasında tenis masasının başındaydı. Nisan ve ben ise nihayet kalabalıktan uzaklaşmış, ellerimizde birer fincan kahveyle bahçeye inen merdivenlere geçmiştik.

"Dikkat et!" dedi Nisan, "Basamaklar gıcırdıyor."

"Bugün yeterince yapay toprağa bulandım zaten," diye söylendim.

Nihayet yere indiğimizde Nisan eliyle sağımızda kalan bir yeri gösterdi.

"Baksana," dedi, "ağacın altında ahşap banklar var. Onlardan birine oturabiliriz."

"Ah, geçen sene bunlardan da yoktu. Merdivenlere otururduk," dedim gülerek.

Nisan'la beraber yürüyerek ahşap banklardan birine doğru ilerledik ve yüzlerimizi eve dönerek yan yana oturduk. Kahvemden bir yudum alıp derin bir iç çektim.

"Her evden ayrılırken..." dedi Nisan, "Duvarlara notlar bırakırdık."

"Nesiniz siz, domates profesörü mü?" dedim geçen sene evin dış duvarına yazdığımız bir cümleye atıfta bulunarak. Nisan duygulanarak güldü.

"Ne güzeldi," dedi, "başımıza gelenleri saymazsak tabii... Biz bizeydik. Şimdi onlar da var..."

"Bu seni mutsuz mu ediyor?" diye sordum. Omuz silkti.

"Bilmiyorum ki. Biraz samimiyetsizlik seziyorum... Sonuçta bize yabancılar."

"Ama aslında en başta biz de birbirimize yabancıydık," dedim, "beş yabancıydık. Beş dost olduk."

Nisan başını kaldırıp dolu gözlerle bana baktı.

"Ama şimdi yine yabancı gibisiniz... Yani sen ve Uraz..."

İç çekerek önüme döndüm. Oturduğumuz bank hem evin verandasını yandan görüyor hem de yan yana dizilmiş pencerelerimize bakıyordu. Uraz'ın penceresinden yansıyan loş turuncu ışık bile kalbimi sızlatıyordu.

"Yabancı değiliz elbette," dedim, "yalnızca böyle olması gerekti ve oldu..."

"Niye böyle oldu?" diye sordu Nisan üzülerek, "Ben sonsuza kadar birlikte olacağınıza inanmıştım. Size Eren ve kendimden daha çok inanıyordum."

Hüzünle gülümsedim.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandığımda dudaklarımın titremeye başladığını fark ettim, dökülecek gibiydim.

"Anlat bana, içinden geçenleri, kalbinin söylediklerini paylaş benimle Kumru. Ben senin en yakın arkadaşın değil miyim? Benden bile uzaklaşmış gibisin."

Başımı kaldırdım, önce Uraz'ın loş ışıklı penceresine baktım, sonra başımı çevirip Nisan'ın hüzünlü yüzüne baktım.

"Ben..." diye mırıldandım, gözlerim dolu doluydu, dudaklarım titriyordu, içim ağlamak istiyordu, içim konuşmak istiyordu...

"Söyle," dedi Nisan, "anlat bana. Dök içini."

"Atlattım sandım," deyiverdim birden, "iyiyim sandım. O enkazın altından çıktım, aylarca uykuda kaldım, bir yaş büyüdüm ama bir yıl kaçırdım. Ruh gibi uyandım ve... Atlattım sandım işte Nisan, iyileştim sandım. Oysa ruhum hâlâ o enkazın altındaymış. Bunu yeni anladım."

Nisan titrek bir nefes aldı, kollarını uzatıp beni kendine çekti, bana sıkıca sarıldığında gözyaşlarım çıkış noktasını aramaya başlamışlardı bile.

"Yaşadıklarım yeni yeni vurmaya başladı beni..." diye mırıldandım, Nisan'ın kollarının arasından ayrılıp başımı omzuna yasladım.

"Okyanusu aştım, karaya ulaştım ama bazen karaya ulaşmak hayal kırıklığıdır işte... Dalgalar beni karada vurdu."

Nisan derin bir nefes aldı, beni teselli ederek saçlarımı okşarken sanki en yakın arkadaşım değil de annem gibiydi.

"Ona..." dedim Uraz'ın penceresine bakarken, "Verebilecek hiçbir şeyim yoktu. Mutsuz, ruhsuz, huzursuz birine dönüşüverdim bir anda. Ve onu da huzursuz etmek istemedim."

Burnumu çektim. Başımı Nisan'ın omzundan çektiğimde hemen karşımızda duran kameraları gördüm. Evin çatısından aşağı sarkıtılmış kameralar birer metre ara ile yan yana dizilmiş, katının yer cephesine takılmışlardı. Arkamızda kalan ağaçlarda, merdivenlerin korkuluklarında, hatta eve doğru yürüyen yoldaki yerde bile kameralar vardı. Kameralar her yerdeydi... Ve ben tüm bu kameraların gözü önünde, belki de milyonlarca insanın gözü önünde ağlıyordum.

"Seni tanıdığım ilk andan beri o kadar çok şey atlattığına şahit oldum ki," dedi Nisan, "bunun da geçip gideceğinden eminim."

Hüzünle gülümsedim. Bunca zamandır yaşadığım her şeye içimdeki çocuğa tutunarak katlanmıştım ama içten içe bildiğim, kendime itiraf ederken kalbimin sızladığı bir gerçek vardı... Ben buraya gelirken çocukluğumu da uğurlamıştım.

(Yazarın Anlatımıyla)

Nisan ve Kumru büyük ağacın altında dertleşirken Uraz odasındaki yatağına uzanmış ellerinin arasındaki kitabın sayfalarına boş gözlerle bakıyor, okuduğunu sanıyordu. Oysa aklını tümüyle meşgul eden tek şey Kumru'ydu. Elindeki satırlar değil...

İç çekerek ayağa kalktı Uraz Kayalar. Birkaç adım attı, odasının ışığını kapatıp pencerenin önüne geçti. Tam tülünü açacaktı ki penceresinin tam karşısında oturan Kumru ve Nisan'ı gördü. Tülün arkasında kalmaya karar verse de eli istemsizce tüle gitti. Kumru'nun başını Nisan'ın omzuna yasladığını gördüğü an kalbi huzursuz bir sancıyla tanıştı. Kumru'nun mutlu olmadığını, ne denli bir mutsuzluğun içinde tek başına kalmak için çabaladığını biliyordu.

Uraz, Kumru'sunu izlerken yerin metrelerce üzerinde, yarışmanın başlangıcına kilometrelerce uzaklıkta bir semtte Araz Kayalar evlerinin balkonunda oturmuş sigarasını içiyordu. Telefonunun ekranına bakan gözleri ışık yorgunluğundan kızarmıştı.

"Hâlâ mı?" dedi balkona adım atan Beste gülerek, elindeki iki fincan çaydan birini Araz'a uzattı ve yanındaki koltuğa oturdu.

"Her saniye yorum geliyor," dedi Araz, balkonda oturmuş yarışma ile ilgili yazılan yorumları okuyordu.

"Birazdan kesilir yorumlar," dedi Beste başıyla balkondaki küçük televizyonu göstererek, "bütün yarışmacılar uyumaya gitmiş. Uyurken de gösterecekler mi sabaha kadar?"

"Birer kez gösterdiler. Uyanan olmadığı sürece göstermeyeceklermiş. Baksana salonla bahçeyi gösteriyorlar şimdi sadece..."

Beste ayaklarını koltuğun üzerine doğru çekip uzun, dalgalı, siyah saçlarını arkasına attı. Çayından bir yudum alıp televizyonun sesini açtı. Yarışmanın sakin müziği devam ederken Beste kumandayı yanındaki sehpaya bıraktı.

"Ne diyorlar?" diye sordu Araz'a, "Kötü yorum var mı?"

Araz güldü.

"Biri şöyle yazmış: **'Abi biz neyin içine düştük ya? Kumru bir yerde ağlıyor, Nisan teselli ediyor, Uraz gizlice onları izliyor, Eren-Bulut-Alpin üçlüsü umarsızca masa tenisi oynuyor, Pelda gecenin bir yarısı odasında şalgam suyu içiyor, Batuhan da halıda uyumuş.'** Yarışma gündemde birinci sırada şu an."

"Batuhan'ın halıda uyumasına ben de çok güldüm, niye böyle bir şey yaptı acaba?" dedi Beste ufak bir kahkaha atarak.

"Biri de şey yazmış," diyerek bir başka yorumu daha okumaya başladı Araz: **"Enkaz Altındakiler'deki arkadaşlık ilişkilerini çözmek için kâğıt kalem aldım soyağacı gibi arkadaşlık ağacı çıkarıyorum."**

Araz gülerek yorumları okumaya devam ederken bir anda iç çekip telefonu kucağına bıraktı.

"Şaka bir yana," dedi, "Kumru pek iyi görünmüyor."

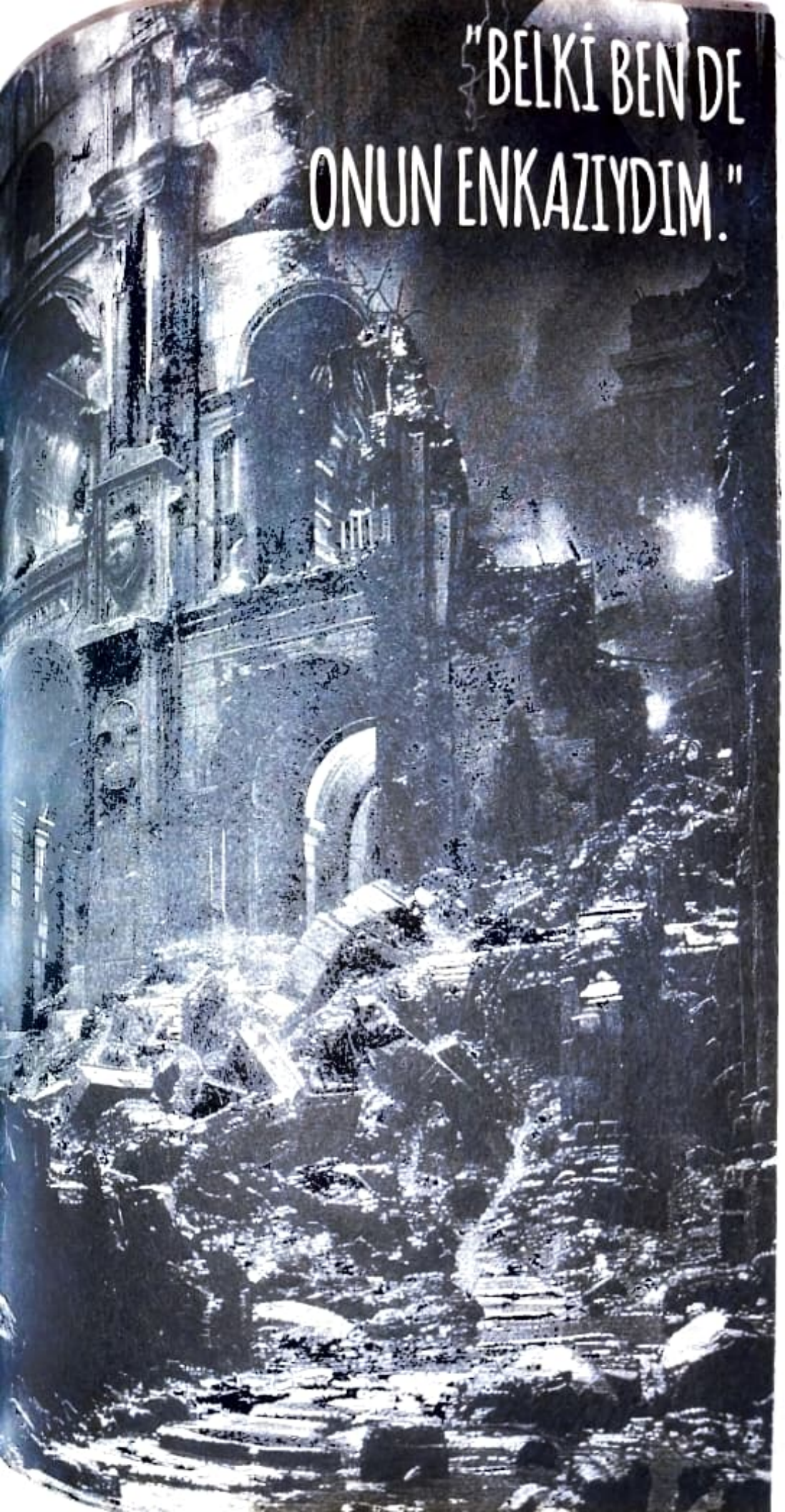
Beste başını salladı.

"Çok normal," dedi, "çok zor şeyler yaşadı, bir anda hızlıca toparlandığını sandı. Sonra annesinin hastalığı, hamilelik haberi ve biriken depresyonu sarstı onu..."

"Bizim eşek sıpası da çok üzgün," dedi Araz, "keşke şu yorumları okutabilsem onlara. Baya gülerlerdi."

"Merak etme," dedi Beste, "atlatacaklar... Yakında yarışmanın keyfini çıkarmaya başlarlar."

Uraz, Kumru, Nisan, Eren, Bulut, Alpin, Batıhan ve Pelda her şeyden habersiz uyurken yarışma o gece sabaha kadar konuşulacaktı.

"BELKİ BEN DE
ONUN ENKAZIYDIM."

15. Bölüm

Suç Mahalli

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Gece zordu. Yatakta dönüp durdum ama neredeyse hiç uyumadım. Platformun içi yapay gün ışıklarıyla aydınlanmaya başladığında bir süredir kapalı tuttuğum gözlerimi açtım. Yattığım yerden doğrulup banyoya ilerledim.

Dün buraya gelişimizin ilk günüydü, bu sebeple yalnızca buraya adapte olmaya ve bir arada olmaya alışmaya çalışmıştık. Bugün itibariyle ise artık ilerlememeye başlamamız gerekliydi. İlerlememiz ve bitirmemiz gereken bir platform vardı önümüzde. Biz, birbirimize adapte olmak için bir akşam harcarken belki de rakiplerimiz çoktan ikinci eve ulaşmıştı.

Ellerimi ve yüzümü havluya silerek banyodan çıktım ve kendime dolaptan birkaç parça kıyafet aldım. Bugün benim için seçilen rengi, beyazı değil siyahı tercih etmiştim. Hızlıca giyinip siyah polar montun üzerine de "889" rozetimi taktıktan sonra dolapta kıyafetlerin yanında duran "889" yazılı sırt çantasını sırtıma geçirdim.

Ayaklarımda iki kalın botla odamdan çıktığımda yanımdaki odada kalan Batıhan ile karşılaştım.

"Günaydın," dedi uykulu gözlerle gülümseyerek.

"Günaydın," dedim.

Üzerine siyah bir yağmurluk geçirmiş, çantası, rozeti, botları ve siyah şapkasıyla yola çıkmaya hazır haldeydi.

"Herkes hazırlanmış," dedi Batıhan, "Nisan az önce seni uyandırmaya geliyordu ama içeriden fermuar sesi duyunca hazırlandığını anlamış. Sona ikimiz kaldık."

Güldüm.

"Umarım diğer ülkelerin yarışmacıları bizden daha geç uyanmıştır," dedim nihayet salona ulaştığımızda.

Evin büyük kapısı açıktı, kapıdan bahçede bizi bekleyen diğer arkadaşlarımızı görebiliyorduk.

"Hadi çocuklar!" diye seslendi Nisan.

"Merak etmeyin kahvaltıyı yolda yapacağız," diye ekledi Eren.

Kapıda belirdiğimizde gözlerim Uraz'ı aradı. Biraz ileride, ağacın altındaki bankta oturmuş etrafı izliyordu. Pelda, Alpin, Bulut, Nisan ve Eren ise kapının önünde bir aradaydı.

"Kahvaltıyı yol üzerinde güzel bir kafede yaparız diye umuyorum," dedi Batıhan.

"Daha güzeli," dedi Eren çantasının içini açıp bize gösterirken, "Eren Ayvaz sandviçleri ve meyve suları!"

Eren'in içi yiyecek ve içecek dolu çantasına güldükten sonra Uraz'a baktım. Ayaklanmış bize doğru geliyordu.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordu Uraz, sesi gergindi.

"Özür dilerim," dedim, "beklettim."

"Beklettik," diye ekledi Batı, "kusura bakmayın."

"Yok canım sorun değil," dedi Pelda.

Bir yandan konuşuyorduk, bir yandan yürüyorduk. Aydınlatmanın yapay olduğunu bilsek de her şey o kadar gerçekçi yapılmıştı ki burayı gündüz gözüyle görmek bambaşkaydı. Ağaçların detayları, yerdeki toprağın rengi, yanından geçtiğimiz "harabe" hissiyatı veren yarım kalmış duvarlar. Sanki bakımsız kalmış bir ormanın içinde, ev olmak için örülmüş ve yarım kalmış duvarların yanlarından geçiyor, buranın bir hikâyesi olduğunu hissediyorduk.

"Baksanıza," dedi Alpin, "ağaçlar kıpırdıyor. Gece de rüzgâr vardı ama ne kadar gerçekçi olduğunu şimdi fark edebildim."

Başımı çevirip kımıldayan yapraklara baktım. Tepemizdeki yapay gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, platformda bugün hava biraz kapalı, biraz rüzgârlıydı.

"Duvarlarda duvar yazıları var," dedi Bulut, "onlara da dikkat etmeye çalışın. Onlardan bir şeyler çıkabilir."

"Duvar yazısı," diyerek olduğum yerde kaldım. Herkes devam ederken söylediğim iki kelimeyi duyan Nisan dönüp bana baktı.

"Tatlım..." dedi, "Ne oldu?"

Şimdi yalnızca ben değil, hepimiz duruyorduk. Herkes benden bir cevap beklerken arkamı dönüp biraz gerimizde kalan eve baktım.

"Duvar yazısı deyince aklıma geldi..." dedim tereddütle, "Yani eskiden yaptığımız o şey..."

"Ben yazdım," dedi Uraz cümlemi tamamlamama gerek duymadan.

Kaşlarımı çatarak bir kez daha arkamı döndüm ve evin ön ve yan duvarına bir kez daha baktım. İşte o zaman Uraz'ın az önce oturduğu bankın karşısında kalan duvara o cümleyi yazdığını gördüm.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI." Gülümsedim. Unutmamıştı.

"Ah, duvara not mu bıraktın?" diye araya girdi Pelda gülerek.

"Bu bir gelenek," dedim, "bizim geleneğimiz. Hızlıca yapalım mı? Ayrıldığımız her eve bir not..."

"Olur," dedi Bulut, "ama hızlı olalım. Bu sefer gerçekten yarışıyoruz çocuklar. Hadi."

Hızlıca geri döndük. Kalem bulmak için etrafıma bakındığım sırada Uraz, bana bir parça kömür uzattı. Diğerleri de aynı şekilde, bir teneke kovanın içinden birer parça kömür almış ve kendilerine duvarda birer köşe seçmişlerdi.

Ortada Uraz'ın cümlesi duruyordu.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI."

Ben ise hemen altına elimdeki kömürle şöyle yazdım, "Keşke kalemimiz olsaydı."

Yanına da bir gülücük koydum.

Benim cümlemin yanında Nisan'ın cümlesi vardı, "Keşke makyaj malzemelerimiz olsaydı."

Nisan'ın cümlesinin altında ise Eren'in cümlesi, "Ne bu sipariş duvarı mı?"

Biz kendi aramızda gülüşürken Bulut notunu Uraz'ın cümlesinin üst kısmına yazıyordu.

"Yapay buluta ihtiyacınız yoktu ben varım ya..."

Bulut'un cümlesinin altında ise sırasıyla Pelda, Alpin ve Batıhan'ın notları vardı.

"Ben Pelda ve bu benim ilk duvar yazım. Herkese selam!"

"Yazılım öğrenin. – Alpin."

"İsmim Batıhan. I ile."

Sonunda yapmamız gereken her şeyi yapmış, hiçbir rutini bozmadan yola çıkmıştık. Yan yana ilerliyor, yanından geçtiğimiz duvarlardaki detayları incelerken bir yandan da Eren'in sandviçlerinin tadını çıkarıyorduk.

"Ah," dedim sandviçi tutan elimi fark ettiğimde, "ellerim simsiyah olmuş. Kömür yüzünden..."

Sandviçin son parçasını da ağzıma atıp ellerimi üzerimdeki monta sildim. Elbette çıkmadı. Hemen yanımda yürüyen Uraz çantasındaki su şişesini çıkarıp bana uzattı.

"Ellerine dökebilirim," dedi. Mahcup olarak başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Uraz ellerime su dökerken Nisan cebinden çıkardığı mendili bana uzattı.

"Silersin," dedi. Mendili aldım. Ellerimi silerken yola devam ediyorduk.

"Bir şey dikkatimi çekti," dedi Bulut duvardaki bir yeri göstererek, "duvarın birkaç farklı noktasında yazıyordu bu."

Bulut'un gösterdiği yerde, "Şah." yazıyordu, hemen altında ise, "Mat."

"Bizi bir satranç oyunu mu bekliyor acaba?" dedi Alpin. "Belki ileride oynayacağımız oyunlardan birinin satranç olduğunun ipucudur bu."

"Belki de."

Bu ipucunu aklımızın bir yerine koyup yola devam ettik. Ne kadar yürüdük, kaç adım attık, kaç kilometreyi geride bıraktık bilmiyorduk ama yeni evimiz sonunda görünmeye başlamıştı.

"Vay canına," dedi Pelda, "resmen diğerinin birebir aynısı!"

"İçi de aynı mıdır acaba?" Batıhan'ın sorusunu duyunca arkama dönüp ona baktım.

"Geçen sene öyleydi," dedim.

"Göreceğiz," dedi Uraz.

Evi görünce adımlarımızın hızı artmıştı. Oraya ulaşmamız yaklaşık on dakikamızı alacaktı ama hedefimizi görebilmek yorgunluğumuzu almıştı.

"Buradaki ağaçların görüntüleri biraz farklı," dedi Nisan, "bazılarının çiçekleri var."

"Ve şurada büyük bir kaya var," diye ekledi Eren yanından geçtiğimiz aşınmış kayayı göstererek.

Hepimiz dikkat kesilmiş, etrafı inceliyorduk.

"Benim heyecanlanmam normal mi?" diye sordu Pelda.

Gülümsedim.

"Tamamen normal," dedim, "biz bile heyecanlanıyorsak..."

"Ben bile," dedi Eren, "buranın muhtarı olarak."

Ufak bir kahkaha attım. Gülüşerek yürümeye devam ettik. Yürüdükçe ev görüş alanımızda giderek büyüdü ve artık nihayet görmeyi beklediğimiz o sayıyı görüyorduk.

"2." Burası ikinci evdi.

Bahçeye ulaştığımızda her şey aynıydı. Merdivenlerin yanındaki sandıklar, evin yan cephesine bakan banklar, ahşap korkuluklar...

"Acaba buraya doğrudan girebilecek miyiz?" diye mırıldandı Alpin önden giderken.

Art arda merdivene yığıldığımızda Alpin kapıyı açmak için hepimizin varmasını bekliyordu. Eli kapının kolundaydı ve yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı.

"Hazır mısınız?" dedi, "İkinci evi görmeye?"

"Hazırız!"

"Hazırız tabii ki!"

Yanıtlar gelirken Alpin derin bir nefes aldı ve kapıyı ağır ağır açtı. Yüzümde kendimden emin bir gülümsemeyle bizi sıradan bir görüntünün karşılayacağını ve bu sabah ayrıldığımız evin birebir aynısı olan bir salonun bizi karşılayacağını bilerek içeri girdim.

Ve durdum. Kaşlarımı çattım. Anlamaya çalışarak etrafa bakındım. Gözlerimi birkaç kere kırptım.

"Bu da ne?" dediğini duydum Eren'in.

Sekizimiz birden, kapının önünde durmuş yalnızca salona bakıyorduk. Gözlerimiz uzun koltukta, duvardaki tablolarda, masada, yerlerde ve içeri doğru uzanan koridorda gezinip duruyordu.

Ya da daha detaylı anlatmak gerekirse...

Gözlerimiz kumaşı paramparça olmuş uzun koltukta, üzerlerine kan sıçramış tablolardaydı. Masanın üzerinde kırık bir vazo, yemek artıkları kenarlarında kurumuş yemek tabakları ve devrilmiş kadehler vardı ve daha da kötüsü, masanın altından başlayıp koridora uzanan o kan iziydi.

"Her yer..." dedim nutkum tutulmuş bir halde, "Her yer kan..."

Geriye doğru bir adım attığım an dışarıdaki yapay aydınlatmalar kapandı. Evin loş aydınlatmaları ise içeriyi daha da kaotik göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Elim istemsizce Uraz'ın koluna gitti, ona tutundum.

"Kimse var mı?" diye seslendi Nisan korkuyla.

Ses gelmedi. Gözlerim bir kez daha aynı yolculuğu yaptı, yerdeki izlere, masadaki kırıklara, tablolara sıçramış damlalarına baktım.

Burada bizden başka kimse yoktu, her birimiz ses çıkarmadan etrafı inceleyip olan bitene anlam vermeye çalışırken evin sessizliğini mekanik bir ses bozdu.

Arkamızdan gelen tanıdık sesin ne olduğunu hemen anladım. Eve giren son kişi kapıyı girer girmez kapatmıştı ve şimdi duyduğumuz "klik" sesi kapının otomatik kilidinden başka bir şeyin sesi değildi.

Kapı arkamızdan kilitlenmişti ve biz bir suç mahallini andıran bu evde kilitli ve tek başımızdaydık...

(Yazarın Anlatımıyla)

Enkaz Altındakiler'in sekiz yarışmacısı kendilerini yerin metrelerce altında bir suç mahallinin tam ortasında buldukları sırada Uraz'ın ağabeyi Araz Kayalar'ın durumu ise onlardan pek de farklı değildi.

Bir halıcı deposunda ahşap bir sandalyeye bağlanmış, kardeşi Uraz'ın uyuşturucu ticaretini ihbar ettiği Sezai Özatay'ın adamları ile baş başaydı.

"Durum böyleyken böyle Araz Efendi," dedi karşısındaki üç adamdan biri, uzun boylu, kilolu ve kel olan, "kardeşin yanlış adamlara bulaştı."

Araz kanayan dudağından ağzının içine sızan kanı yere doğru tükürdü ve korkusuzca cevapladı.

"Yok!" dedi, "Sizin Sezai ağabeyiniz yanlış adamlara bulaşmış."

Adam acımasızca güldü.

"Halinden de mi utanmıyorsun?" dedi, "Dudağını patlattık, kafanı da mı patlatalım istiyorsun? Bak Araz Efendi, benim ismim Necip, ben Sezai abinin tam on yedi yıllık adamıyım. Yedi kere hapse girdim çıktım, çok şey gördüm ama tek bir şeyi hayatım boyunca hiç görmedim. Sezai ağabeyimin intikam almaya niyetlenip alamadığı kimse olmadı."

"Eh," dedi Araz dalga geçercesine, "benimle ne yapacaksınız peki? Yarışma bitene kadar elinizde mi tutarsınız yoksa şimdi mi bitirirsiniz işimi?"

Adamlar birbirlerine baktı.

"Eğer," dedi Araz, "beni yarışma bitene kadar rehin tutacaksanız bari şuraya bir televizyon getirseniz de Enkaz Altındakiler izlesem."

Aralarındaki oldukça sıska, sarışın, genç adam kendini tutamayıp güldü. Necip arkasını dönüp gülen elemanına baktı.

"Pardon ağabey," dedi genç.

"Bizim işimiz kardeşinin en yakınını ele geçirmekti. Sana ne yapacağımıza Sezai ağabey karar verir. O karar verene kadar bizimlesin Araz Kayalar. Televizyon melevizyon da yok," dedi Necip, "öbür dünyada tekrarlarını izlersin."

Araz bir kez daha dalga geçercesine güldü. Hayatı boyunca o kadar çok pisliğe bulaşmıştı ki korkusuzdu. İçine girmediği bir bela kalmamıştı. Şimdi ise kardeşi doğru olanı yaptığı için canını vermesi gerekiyorsa onu da verirdi.

Oysa Sezai Özatay ve adamlarının hesaba katmadıkları bir şey vardı. Uraz, Araz'a da Beste'ye de bu adamlardan bahsetmişti ve Beste ulaşamadığı sevgilisinin kaybolma sebebini adı gibi biliyordu.

"BEN ONUN ÜZERİNE SİNMİŞ,
ÇIKMAYAN BİR KOKUYDUM."

16. Bölüm

Katil Kim?

Paramparça bir koltuk, kan lekeli tablolar, kırık vazo, yarım kalmış yemek tabakları, devrilmiş kadehler, dağınık masa ve masanın altından başlayıp koridora doğru uzanan kan damlaları...

"Burası bir suç mahalli," dedim.

"Cinayet mahalli," diye düzeltti Uraz.

"Bu da mı bir oyun?" diyen Nisan'ın bir adım öne çıktığını gördüm, "Masada bir zarf var," dedi.

"Ben alırım," diye atıldı Eren.

Evin zayıf loş aydınlatmasının atmosferinde Eren'in masaya doğru ilerleyişini izledik. Masadaki zarfı aldı ve merakla açtı. İçinden çıkan kâğıdı önce bize doğru tuttu ve sonra önüne çekip okumaya başladı.

"Bu bir davetiye," dedi, "okuyorum."

Hiç kimseden çıt çıkmadı. Korkunç bir sessizliğin içinde Eren'i dinlemeye devam ettik.

"Sevgili Isadora, nasılsın? Samuel ve köpeğiniz Fox da iyidir umarım. Görüşmeyeli bir aydan fazla oldu, öyle tahmin ediyorum.

Bu cuma ben ve sevgili eşim Oscar, yedinci evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız. Benim ve Oscar'ın tanışmasına vesile olduğunuz için bu yıldönümümüzde sizleri de aramızda görmek isteriz. Cuma akşamı güzel bir akşam yemeği için bize katılmanızı sabırsızlıkla bekliyoruz. Yardımcımız Felix sebzeli hindi yemeği ve çok sevdiğiniz elmalı turtasından yapacak. Görüşmek dileğiyle.

Karma (Biricik Dostun)

Eren elindeki mektubu bırakmadan bize döndü. Yüz ifadesi karmakarışıktı.

"Bu ne şimdi?" dedi kâğıdı bize uzatarak.

Nisan Eren'in elindeki kâğıdı çekip aldı ve hep birlikte kâğıdı incelemeye başladık. Güzel bir el yazısı ile yazılmış kâğıdın üzerinde Eren'in okuduklarının dışında hiçbir şey yoktu.

"Bu bir oyun mu şimdi?" diye sordu Pelda ısrarla.

"Bu bir oyun," dedim.

"Ama ne yapmamız gerekiyor?" dedi Alpin.

"Kâğıtta yazan isimler neydi?" dedi kenarda bekleyen Uraz. Başımı kaldırdım.

"Isadora," diyerek saymaya başladım, "Oscar, Karma, Samuel, aşçı Felix ve bir de Fox var... Köpekleri."

"Başka bir not olmalı," dedi Nisan.

"O zaman evi arayalım, etrafa bakınalım." Batıhan önerisini sunarak masaya doğru ilerledi. Masaya hiç dokunmadan üstüne, altına, sandalyelere bakmaya başladı.

Herkes evin bir yerlerine dağılmıştı. Uraz, ben, Nisan ve Eren mutfaktaydık. Bulut, Alpin ve Pelda ise kitaplığın raflarını inceliyordu.

Çekmecelere baktık, buzdolabına, ilaç kutularına, aspiratörün üzerine...

"Durun!" dedi Bulut, "Burada bir not var."

Herkes olduğu yerde durup Bulut'a döndüğünde elimde bir paket makarnayla merak içinde Bulut'u dinliyordum.

"***İkinci oyuna hoş geldiniz, Enkaz Altındakiler...***" diyerek notu okumaya başladı Bulut, "***Güzel bir cuma akşamı, güzel bir masa, romantik müzikler... Ne dağıtır bu masayı? Kim döker bu kanı? Sizler bu gece bir olay yeri inceleme ekibisiniz, hikâyeyi çözmek ellerinizde. Sorun kendinize ısrarla, ne oldu burada, ne oldu burada? Dikkat edin sağınıza solunuza, önünüze arkanıza... Unutmayın zira, suçlular, suç mahalline döner mutlaka.***"

Heyecanlı bir nefes aldım. En azından artık bunun bir oyun olduğundan emindik.

"O zaman yapmamız gereken..." dedi Nisan etrafına bakınarak.

"Burada ne olduğunu çözmek," dedim.

Kendimizi birdenbire bir cinayet mahallinde, kırık döküklerin ve kan izlerinin ortasında bulmuştuk. Önümüzde karmaşık bir hikâye vardı ve yapmamız gereken tek şey bu hikâyeyi çözmekti.

"Pekâlâ," dedi Bulut kitaplıktan bir defter alıp masaya doğru ilerlerken, "yanımızda kömür parçası var mı? Kalemimiz yok."

"Cebimde var," dedi Pelda, "atmayı unutmuşum."

Hep birlikte masanın başına geçtiğimizde Bulut önüne açtığı büyük deftere elindeki kömürle zar zor yazmaya başladı.

"Isadora ve Samuel..." dedi, "Bunlar misafirler, evliler ve bir köpekleri var."

"Fox," dedi Nisan, "köpeklerinin ismi."

Bulut yazmaya devam ediyordu.

"Felix," dedi Batıhan, "aşçıları."

"Aşçıları..." diye tekrar ederek yazmaya devam etti Bulut.

"Karma ve Oscar," dedim, "ev sahipleri. Evliler ve yedinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlar."

"Onları zamanında tanıştıranlar ise Isadora ve Samuel," diye ekledi Eren.

"Harika, bunları buraya yazmam bize hiçbir şey katmadı," dedi Bulut gülerek.

"Cevap belli arkadaşlar. Felix tabii ki. Bu hikâyelerdeki katil ya aşçı çıkar ya bahçıvan," dedi Batıhan.

Ufak bir kahkaha attı.

"Diğerlerinin mesleklerini bilmiyoruz ki? Samuel bahçıvansa mesela?" dedim gülerek.

Gülüşerek önümüzdeki kâğıda bakarken gözlerim masadaki bir şeye takıldı. Kırık kadeh camlarının arasında ince ve zarif bir bileklik duruyordu. Kendimi tutamayıp masanın diğer tarafına geçtim ve elimi cam kırıklarına doğru uzattım.

"Ne yapıyorsun?" dedi Uraz.

"Dikkatli ol!" diye ekledi Nisan.

"Bunlar gerçek cam değil," dedim dokunduğum anda, "Plastik gibi... Baksanıza, burada ne buldum."

Cam kırıklarının arasındaki ince su yolu bilekliği çekip çıkardım ve onlara gösterdim. Yanlarına geçip bilekliği Bulut'un önüne koydum ve incelemeye başladık.

"Üzerinde kan damlaları var," dedim.

"Bir yerinde bir yazı, harf, sayı, bir şey var mı acaba?" dedi Pelda.

"Mantıklı." Bulut heyecanlanarak bilekliği incelemeye başladı. Bilekliği çevirdiğimizde arkasında kaç ayar altın olduğuna dair bilgisinin, hemen yanında ise "K" yazdığını gördük.

"Karma," dedim, "Karma bilekliğini düşürmüş olmalı."

"Evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı," dedi Uraz, konuşmaya başlayınca merakla ona baktım, "belki de bu bir hediyeydi."

"Doğru," dedi Nisan. "Bu kocası Oscar'ın Karma'ya hediyesi olabilir."

"Peki ölen kim?" dedim, "Evde beş kişi vardı, katili bulmak için önce maktulü bulmak lazım..."

Çok ipucumuz yok gibiydi. Masanın başında durmuş teorilerimizi tartışıyor, etraftaki eşyaların durumlarından çıkarım yapmaya çalışıyorduk.

"Karma'nın Isadora ve Samuel ile bir derdi olsa onları yıldönümlerinde evlerine davet etmezdi ki," dedi Nisan.

"Belki de bu bir tuzaktı," dedim, "onları eve çekmek istiyordu."

"Belki de problemli kişi aşçı Felix'ti. Delinin tekiydi ve hepsini öldürdü," dedi Alpin.

"Bence bu bir yasak aşk hikâyesi..." Pelda kendinden emindi, "Kim kimleydi bilmiyorum ama hissettiğim şey bu..."

"Pekâlâ o zaman daha fazla ipucu aramamızın zamanı geldi sanırım," diyerek ayaklandı Bulut. "Önce kendi odalarımızı, sonra da hobi odası ile çamaşır odasını arayalım. Bulduğumuz ipuçlarını salona getiriyoruz, sonra hep birlikte inceliyoruz."

"Anlaşıldı Kaptan," dedi Pelda gülerek.

Bu, en mantıklısı olacaktı. Herkes odalarına dağılırken odama gitmek için koridora yönelmeden önce son kez salona baktım. Masaya, duvarlara, tablolara, koltuğa...

Odama girdiğimde ise gözüme çarpan tek farklılık pencerenin yanındaki masanın üzerindeydi. Masamda yıpranmış bir defter vardı. Onun dışında her şey bir önceki odamla aynıydı. Tereddütle sandalyeyi çektim. Masaya, defterin başına geçtim. Defterin kapağı zümrüt yeşili deri benzeri bir kumaştan yapılmıştı. Kapakta ufak tefek çizikler vardı. İlk sayfayı açar açmaz gördüğüm iki kelime beni heyecanlandırmaya yetti.

"Karma'nın Günlüğü."

Karma bu evin sahibiydi, evliliğinin yedinci yıldönümü için bir akşam yemeği düzenleyen ve yemeğe dostlarını davet eden o kadındı... Ve şimdi onun günlüğü benim ellerimdeydi.

Koridordan hiçbir ses gelmiyordu. Herkes hâlâ odasındaydı. İlk sayfayı çevirip ikinci sayfaya geçtim ve Karma'nın her sayfasına kısa kısa yazdığı günlüğünü okumaya başladım.

"27 Ekim 1986,

Bugün bebeğimi kaybettim. Zavallı ben, her şeyi ne farklı hayal etmiştim. Doğduğu zaman her şey değişecek, hayatımız güzelleşecekti. Oysa onu dünyaya bile getiremedim... Gözlerini hiç göremedim, ellerini hiç tutamadım. Her şeyin güzelleşmesine dair kalan son umudum da onunla birlikte gitti. Artık umut etmiyorum."

Bu yazılanların gerçek olmadığını bilsem de içimde hissettiğim kederle diğer sayfaya geçtim.

"30 Ekim 1986,

Toparlanmaya başladım. Isadora, annesi ve kız kardeşiyle ziyaretime geldi, gelirken elmalı turta getirmişler. Bu acılı dönemimde en büyük destekçilerim dostlarım oldu. Oscar ise

kendini yeniden içkiye ve kumara verdi. Birkaç gündür onu hiç görmüyorum, eve yalnızca uyumak için geliyor."

"7 Kasım 1986,

Oscar düzelmeye başladı. Kendini toparladı, artık daha neşeli görünüyor. Ben de kendimi toparlanmak için zorluyorum ama geceleri hâlâ kâbuslar görüyorum. Felix bugün bana yemekten sonra harika bir boyun masajı yaptı, bu aralar hep migrenim tutuyor, boyun masajı bana çok iyi geliyor..."

"12 Kasım 1986,

Oscar birkaç gündür geceleri eve gelmiyor. Gündüzleri kıyafetlerini değiştirmek ve duş almak için uğruyor. Nerede olduğunu sorduğumda ise fabrikanın bu aralar çok yoğun olduğunu, geceleri bile çalıştıklarını söylüyor."

"27 Kasım 1986,

Bugün harika bir haber aldım. Ortak bir arkadaşımız bana Isadora'nın bebek beklediğini söyledi. Felix ile birkaç çeşit kurabiye yapıp Isadora'yı tebrik etmek için evlerine gittik. Annesi, kız kardeşleri ve eşi Samuel de evdeydi. Birlikte kurabiye yiyip çay içtik ama ne ilginç ki Isadora çok da mutlu görünmüyordu."

"3 Ocak 1987,

Her şey rutine dönmeye başladı. Oscar'la aramızdaki soğukluk devam etse de bunu acımıza veriyorum ve bu cuma olan evlilik yıldönümü kutlamamız için güzel bir hazırlık yapıyorum. Üstelik Isadora ve Samuel'i de o gece bizlerle

olmaları için davet ettim. Felix güzel bir sebzeli hindi yemeği ve elmalı turta yapacak. Isadora'nın karnı büyümeye başladı mı acaba?"

Bu kadardı... Elimdeki defterin içinde yazanlar yalnızca bu kadardı. Karma bebeğini kaybettikten hemen sonra günlük tutmaya başlamış ve yıldönümlerinden hemen önce ise günlük tutmayı bırakmıştı.

Defteri elime alıp merakla koridora çıktım. Ben deftere dalıp yazılanları okumaya odaklanmışken diğerleri salona geçmişti.

"Seni bekliyoruz," diye seslendi Bulut, "bir şey buldun mu?"

Elimdeki defteri kaldırdım.

"Karma'nın günlüğü," dedim.

"Harika," dedi Nisan. "Bende aşçı Felix'in günlüğü var. Uraz'da Oscar'ın, Batıhan'da Samuel'in ve Pelda'da Isadora'ın."

"Benim odamdan da hastane kayıtları çıktı," dedi Eren önündeki kâğıtlara bakarak, "kan tahlilleri, hastane giriş çıkışları..."

"Sizde ne var?" diyerek Alpin ve Bulut'a döndüm.

"Alışveriş faturaları..." dedi ve elindeki kâğıtlara masaya bıraktı Alpin.

"Bende de bazı mektuplar var," dedi Bulut, "ama bendekilerde anormal bir şey dikkatimi çekmedi. Yıllar boyunca süren klasik mektuplaşmalar..."

"Hepimiz neler okuduğumuzu anlatalım mı?" diye söze girdi Nisan, "Sende ilginç bir şey var mı?"

"Çok ilginç bir şey yok," dedim, "Karma bir hamilelik yaşamış. Bebeğini karnındayken kaybetmiş ve günlük tutmaya başlamış. Kocası Oscar bu kayıp yüzünden kendini alkole vermiş, bu sebepten ilişkileri de kötüye gitmiş, biraz soğuklar. Ama sonlara

doğru biraz olsun düzelmeye başlamışlar, Karma aralarının biraz daha düzelebilmesi için bu yıldönümü yemeğini düzenlemiş. Ha bir de..." dedim unuttuğum o detayı eklemek için.

"Karma bundan bir buçuk ay kadar önce Isadora'nın hamilelik haberini almış, buna sevinmiş, tebrik etmeye gitmiş... Ne kadar önemli bir detay bilmiyorum ama."

"Önemli bir detay," dedi Uraz elinde tuttuğu Oscar'ın günlüğünü, Karma'nın kocasının defterini bana uzatarak. Kaşlarımı çatarak defteri aldım ve soran gözlerle ona baktım.

"Isadora'nın bebeğinin babası Oscar," dedi bir anda.

Uraz'ın kurduğu cümleyi duyduğum an nutkum tutuldu. Karma ile ciddi bir empati yapmış olmalıyım ki Uraz'ın cümlesini duyar duymaz şoka girdim.

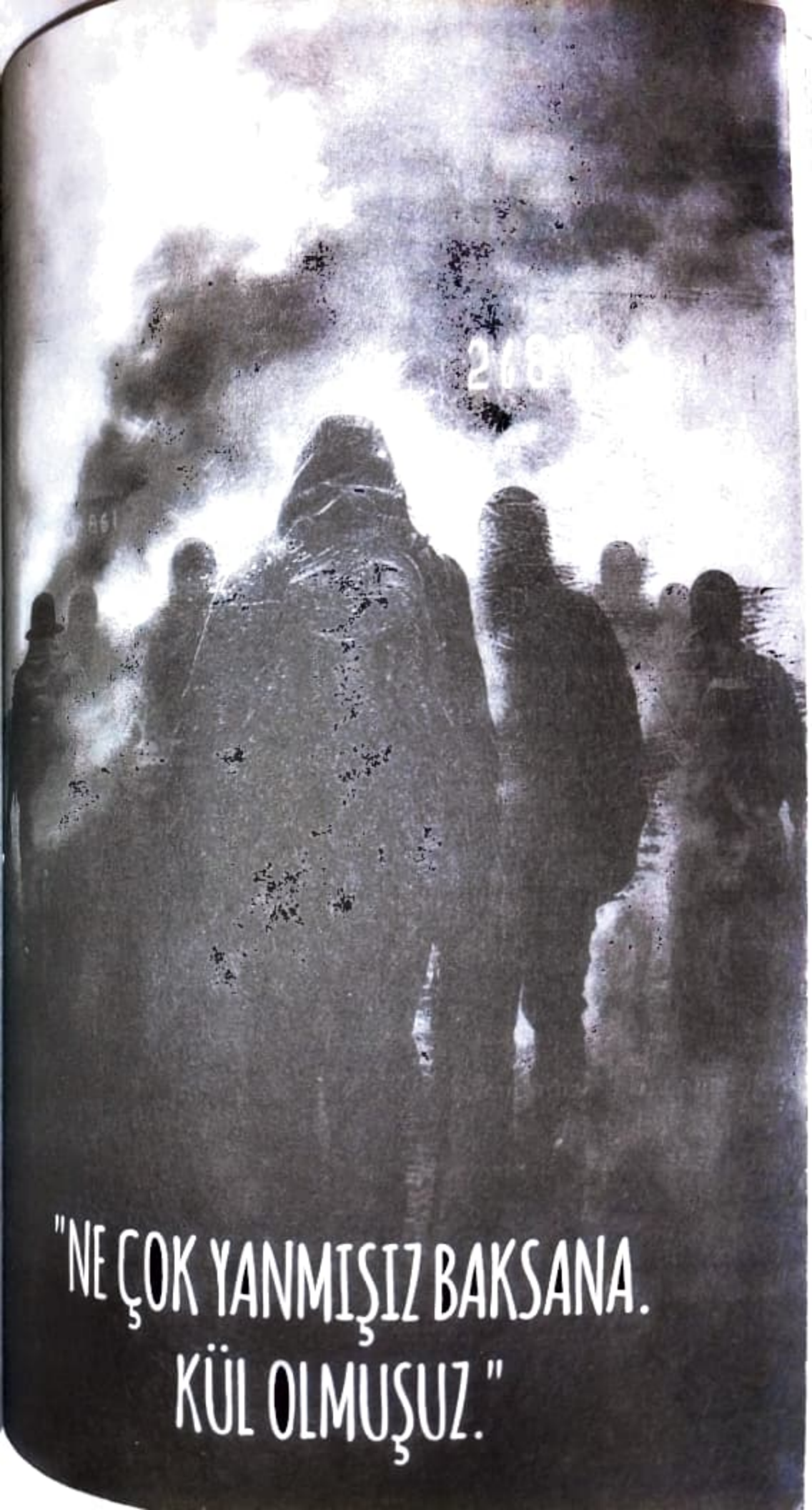
"Oscar, Karma'yı aldatmış," dedi Uraz, "hem de en yakın arkadaşı Isadora'yla."

Hikâye giderek ilginçleşmeye başlarken dışarıdan yüksek bir gök gürültüsü sesi geldi. Yapay bir şimşek platformu bir saniyeliğine aydınlattığında kan içindeki evin tüm detayları bir anda daha görünür oldu.

Her şey öyle gerçekçiydi ki tüylerim diken dikendi.

Şimşeğin aydınlattığı evde, önümüze serili tüm detaylara bir kez daha baktığımda kafamın içinde bulduğumuz ilk nottaki cümleler dolaşıp duruyordu.

"Sorun kendinize ısrarla,
ne oldu burada,
ne oldu burada
Dikkat edin sağınıza solunuza,
önünüze arkanıza...
Unutmayın zira,
suçlular suç mahalline döner mutlaka."

"NE ÇOK YANMIŞIZ BAKSANA.
KÜL OLMUŞUZ."

17. Bölüm

Buna Hazır Değildim

Yuvarlak masanın etrafında toplanmıştık. Dağılmış sandalyeleri bir araya getirmiş, elimizdeki ipuçlarıyla birer sandalyeye oturmuş o akşam burada olan biteni, kimin zarar gördüğünü bulmaya çalışıyorduk. Kitaplığın en üst rafındaki şamdandaki mumlar yanıyor, dışarıdan gelen sahte rüzgâr sesi bize hazırlanan bilmecenin içine girmemi kolaylaştırıyordu.

"Yani," dedim, "Oscar Karma'yı aldatmış."

"Hem de en yakın arkadaşı Isadora ile," dedi Nisan.

"Şerefsizler," dedi Bulut bir anda yükselerek. Gülmemek için dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

"Şey," dedi Nisan Pelda'ya bakara. "Siz yanlış anlamayın. Bulut sadakat konusunda biraz hassas da..."

"Çok mu aldatıldın?" diye sordu Alpin. Bulut sessizce başını salladı.

"Konumuza dönelim mi?" dedi Batıhan, "Ben tahminde bulunmak istiyorum."

"Tabii ki." dedi Nisan soran gözlerle.

"En basit tahmini yapıyorum. Karma, Oscar ve Isadora tarafından ihanete uğradığını öğrenir ve onlardan intikam alır. Yani o gece burada zarar görenler Oscar ve Isadora."

Sessizce bekledik. Eğer Batıhan'ın cevabı doğruysa kapının açılması gerekiyordu. Kulaklarımız tamamıyla kapıdan gelecek bir "kilit açma" sesini duymaya odaklıydı, oysa öyle olmadı. Kapıdan hiçbir ses gelmedi.

"Sanırım olmadı," dedi Uraz.

"O zaman ben başka bir tahmin yapayım," dedi Eren, "Samuel karısının bebeğinin kendisinden değil de Oscar'dan olduğunu öğrendi. Isadora ve Oscar'dan intikam almak istedi. Zarar görenler Isadora ve Oscar'dı ama zarar veren Samuel'di."

Bekledik. Nefesimi bile tutmuştum. İçimden bir ses bu hikâyenin çok daha karmaşık bir finalle bittiğini söylese de aklımızdaki tüm tahminleri denemek zorundaydık, bu bir oyundu.

"Olmadı," dedim.

"Belki de Isadora Oscar ile olabilmek için Samuel ve Karma'ya zarar verdi, bu da benim tahminim," dedi Pelda, "sonuçta aşkı Oscar'da buldu ve aralarındaki tek engel diğerleri..."

"Aralarındaki tek engel diğerleri mi?" dedi Nisan, "Önceden zaten arkadaşlarmış. Eğer birbirlerini çok isteselerdi birbirlerini seçerlerdi. Bence onlar yalnızca bu iğrenç yaşam şeklini seven birer ahlaksız."

Pelda bozularak önüne döndü.

"Sonuçta bebekleri olacak..." dedi.

"Oscar Karma'dan bir bebek istiyordu," diye söze girdi Uraz, Oscar'ın günlüğü ondaydı, okuduklarından hareketle konuşmaya devam etti. "Karma'dan bir bebeğinin olamaması onu bunalıma sokmuş. Kendini alkole vermiş. Isadora ile birlikte olduğu geceyi hatırlamıyor bile..."

"Aptal," dedim. Uraz bana şaşkınlıkla baktı.

"Sana değil, Oscar'a diyorum," dedim.

"Ben bu yalana inanmadım ya!" dedi Batıhan, "Sarhoşmuş da hatırlamıyormuş. Orada ne işi varmış?"

"Ben de inanmıyorum," dedi Bulut.

"Üstelik Isadora günlüğünde her şeyi farklı anlatmış," diye söze girdi Pelda, "Oscar ile aralarında büyük bir aşk olduğunu, Samuel'den boşanmak istediğini yazmış. Fakat Samuel boşanmak istemiyormuş..."

"Samuel'in bu ilişkiden haberi var mı yani?" dedim.

"Evet," dedi Batıhan, Samuel'in günlüğü ondaydı.

"Ne yazmış?"

"Bombaya hazır mısınız bilemiyorum," dedi Batıhan, "ona göre söyleyeyim."

"Bak şimdi çok heyecanlandım," dedi Alpin. "Dizi izliyor gibiyim valla!"

Batıhan güldü ve konuşmaya başladı.

"Samuel bu ilişkiyi öğreniyor. Fakat bunu bir ihanet olarak görmekten ziyade, Karma ile olabilmek için bir fırsat olarak görüyor."

"Ne?" dedim şok içinde, "Ama Karma'nın ona karşı bir ilgisi yok ki! Karma yalnızca Oscar'ı seviyor."

"Aynı durum Samuel için geçerli değil," dedi Batıhan, "Samuel Karma'ya tutulmuş..."

Uraz'ın sessizce "Şerefsiz..." dediğini duydum. Gülmemek için zor duruyordum.

"Yani bir dakika bir dakika ya," dedi Eren kafası karışmış bir halde, "şimdi bir özetleyelim."

"Tamam, bence de!" dedi Nisan.

"Karma Oscar'la evli, Isadora ise Samuel ile evli. Fakat Isadora, Oscar'dan hamile kalıyor, Samuel ise Karma'ya âşık... Vay be! Bulut'un hayatından daha karmaşık."

"Ya..." Bulut gözlerini devirirken herkes gülüyordu.

"Olan Karma'ya oldu," diye mırıldandım.

"Olsun o da Samuel ile olur işte, Isadora ve Oscar da kavuşur," dedi Pelda.

Başımı kaldırıp Nisan'a baktım. Nisan'la öyle bir bakışma anı yaşadık ki ikimiz de, "Bu kız iyi mi ya?" der gibiydik.

"Ne yani, sen Isadora ve Oscar'ın kavuşmasını mı istiyorsun cidden?" dedi Nisan kendini tutamayarak.

"Sonuçta âşıklar, neden olmasın?"

"Yahu ne aşkı?" dedi Nisan.

"Tamam, tamam kızlar. Sakin olun," diye araya girdi Eren. "Bu onların meselesi, bırakın da Isadora ve Karma çözsün bunu!"

Bulut ufak bir kahkaha attı.

"Gerçek olmamaları dışında bir problem yok..." dedi Bulut.

"Neyse, kapatalım bu tartışmayı," diye söze girdim, "bu durumda Samuel'in Oscar ve Isadora'ya zarar verme ihtimali yok, sonuçta bu ihanet onu yaralamıyor, adam Karma'ya âşık..."

"Hem de ne âşık..." dedi Batı, "Yazdıklarını görseniz."

"Oscar da bir o kadar âşık Karma'ya," diye söze girdi Uraz.

"Sonuçta biri başkasıyla evli biri de aldatmış Karma'yı!" dedi Pelda.

"Bu olaya öfkelenebilecek tek kişi Karma gibi..." diye mırıldandı Bulut saçlarını kaşırken, "Her yol Karma'ya çıkıyor."

Nisan burnundan güldü.

"O kadar emin olmayın..." dedi gülümseyerek. Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Nasıl yani?" dediğim sırada Nisan elinde tuttuğu günlüğü masaya bıraktı.

Bu, evdeki aşçı Felix'in günlüğüydü.

"Tahminleriniz bittiyse artık konuşabilirim. Aslında çok önce konuşacaktım ama sizin tahminlerinizi duymak istedim. Aşçı kadın..." dedi Nisan, "Karma'nın kocası Oscar'a âşık."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Eren şok içinde.

"Bu Oscar neymiş ya?" dedi Bulut, "Fotoğrafı var mı herifin?"

Şaşkınlıkla Nisan'a baktığım sırada kendime engel olamayıp Bulut'un cümlesine gülmeye başladım.

"Oscar'ın bundan haberi yok," dedi Uraz, "ama bir yerde aşçı kadından bahsetmiş, garip ve ürkütücü bazı tavırları olduğundan..."

"Ne yapıyormuş?" dedi Eren, "Geceleri elinde tencereyle yatak odasında mı beliriyormuş?"

"Durun bir ya, ciddi bir mesele bu!" diye söylendi Pelda.

Başımı çevirip Nisan'a baktım ve bu akşam Nisan'la kim bilir kaçıncı kez bu bakışmayı yaşıyorduk...

"Aynen çok ciddi," dedi Nisan sessizce. Boğazımı temizleyerek oturuşumu dikleştirdim.

"Sadece bu mu var?" diye sordum Nisan'a, "Âşık olduğunu mu anlatmış?"

"Sayılır," dedi Nisan, "Âşık olduğunu ve zaten karısı yeterken şimdi bir de Isadora denen kadının ortaya çıktığını... Isadora'dan bir an önce kurtulması gerektiğini yazmış defterine, davet gecesinde hazırlayacağı yemek ile ilgili planları olduğunu ve o gece ondan kurtulabileceğini..."

"Nisan şaka mı bu?" dedim şok içinde.

"Eh, zaten biliyormuşsun cevabı!" diye ekledi Pelda.

Nisan gülerek başını salladı.

"Söyledim ama size, tahminlerinizi duymak istedim!" dedi Nisan gülerek, "O zaman hazırsanız kapıları açacak o şifreyi söylüyorum!"

"Hadi söyle de bahçeye çıkalım!" dedi Bulut heyecanla, "Çıkıp orada da Isadora ve Oscar'a söveyim biraz..."

"O gece zarar gören kişi Isadora," dedi Nisan, "zarar veren kişi ise aşçı Felix..."

Gözlerimi kapattım. İçimden saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört... "Klik."

"Açıldı!" dedi Pelda gülerek, "Ben bu oyun işlerini sevmeye başladım."

Herkes kapının açılmasıyla ayaklanırken Nisan, Eren ve Bulut'un hikâye hakkındaki komik sohbetlerini dinlemeye devam ediyordum. Uraz da diğerleriyle birlikte ayaklanmış, hep birlikte bahçeye çıkmışlardı.

Pelda, Uraz, Alpin ve Batıhan'ın gölgeleri tam karşımda kalan pencerenin önünden geçtiğinde derin bir iç çektim.

"Kahve ister misiniz?" diyerek ayaklandı Eren.

"Demek tamamen bitti..." dedi çaprazımda oturan Bulut.

"O zaman geri oturayım," diyerek tekrar oturdu Eren. Hüzünle gülümsedim.

"Sanırım..." dedim, "Sanırım bitti."

"Bence bitmedi," diye araya girdi Nisan, "Siz çok zor şeyler yaşadınız, şimdi bu noktaya gelmeniz çok normal Kumruş'um. Ama mutlaka düzelecektir."

"Nisan haklı," dedi Bulut. "Yaşadıklarınız, yaşadıklarımız çok zordu... Böyle bir karmaşanın içinde bir ilişkinin ayakta kalması kolay değildi zaten. Sizin bir araya ihtiyacınız vardı, bu uzun zamandır belliydi. Bunu bir ayrılık gibi değil de ara gibi görelim bence. Haksız mıyım?"

Hüzünle masaya baktım. Masada duran bardaklara, tabaklara, sahte bile olsa yaşanma ihtimali olan şu kurgulanmış hikâyeden arta kalanlara...

"Bence de öyle," dedi Eren, "biraz müsaade edin kendinize. Ayrı kalabileceğinizi sanmıyorum."

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım, "Bilmiyorum..."

Masada bir sessizlik oldu. Dördümüzün gözleri de masanın rasgele birer noktasına dalmıştı ki Eren bir kez daha ayaklandı.

"O zaman kahve yapıyorum," dedi. Gülümsedim.

"Ben sana yardım edeyim," dedi Nisan.

"Ben de çok terledim, kıyafetlerimi değiştirip geleyim. Bahçede mi otururuz?" Başımı salladım.

"Olur bence," dedim. "Ben bahçeye geçiyorum. Gelirsiniz."

Herkes başka bir yana dağılırken ben kapıya yöneldim. Evin büyük kapısından çıkıp kapının hemen önündeki merdivenlere doğru bir adım attım. Merdivenleri dikkatlice inerken eve doğru yürüyen Alpin'le karşılaştım.

"Giriyor musun?" diye sordum. "Odama uğrayıp geleceğim. Tuvalete..." dedi fısıltıyla. Gülerek başımı salladım.

"Tamam, görüşürüz."

Alpin'in yanından geçip evin yan bahçesine ilerlediğim an Batıhan'ın tek başına bir bankta oturduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp etrafa bakındım. Uraz ve Pelda'yı buralarda göremeyince içimde ufak bir sancı hissettim, kalbimde.

"Selam," dedim Batıhan'a doğru yürürken, başını kaldırıp bana bakarak gülümsedi.

"Ooo, hoş geldin. Kumru mu diyeyim yoksa sen mi gerçek ismini açıklamak istersin Karma?"

Gülmeye çalıştım ama aklım başka bir yerdeydi.

"Kumru demeni tercih ederim," dedim, "ya da 889. Şey, diğerleri nerede?"

"Alpin içeri girdi. Gelecekmiş," dediği sırada banka, yanına oturdum.

"Hmm, peki diğerleri?" Batıhan güldü.

"O yüzden Karma diyorum ya zaten..." dedi büyük bir gülümsemeyle, kaşlarımı çattım.

"Nasıl yani?" dedim.

İçimde hissettiğim rahatsız edici his giderek güçleniyordu, karnımın ağrıdığını hissediyordum.

"Yürüyüşe çıktılar," dedi Batıhan, "az önce şurada durup sahte ağaçları inceleyip sohbet ediyorlardı ve ben görmemem gereken bir şey gördüm. Gerçi kameralar da çekiyor ama..."

"Görmemen gereken bir şey..." dedim yarı ayık bir hissiyatla, kendimi çok da ayık hissetmiyordum, kafamın içi sisle dolmuştu âdeta, "Nasıl yani?" deyiverdim bir kez daha.

"Nasıl bu kadar hızlı oldu ben de anlamadım..." dedi Batıhan soran gözlerle, "Ama... Öpüştüklerini gördüm. Onların..." dedi ve ekledi, "Uraz ve Pelda'nın..."

Ürkek bir nefes aldım. Batıhan'a öylece bakakaldım. Kafamın içindeki sis büyüdü, her yanımı sardı âdeta. Göremez, duyamaz ve hissedemez oldum sanki. Kalbimdeki sancı hissedebildiğim tek şeydi. O an bildiğim tek bir şey vardı. Buna hazır değildim.

Buna... Hiç hazır değildim.

ONU UNUTMAMA İZİN
VERMİYORDU RUHUMUN
GARDİYANLARI.

18. Bölüm

Kilitli Kapılar

Saatten habersizdim, geçen dakikalardan, akan saniyelerden habersizdim... Yatağımda uzanmış Batıhan'ın söylediklerini düşünüp duruyordum.

"Nasıl bu kadar hızlı oldu ben de anlamadım. Ama... Öpüştüklerini gördüm. Onların... Uraz ve Pelda'nın..."

Sağa döndüm, yorganıma sarıldım. Gözlerim penceremin gördüğü sahte gökyüzünde dolanırken gözyaşlarım gerçekti. Kollarım üzerimdeki yorganı sıkıca sardı, o hissin nasıl olduğunu bilirsiniz, yorgana sıkıca sarılmanın...

Uraz'dan ayrılan bendim, çünkü onu mutsuz ettiğime ve her zaman mutsuz edeceğime inanmıştım. Yine de buna hazır değildim. Üstelik bunun bu kadar çabuk olması beni asıl şah mat eden şeydi.

Hayat beni şah etmişti.

Hayat beni mat etmişti.

Öylece dönüp durdum. Düşünmeye, anlamaya çalıştım. Daha kaç gün olmuştu ki şunun şurasında? Belki de ben ondan ayrılmadan önce bile Pelda aklının bir köşesinde yer edinmişti, kimbilir?

Öyle çok ağlamıştım, öyle çok halsiz düşmüştüm ki yataktan kalkacak enerjim kalmamıştı. Üstelik migren ağrım başımın her yanını sarmıştı. Uyumaktan başka çarem yoktu. Buradan bir an önce çıkmak istiyordum, gerekirse yemeden, içmeden, uyumadan yürümek ve çıkışa ulaşmak istiyordum. Hayatımın gerçeklerinden koşa koşa kaçmak istiyordum.

Akacak başka gözyaşım kalmamıştı, ağrıdan zonklayan başımın huzursuzluğuyla gözlerimi kapattım. Sanki uyumadım, sızdım oracıkta.

Gözyaşlarıyla daldığım uykum beni karanlık bir kâbusa götürdüğünde hastane yatağında, komadan yeni uyanmış gözlerle etrafımdaki karmaşaya bakıyordum. Hastane yatağı yıkılmış bir platonun ortasındaydı, annem kucağında bir bebekle mutsuz bir yüz ifadesiyle beni izlerken Uraz tanımadığım birileriyle sohbet ediyor, gülümsüyordu. Konuşmak istedim, burada ne işim olduğunu sormak istedim ama konuşamadım, sesim çıkmadı. Sonra ellerimde hissettiğim bir sızıyla kollarımı beyaz hastane örtüsünün altından çıkardım, ellerimi kaldırıp kendime doğru tuttum. Kömüre bulanmış avuçiçlerime baktım ve bir anda konuşmaya başladım.

"Simsiyahlar," dedim. "Simsiyahlar ellerim."

Sıçrayarak uyandığımda yaptığım ilk şey ellerime bakmak oldu. Nefes nefeseydim. Ellerim temizdi, plato yerli yerindeydi ve odamda yalnızdım. Ellerimi başıma götürdüm. Ağrımı geçirebilmek için alnımı ovuşturarak geri yattım. Baş ağrısından kendimde değil gibiydim, uyanıp tekrar yatmam bile bulanıktı. Tek istediğim uyumaktı.

(Saatler Sonra)

"Günaydın," diyerek salona girdiğimde herkes uyanmış, giyinmiş ve hazırlanmıştı.

Eren, Nisan ve Alpin mutfak tezgâhında sandviçleri streçlerken Uraz, Bulut, Pelda ve Batıhan kapının önünde sohbet ediyorlardı.

"Teşekkür ederim," diyerek mutfak tezgâhındaki sandviçlerden birini aldım ve kapıya yöneldim.

"Kumru nereye?" diye sordu Nisan, "Bizi beklemeyecek misin?"

"Biraz yalnız yürümeye ihtiyacım var," dedim, "ileride dinlenmek için durup sizi beklerim."

"İyi bakalım," dedi Nisan.

"Kahveni unutma!" Alpin bana elindeki karton kapaklı bardağı uzatırken başım hâlâ ağrıyordu. Gülümsedim ve elindeki kahveyi aldım.

"Birazdan görüşürüz," dedim.

Siyah polar montum ve sırt çantamla evin merdivenlerinden indim. Diğerleri merdivenlerin önünde durmuş sohbet ediyorlardı.

"Günaydın Kumru Kuş!" dedi Bulut.

"Günaydın," diyerek aralarından geçip gittim.

"A ah! Kumru nereye?" diye seslendi Bulut.

"Biraz yürüyeceğim, ileride durup dinlenirken sizi beklerim."

"Belli ki yalnız kalmaya ihtiyacı var," dediğini duydum Batı'nın.

"Neyse birazdan ona yetişiriz zaten," dedi Bulut.

Başka kimseden ses çıkmadı. Artık çıkmasını da istemezdim zaten. Başımın ağrısının açlıkla da bir ilgisi olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bir sandviçimden yiyor, bir kahvemden içiyordum. Gerçi en büyük sebebin saatlerce ağlamak olduğuna emin gibiydim.

Geniş ağaçlı yolun ortasında yürümeye devam ettiğim sırada sahte gökyüzündeki karanlık bulutlar dikkatimi çekti. Bugün platformun içi gündüz olmasına rağmen karanlıktı. Kahvemden bir yudum alıp gökyüzüne odaklandığımda gök gürlediğini duydum. Psikolojik miydi bilmiyordum ama sanki yağmur kokusu alıyor gibiydim, bu kokuyu yapay olarak yapabilirler miydi ki?

Yürüdüm, yürüdüm, sonunda sandviçim ve kahvem bittiğinde karton bardağımı ve sandviçimin strecini karşıma çıkan ilk çöp kutusuna attım. O sırada arkama dönüp bakma ihtiyacı hissettim. Hâlâ görüş mesafemde değillerdi. Onları beklesemiydim? Yoksa yoluma devam mı etseydim?

"Yorulmadım ki dinleneyim," dedim kendi kendime, omuz silktim ve yoluma devam ettim.

Olabildiğince hızlı adımlarla, yorulma hissine odaklanmadan ilerliyordum. Daha önce bazı evleri atlayıp diğer evlere doğru yürümeye devam ettiğimiz olmuştu. Bugün bunu yapamaz mıydım? Onlar hızıma yetişemese bile, ben gidebildiğim kadar gider, bir noktada onlarla aynı evde denk gelmeyi beklerdim.

Bu fikir aklıma yatmış gibiydi. Ben yürüdükçe gökyüzünün karanlığı arttı, ben ilerledikçe platformun sıcaklığı giderek düştü ve en sonunda alnımda hissettiğim bir damla yaş ile neler olduğunu anladım.

Yağmur yağıyordu... Yapay gökyüzümüzün yapay yağmuru...

"Ah," dedim kendi kendime, "ıslanırsam baş ağrım beni öldürür."

Olduğum yerde durup çantamı önüme aldım ve fermuarını açıp telaşlı ellerle içinden çıkardığım yağmurluğu üzerime ge-

çirdim. Yağmurluğun kapüşonuyla kafamı örttüm ve çantamı sırtıma geri takıp yoluma devam ettim.

Yağmur önce yavaş başladı, çiseleyen bir bahar yağmuru gibiydi. Sonra hafif bir rüzgâr sardı platformun içini. Yanından geçtiğim ağaçların dalları yağan yağmur suyunun altında aşağı doğru sallanırken rüzgâr yüzünden sağa sola çekiliyorlardı. Ben ilerledikçe yağmur şiddetini artırır gibi oldu. Platformun tabanını öyle güzel tasarlamışlardı ki su yerde asla birikmiyordu. Bastığım her yer ıslaktı ama ayaklarım asla bir birikintiye denk gelmemişti.

Uzun uzun yürüdüm, tüylerim hep diken dikendi. Yağmurun hem sesi hem kokusu hem de platformun soğuğu birleştiğinde içimi ürpertiyordu.

Bu yolu tek başıma yürümek bana kendimi biraz olsun iyi hissettirmişti. İçimdeki Kumru'yu, onun kanat çırpışlarını, dünyadaki sahte olan her şeyin içinde ne kadar acemi ve ne kadar gerçek olduğumu hatırlamıştım.

Yalnız olmak istemiştim, ne yaptıysam bunun için yapmıştım ve işte, yalnızdım... Yapayalnız.

"Üçüncü Ev." yazısının önünde durduğumda ellerim sırt çantamın kollarındaydı. Yorgun hissetmiyordum, içeri girip dinlenmek ya da günü bitirmek istemiyordum ama kimseyi merakta bırakmak da istemiyordum.

Eve doğru ilerledim. Islak zemine bastıkça çıkan su sesiyle yol aldım ve evin merdivenlerinin yanında kalan ön duvarının önünde durdum. Yere eğilip merdivenlerin altında kalan kömür parçalarından birini sol elimle aldım ve sağ elime geçirdim. Kömür parçasının nemli olmasını umursamadan elimi duvara götürdüm ve onlara bir not yazdım.

"Dördüncü eve geçiyorum. Orada görüşürüz. – Kumru"

Kömür parçasını yere attığım sırada kömürün rengini bir kez daha ellerime bıraktığını gördüm. Tam o an dün gece gör-düğüm rüya aklıma geldi.

"Simsiyahlar," dediğimi anımsadım. "Simsiyahlar elle-rim..."

Bu cümle beni neden böyle etkilemişti bilmiyordum; belki de bütün dünyanın kiri ellerimizdeydi, bunu anlamıştım so-nunda. Duvara bıraktığım nota son kez baktım ve merdiven-lerden uzaklaştım. Üçüncü ev yazısı arkamda kalırken tekrar yola çıktım. Arkama bir kez daha baktım ama hâlâ görüş me-safem içinde değillerdi.

"Öyleyse devam edelim," dedim içimden ve öyle de yaptım. Devam ettim.

Büyük ağaçları geçtim, ahşap kuş evlerini, bankları... Sü-tunların yanından geçtim, bazen yoğun toprak ve yaprak bi-rikintileri gördüm. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Kaç ki-lometre yürümüştüm bilmiyordum, kaç adım atmıştım acaba? Artık acıkmaya ve yorulmaya başlamıştım ama dinlenmek iste-miyordum. Sanki hareket halinde oldukça içimdeki huzursuz-luğu dağıtıyor, içime yerleşmesine izin vermiyordum.

Birkaç yüz metre daha ilerledikten sonra kendimi nihayet bir bankın üzerine bıraktım. Islak bankın üzerine oturup çan-tamı önüme aldım ve içindekilere bakmaya başladım. Başımın ağrısı geri dönmüştü, migrenim beni bırakmıyordu. Çantamın içindeki ilk yardım kesesini bulup çıkardım ama suyum yoktu.

"Kahretsin ya," diye söylendim kendi kendime, "su alma-mışım ki..."

Hapı ağzıma attım, ağzımı açıp gökyüzüne doğru çevir-dim ve yağan yağmurun ağzıma dolmasını beklemeye başla-dım. Şu anın televizyonda gösterildiğini bilmek bana öyle rezil

hissettiriyordu ki ileride bunları izlediğimde, "NE BÜYÜK DEPRESYON ATLATMIŞIM AMA!" mı diyecektim yoksa kendimden utanacak mıydım bilmiyordum.

Su ağzıma dolmadı, birkaç damla dışında denk gelmedi bile. Hapı susuz yutup birkaç kez öksürdüm, kameraların önünde mental çöküş yaşıyordum resmen!

Bankta birkaç dakika oturduktan sonra tekrar ayaklandım. Yola devam etmek ve bir an önce dördüncü eve ulaşmak istiyordum. Sıcak bir şeyler içmeli ve uyumalıydım. Kendimi daha fazla harap edemezdim.

Ayağa kalkar kalkmaz ilk yaptığım bir kez daha arkama dönüp bakmak oldu. Hâlâ görüş mesafemin içinde değillerdi. Ben çok mu hızlı yürümüştüm? Huzursuz bir nefes verdikten sonra kendi yoluma döndüm. Sonuçta gelecekleri yer dördüncü evdi, birbirimizi kaybetme şansımız yoktu.

Yağmurun içinde ilerledim, üşüyen ellerimi yağmurluğumun ceplerine sokup kafamı kapüşonun altına iyice sakladım. Gökyüzündeki kara bulutlar ve içeriye verilen hafif sis görüş mesafemi düşürüyor, yürümemi zorlaştırmaya başlıyordu ama çok bir yolumun kalmadığını biliyordum. Bir an önce gidip dinlenebilmek için hızlanmaya da razıydım.

Adımlarımı hızlandırıp odağımı başka yerlere çekmeye çalıştım. Ağaçlar, kuş sesleri, yağmurun sesi, kokular, platformun gerçekçiliği, eve ulaşınca artık üşümeyecek olmam, yemek yemek, yatmak, dinlenmek, uyumak...

Sonunda "Dördüncü Ev." yazısı karşımda göründüğünde yorgun, hasta, halsiz ama mutluydum. Kimseyi endişelendirmemiş olmayı umarak merdivenleri birer birer çıktım.

Başım hâlâ öyle çok ağrıyordu ki bu hayatımın en kötü migren ağrısıydı. Gözümün hiçbir şeyi görmeyeceği kadar

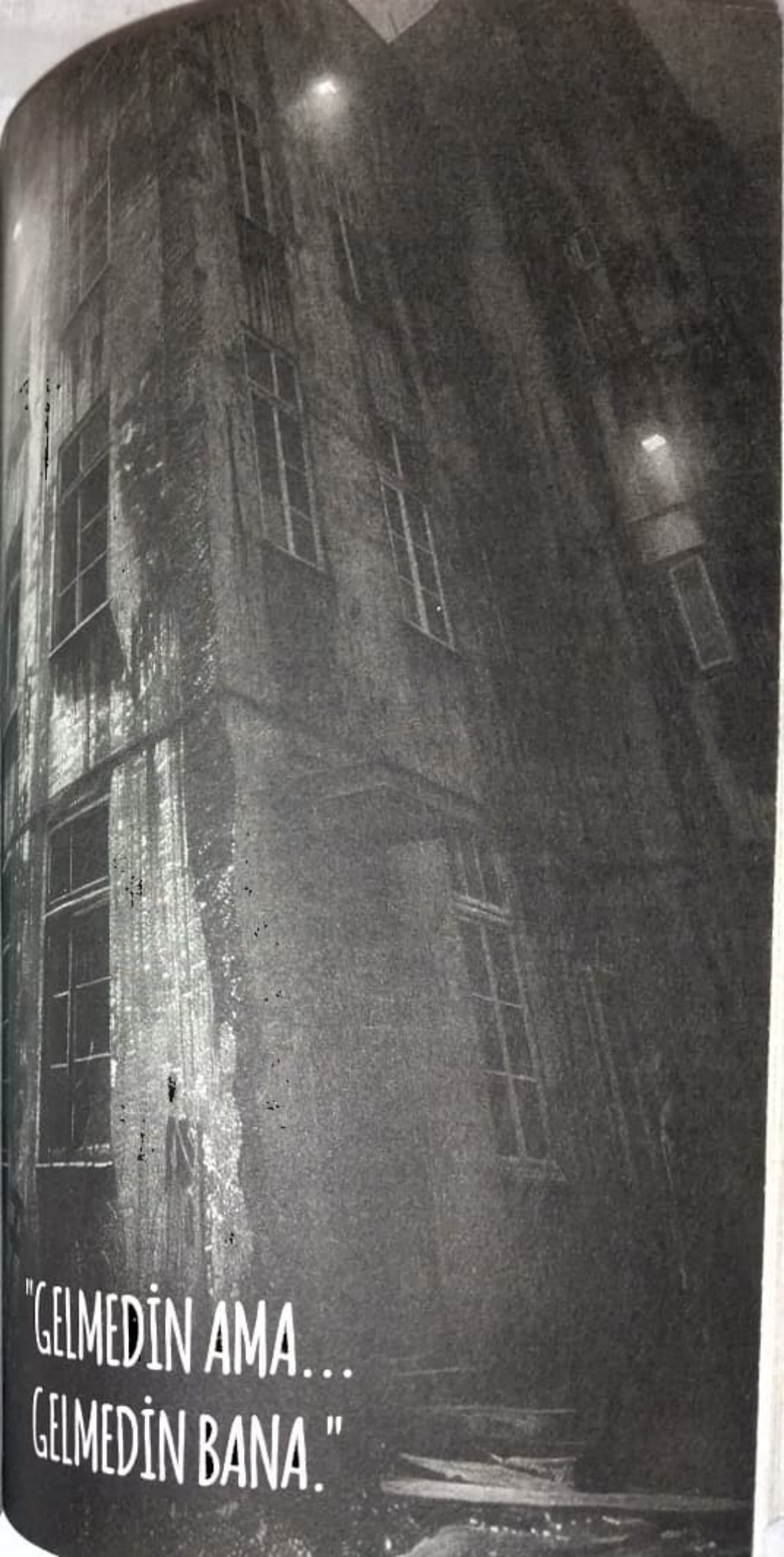
büyük bir ağrı içindeydim. Eve girer girmez kapıyı kapattım ve gözlerimi ovuşturarak hızlı adımlarla odama doğru ilerledim.

Işıkları bile açmadım, kendimi karanlığın ortasında yatağıma attım ve baş ağrımın geçmesini umarak sancı içinde uyuyakaldım...

(Yazarın Anlatımıyla)

Kumru diğerlerini geride bırakmış ve yoğun bir migren atağının ortasında dördüncü eve ulaşmıştı. Kendini baş ağrısıyla yatağına atıp uyuyakalmış, ağrısız bir halde uyanmayı ve arkadaşlarını görmeyi umuyordu. Fakat fark etmediği bir şey vardı. O içeri girip kapıyı kapatır kapatmaz kapı kilitlenmişti ve kapının açılmasının tek yolu Kumru'nun uyanıp kapının şifresini bulmasıydı...

Uraz, Nisan, Eren, Bulut ve diğerleri Kumru adına endişelenerek hızla dördüncü eve doğru ilerlerken kapısı kilitli bir evle karşılaşacakları hiçbirinin aklına gelmiyordu.

"GELMEDİN AMA...
GELMEDİN BANA."

19. Bölüm

Farklı Renkler

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Bilmem kaçıncı saatindeydim uykumun... Gözlerimi güç bela açtım, her şey belli belirsizdi. Öyle büyük bir baş ağrısıyla kıvranarak uyuyakalmıştım ki anın gerçekliğinin farkında bile değildim.

"Kumru!"

"Kumru!"

"Ne?" diye homurdanarak doğrulmaya çalıştım. Başımda hissettiğim "zonklama hissi" ile elimi alnıma götürdüğümde gözlerimde yıldızları gördüm.

Gözlerimi kıstım, duyduklarıma ve yaşadıklarıma anlam vermeye çalışarak karanlık odamda etrafa bakındım.

Bana seslenen tanıdık tonlar, zorlanan kapının gürültüsü, sarsıcı bir cam kırılma sesi...

"Kahretsin!" dedim kendi kendime.

Cam kırılma sesi beni kendime getirmişti ve her şeyi bir anda anlayıvermiştim. Ben eve girer girmez kapı kilitlenmiş olmalıydı, kimbilir kaç saattir buradaydım!

Kendimi yataktan atarak odamın kapısını açtım. Karanlık koridorda koşar adım ilerliyordum ki vücudum karanlığın içinde bir başka vücuda çarptı.

"Ah!" dedim korkuyla.

"Kumru!" Uraz'ın endişeli nefesi tenime çarptığında bedenlerimiz birdi.

"Uraz!" dedim şaşkınlıkla, "Ben... Sen... Camı mı kırdın?"

"Uraz buldun mu? İyi mi?" arkadan gelen ses Nisan'a aitti.

"Buldum!" diye seslendi Uraz, "İyi." Sonra bana döndü ve karanlıkta belli belirsiz seçtiğim yüzündeki endişeyle yüzüme baktı, "Evet," dedi. "Camı kırdım."

"Ben... Endişelendirmek istemezdim sizi," diye mırıldanarak kendimi geri çektim.

"Sadece... Başım çok ağrıyordu, içeri girer girmez uyumuşum. Kapının kilitleneceğini düşünemedim."

Uzanıp koridorun ışıklarını yakmak için anahtara dokundum. Loş bir ışık evi aydınlatırken Uraz'ın dağınık saçlarını, yorgun ve telaşlı yüzünü daha net görebiliyordum artık.

"Endişelendik," dedi Uraz, "diğer eve girdik, kapı kilitlendi, şifreyi çözmemiz çok uzun sürdü. Seni evde göremeyince delirdim zaten, delirdik yani..."

"Not yazmıştım," dedim, "duvara."

"Not mu?"

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. "Evet, duvara kömürle not yazmıştım. Görmediniz mi?"

"Bir not yoktu..." dedi Uraz, sonra başını kaldırdı, ne olduğunu anlamıştı, "Yağmur," dedi, "yağmur yağıyordu."

"Notum silinmiş mi yani?"

Uraz başını salladı, "Ben kaç saattir uyuyorum ki acaba?"

"En az dört saat," dedi, "şimdi nasılsın? Başın nasıl?"

"İyiyim," dedim ve merakla koridora baktım, "diğerleri neden gelmiyor?"

"Kapı hâlâ kilitli," dedi Uraz, "ve ben belki de camdan girdiğim için diskalifiye olacağım. Hadi gel. Salona gidip çözmemiz gereken bir şifre var."

"Diskalifiye mi?" dediğimde Uraz kolumdan nazikçe tutup beni salona doğru yönlendirdi.

"Bilemiyorum. Sonuçta bir kural çiğnedim."

"Bir şey dediler mi?" diye sordum endişeyle.

Salona girdiğimiz an gözüme ilk çarpan tam karşıdaki iki büyük pencerenin ortasındaki küçük pencerenin kırık camlarıydı.

"Bu küçücük camdan mı girdin?" diye sordum hayretler içinde.

"Büyük olanlara zarar vermek istemedim," dedi umursamazca, "sonuçta geceyi burada geçireceğiz. İçerisi soğuk olur."

"Kumru, Uraz! İyi misiniz? Ses verin!" Eren'in sesi salonu doldurduğunda Uraz cama doğru ilerledi.

"Oturup bekleyin," diye seslendi. "Şifreyi çözmeye başlıyoruz."

"Kanka rahat olun, isterseniz baş başa da bırakabiliriz!" diye yanıtladı Eren.

Uraz gülerek gözlerini devirdi ve içeri döndü. Gülüşünü gördüğüm an aklıma gelen ilk şeyin Pelda olması üzücüydü. Derin bir nefes aldım, Pelda'nın ismini aklımdan bile geçirsem başıma ağrı giriyordu. Migrenimi tetikleyen oydu, artık anlamıştım.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordum büyük yemek masasına oturduğumda.

Masanın üzerinde birkaç tane rubik küp vardı. Hemen yanında ise bir not... Uraz karşıma geçip oturduğunda ben notu elime alıp okumaya başlamıştım bile.

"Sevgili Enkaz Altındakiler," diyerek okumaya başladım, "kilidi açmaya sekiz rubik küp kadar yakınsınız. Yapmanız gereken çok basit, önünüzdeki rubik küplerin tamamını çözün ve kapıyı açın!"

"Bir önceki oyundan sonra bu tatil gibi," dedi Uraz eline rubik küplerden birini alırken.

"O neydi ki?" diye sordum ve elime küplerden birini aldım.

"Uzun hikâye," dedi Uraz. "Hikâye çözme oyunlarından biriydi. Çok karmaşık, ayrıntılı bir oyundu. Bir de endişeli olunca çok zorlandık."

Alay eder gibi sessizce güldüm.

"Çok mu endişeliydiniz gerçekten?" diye sordum. Uraz soran gözlerle bana baktı.

"Seni merak ettik," dedi.

O sırada elimdeki küpün bir o yanını bir bu yanını çeviriyor ama bir türlü yol kat edemiyordum. Uraz şimdiden ilerleme kat etmiş gibiydi. Huzursuz bir nefes verip çaresizce etrafıma bakındım.

"Ben böyle şeyleri hiç beceremem ki," diye mırıldandım, "Bir de sekiz tane yapacağız. Sen de keşke başkasıyla kalsaydım diyorsundur şimdi."

"Aynen," dedi Uraz bozularak, "bu tam da benim söyleyeceğim bir şey."

Sonra parmağını uzattı ve elimdeki küp üzerinden bazı noktaları göstermeye başladı.

"Önce beyaz yüzeyi tamamla," dedi. "Beyaz yüzeyi tamamladıktan sonra orta katmandaki kenar parçaları doğru yere getir. Şu şekilde... Sonra sarı kenar parçalarını yerleştirip bir çapraz oluştur."

"Böyle mi? Oluyor galiba..."

"Şimdi su sarı köşeleri düzelt, şurayı döndürmen gerekiyor. Şimdi de son katmanın kenar parçalarını çeviriyoruz. Şurayı da döndür, alt tarafa getir..."

"Oldu!" dedim şaşkınlıkla, "Bunu yapabileceğimi hiç düşünmezdim!"

Uraz gülerek geri çekildi.

"Her şey matematik," dedi. "Her şeyin bir algoritması var."

Heyecanla ikinci küpe geçtiğimde Uraz bana anlatmaktan kendi küpünü tamamlayamamıştı. Ben ikincisini de aynı mantıklı yapmaya çalışırken o da elindekini bitirdi.

"Çok ıslandın mı?" diye sordu, "Yolda... Ondan mı başın ağrıdı?"

"Yağmurluğumu giydim. Pek ıslanmadım o yüzden. Benim başım dünden beri ağrıyor. Siz zorlandınız mı?"

"Beni başka şeyler zorladı," dedi Uraz.

"Neymiş onlar?"

"Endişe."

"Söylediğim gibi..." diye mırıldandım, "Hiçbirinizi endişelendirmek istemezdim. Notun silineceğini düşünemedim."

Uraz derin bir iç çekti.

"Kumru..." dedi.

"Efendim?"

"Neden bizi beklemedin? Neden tek başına ilerlemek istedin? Tamam, ayrılmak istedin, ayrıldık. Bu kadar mı görmek istemiyorsun beni?"

Kurduğu son cümle bildiğim o acı gerçeğe rağmen kalbimde bir sızıya sebep oldu. Onu görmek istemediğimi mi düşünüyordu? Düşünüyorsa bile, bunu neden umursuyordu ki? Sonuçta artık kalbinde bir başkası vardı.

"Sizinle alakalı değil," dedim, "biraz yalnız kalmak istedim."

"Anlıyorum..." diye mırıldandı Uraz, sonra hüzünle güldü, "Yarışmaya katılmak isteyen sendin halbuki. Ben istememiştim, biliyorsun."

Doğru söylüyordu, Uraz'a kalsa buraya ikinci kez gelmeyecektik. Bizi bu noktaya getiren benim anlamsız hevesim ve kaçınılmaz depresyonumdu.

"O depresyon öncesiydi," dedim sinir bozukluğuyla gülerek.

"Peki," dedi. "Bekleyelim bakalım şu depresyonun geçip gitmesini..."

Uraz elindeki küple uğraşırken ben bir süre yüzüne bakakaldım. "Bekleyelim bakalım." Sesine yansıyan şefkate, yüzündeki üzgün ifadeye, önümüzdeki bütün küplerdeki aynı renkler yan yana gelirken bizim bir türlü yan yana olamamamıza...

Belki de biz farklı renklerdik, aynı küpün farklı yanlarında olmak bizim tek kaderimizdi.

"Bitti," dedi Uraz, "senin elindeki de bitince oyun bitiyor."

"Bir yerde kaçırdım," diye mırıldandım. "Şu iki renk bir türlü yan yana gelmiyor."

"Bazen bazı şeyler olmaz," dedi Uraz, yüzüne anlamsızca baktığımda ise kendini tutamayıp güldü, "ver bana."

Son küpü Uraz'ın eline uzatıp merakla izlemeye başladım.

"Şurada kaçırmışsın," dedi, "iki hamle geri alıp şöyle yapar-sak... Sarıyı da buraya çekersek... Yeşili de yerine alalım."

"Bitti!" dedim hayranlıkla, "Böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum."

"Bilmediğin çok yeteneğim var sanırım..." dedi Uraz.

"Ah sonunda!" Kapı açıldığında Nisan nemli ve dağınık saçlarla içeri girer girmez bana doğru koştu.

"Üşümüşsün," dedim endişeyle.

"Dur şimdi bırak beni, sen nerelerdeydin kızım, öldük meraktan!"

"Bir önceki evin duvarına not yazmış," diyerek araya girdi Uraz.

"Not mu yazmış?" Nisan'ın şaşkın tepkisine gülerek başımı salladım.

"Yazı yağmurdan akmış..." dedim, "Aslında size buraya geçtiğimi haber vermiştim."

Eren, Bulut, Alpin, Batıhan ve Pelda sırayla içeri girdi ve herkes halsizce birer köşeye kıvrılıverdi.

"Kumru meraktan öldürdün bizi," dedi Bulut koltuğun bir köşesinde kıvrılarak.

"Ben iyiyim de siz hiç iyi görünmüyorsunuz."

"Öldük yorgunluktan," dedi Alpin, "hem ıslandık hem önceki oyun çok zordu hem de iki saattir kapıda bekliyoruz."

"Hadi gidin," dedim endişelenerek, "hemen kıyafetlerinizi değiştirip saçlarınızı kurulayın. Yoksa hasta olacaksınız."

O gece Uraz'la bir daha hiç baş başa kalmadık. Herkes üzerini değiştirip salonda toplandığında buzdolabındaki hazır yiyeceklerden yedik, çay içtik, masanın etrafında oturup uzun uzun sohbet ettik.

Bana uzun uzun bir önceki evde çözdükleri oyunun hikâyesini anlattıkları sırada aklım yalnızca beni yiyip bitiren Pelda ve

Uraz hikâyesindeydi. Gözlerim soru işaretleriyle onları izliyor, aklım durmadan sorguluyordu. Her şey nasıl bu kadar çabucak değişmişti, buna ben mi sebep olmuştum? İstediğim şey ayrılıp yalnız kalmak değil miydi, yoksa yalnızca ara verip kafamı toparlamak mı istemiştim? Peki Uraz bunu nasıl olmuştu da bu kadar çabuk kabullenip beni bir anda silip kendisine yepyeni bir sayfa açmıştı?

"YA SENDEYİM,
YA KAYIP."

20. Bölüm

İlk Röportaj

O gecenin sabahında evin önünden gelen alarm sesleriyle gözlerimi açtığımda hissettiğim korku çok tanıdıktı. Birçok olumsuz duyguya tanıdıktım aslında, bu da onlardan biriydi. Pijamalarımla koşturarak odamdan çıktığım an koridorda Batıhan'la karşılaştım.

"Korkma!" dedi gülerek, "Röportaj verecekmişiz, onun için çalıyormuş. Kameralardan birinin önüne geçmemizi istiyorlar, şu saksının yanında duranın."

"Röportaj mı?" dedim şaşkınlıkla.

Tam o an Uraz'ın odasının kapısı açıldı ve Uraz uyku mahmuru gözlerle telaşla dışarı çıktı.

"Sakin ol," dedi Batı Uraz'ı görür görmez, "röportaj verecekmişiz, o yüzden alarm çalıyor."

"Röportaj mı?" dedi Uraz benimle aynı şaşkın ifadeyle.

"Evet," diyerek koridora girdi Pelda, "ben de ona bakmaya gittim şimdi. Saksının yanındaki kameranın önüne geçip ekranda yazan soruları cevaplayacakmışız. Ben hazırlanıp çıkacağım, ilk Eren başlıyor!"

"Diğerleri nerede?" diye sordum merakla, tam o an dışarıdaki ses kesildi.

"Nisan, Bulut ve Alpin sıra bekliyor şu an," diye yanıtladı Bulut.

"O zaman biz de hazırlanalım," diye mırıldandım, "ben beş dakikaya hazır olur bahçeye çıkarım."

Odama döner dönmez tuvalete girdim, bu kadar çişim olmasına inanamıyordum.

"Bit artık," diye söylendim sessizce. Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı hızlıca taradım ve esneye esneye dolabıma doğru ilerledim.

Üzerime birkaç parça beyaz kıyafet seçip giyinme kabininin arkasına geçtim. Beyaz boğazlı bir kapüşonlu, beyaz bir tayt, üzerime de beyaz yağmurluğumu giyip göğüs kısmıma da "889" rozetimi taktıktan sonra aynanın karşısına geçtim.

"Harika, hiç güzel olmamışım," diye mırıldandım.

Omuz silkerek kapıya yöneldim. Esneye esneye koridora çıktım ve kimseyle karşılaşmadan salona geçtim. Filtre kahve makinesi açıktı. Eren hepimizden önce kalkıp kahve demlemiş olmalıydı. Kendime bir fincan kahve alıp bahçeye doğru ilerledim. Kapıya çıktığım an merdivenlerin önünde bekleyen Nisan parmağını dudağına götürerek susmamı işaret etti.

"Bulut röportaj veriyor," dedi fısıltıyla, "sessiz ol!"

"Günaydın Kumru," dedi Eren fısıltıyla, "beyaz çamaşır deterjanı virali gibi olmuşsun, harika."

Sessizce güldüm. Nisan kahkaha atmamak için eli ile ağzını kapatarak arkasını döndüğünde merdivenlerden aşağı iniyordum.

"Dikkat et," dedi arkamdan gelen Uraz, "merdiven sallanıyor gibi."

O da ortama girer girmez uyum sağlamış, fısıltıyla konuşmaya başlamıştı.

Merdivenlerden yere iner inmez ilk basamağa oturdum. Uraz da elindeki kahvesiyle yanıma oturdu ve sessizce Bulut'u dinlemeye başladık.

"Eh heyecanlıydım tabii ki. Fakat artık alıştık. Ben zaten tıp öğrencisiyim, zorluklara alışığım."

Bulut'un cümlesini duyar duymaz ellerimizle ağızlarımızı kapattık. Gülmemek o kadar zordu ki...

"Abi tıp okumakla yeraltında yarışmanın alakası ne?" dedi Eren, "Gülmekten öleceğim şimdi."

Başımı dizlerime gömdüm ve sessizce gülerek kahkahamı bastırmaya çalıştım.

"Neye gülüyorsunuz bakalım?" diyerek arkamızdan gelen Pelda'nın merdivenin ilk basamağına, Uraz ve benim aramıza oturmaya yeltenmesiyle ayağa kalktım.

Uraz ve Pelda'nın yanında oturmak şu an hayatımda yapmak isteyeceğim en son şey bile değildi. Yan yana oturmak istiyorlarsa bunu bensiz yapabilirlerdi. Nisan'ın yanına geçip kameranın önündeki bankta oturan Bulut'a göz attım.

"Nasıl olmuşum?" diye sordu Pelda.

Kızıl saçları ve altına giydiği yeşil takımıyla her zamanki gibi güzel olmuştu. Ama ona iltifat etmek istediğimi sanmıyordum. Üstelik kimseden de ses çıkmadı. Alpin durumu toparlamak zorunda hissetmiş olacak ki konuşmaya başladı.

"İyi olmuşsun," dedi, "zaten bu renk saçlarınla uyuyor..."

"Bulut'tan sonra kim gidecek?" diye sordu Pelda.

"Evet, hazırlanıp geldim, kim gidiyor?" Kapıdan çıkan Batıhan fönle yukarı kaldırdığı saçları ve baştan aşağı siyah kombiniyle merdivenlerden iniyordu.

"Ben gidebilirim," dedi Alpin, "ama gitmek isteyen varsa bekleyebilirim..."

"Ben gidebilir miyim?" diye mırıldandım, "Aradan çıkayım, olur mu?"

"Olur, bana uyar," dedi Alpin.

"Uyar tabii Kumru'şum," diye söze girdi Nisan, "gitmek istiyorsan git."

"Olur olur," diye mırıldandı Eren, "zaten kısa sürüyor. Yarım saat içinde herkesinki biter."

Başka kimseden ses çıkmayınca kahvemden bir yudum daha alıp fincanımı merdivenlerin yanındaki mermerin üzerine bıraktım. Karşı camdaki yansımama bakarak saçlarımı elimle düzeltip Bulut'un aramıza dönmesini beklemeye başladım.

"Geliyor," dedi Nisan.

"O zaman ben gidiyorum," diyerek heyecanla Bulut'a doğru gülümseyerek yürümeye başladım.

"Bu profesyonellik neydi böyle?" diye sordum, "Televizyon profesörü müsün sen?"

Bulut ufak bir kahkaha attı.

"Kızım baya saçmaladım ya," dedi. "Heyecanlandım galiba. Dikkat et, derin nefesler al, gereksiz bilgi verme!"

"Şu an bunları da çekiyor kamera, biliyorsun, değil mi?" dedim gülerek.

"Ben ne dediğimi biliyor gibi mi görünüyorum sence? Hadi iyi şanslar." Bulut gülerken yanından geçip gittim.

İleride duran büyük saksının yanındaki kameranın önüne geçip karşısındaki banka oturdum. Gözlerimi kısıp kameranın

yanındaki ekrana baktığımda üzerinde bir şeyler yazdığını gördüm.

Ekranda "Herkesi selamlayarak giriş yapın, seyircilerden gelen birkaç popüler soruyu cevaplamaya başlayacağınıza dair bilgi verin," yazıyordu. Boğazımı temizlediğim an giderek daha da heyecanlandığımı fark ettim.

Niye böyle olmuştu? Zaten yedi-yirmi dört kameralar tarafından çekiliyorduk!

"Herkese merhabalar, ben Kumru Sonat," diye mırıldandım, "Bir diğer deyişle, 889." Gülümsedim ve derin bir nefes aldım.

"Şimdi sizlerden gelen birkaç popüler soruyu yanıtlayacağım. Umarım istediğiniz cevapları verebilirim."

Ekrana merakla baktım ve karşıma gelen ilk soruyu okumaya başladım.

"İlk sorumuzu okuyorum," diye mırıldandığım an ellerimin titrediğini fark ettim. **"Sevgili 889, sana beyaz çok yakışıyor, neden hep siyah giyiniyorsun?"**

Güldüm ve ellerimle üzerimdeki kıyafetleri gösterdim.

"Bugün bu sorunun geleceğini hissetmişim sanki... Bundan sonra daha çok beyaz giyeceğim, söz. Pekâlâ şimdi diğer soruya geçiyorum. Evet..." diyerek gözlerimi kısarak ekrana baktım ve diğer soruyu okumaya başladım.

"Merhaba 889, dışarıdaki hayatına dair en çok neyi özlüyorsun?"

Düşünceli bir nefes aldım, hiçbir şeyi özlemiyorum desem çok mu duygusuz gibi görünürdüm?

"Hiçbir şeyi özlemiyorum desem..." diyerek güldüm, "Şaka bir yana sanırım en çok çeşit çeşit yemekler ve tatlılar yemeyi özlüyorum. Eren çok iyi bir aşçı tabii ama bize yemek yapacak

vakti olmuyor, bu sebeple genelde tekdüze, kolay yemekler yiyoruz. Evet, şimdi diğer sorumuza geçiyorum."

Ekrandaki soru değişirken birkaç saniye bekledim ve heyecanla diğer soruyu okumaya başladım.

"Merhaba Kumru! Yarışma hayatına dair en sevdiğin şey ne?"

Birkaç saniye kadar durup düşündüm. Aslında soru oldukça basitti ama cevabınızı yüz binlerce insan duyacaksa düşünmeden konuşamıyordunuz.

"Arkadaşlarım," dedim, "burada en yakın arkadaşlarımın yanındayım. Buraya dair beni en mutlu eden şey bu elbette. Ve diğer soruyu okuyorum.

"Yarışma hayatına dair şu ana kadar en zorlandığın şey ne?"

Bu sefer bunu gerçekten de düşündüm. Beni zorlayan çok şey vardı. Özellikle de yarışmanın depresyonumla denk gelmesi! Tabii bunu söyleyecek değildim.

"Sebebini tam olarak bilmiyorum ama geldiğimden beri migren ağrıları çekiyorum. Burada migrenimi tetikleyen bir şey var sanırım, belki çok fazla ışık olduğu için... Ama bunu dedim diye ışıkları kapatmayın sakın, karanlık da pek güzel sayılmaz!" diyerek güldüm.

Sanırım bu "soru cevap" işinden zevk almaya başlamıştım. Bizi izleyen insanlarla birebir etkileşim halinde olmak, sorularını cevaplayabilmek oldukça eğlenceliydi.

"Diğer soruyu okuyorum," diye mırıldandım.

"Merhaba 889, neden bu kadar üzgünsün? Seni üzgün görmek istemiyorum, favori yarışmacımsın!"

Derin bir nefes aldım. Duygulanmıştım. Biri bana ciddi ciddi onun "favori yarışmacısı" olduğumu söylüyordu ve beni üzgün görmek istemediğini anlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim duygulanarak. "Ne diyeceğimi bilemedim şimdi. Duygulandırdınız beni. Desteğiniz için gerçekten teşekkür ederim. Buraya hayatımın zor bir zamanından geçerken geldim, sanırım bunu da sizlere biraz yansıttım ama her şey giderek daha iyi oluyor. Merak etmeyin, kervan yolda düzülür derler ya, her şeyi burada toparlarız biz de..."

Duygusal bir gülümsemeyle diğer sorunun gelmesini beklemeye başladım. Sorunun yanında şöyle yazıyordu, "SON SORU OLDUĞUNU DİLE GETİRİN."

Soruyu okumaya geçmeden önce bu bilgiyi dile getirmek için söze girdim.

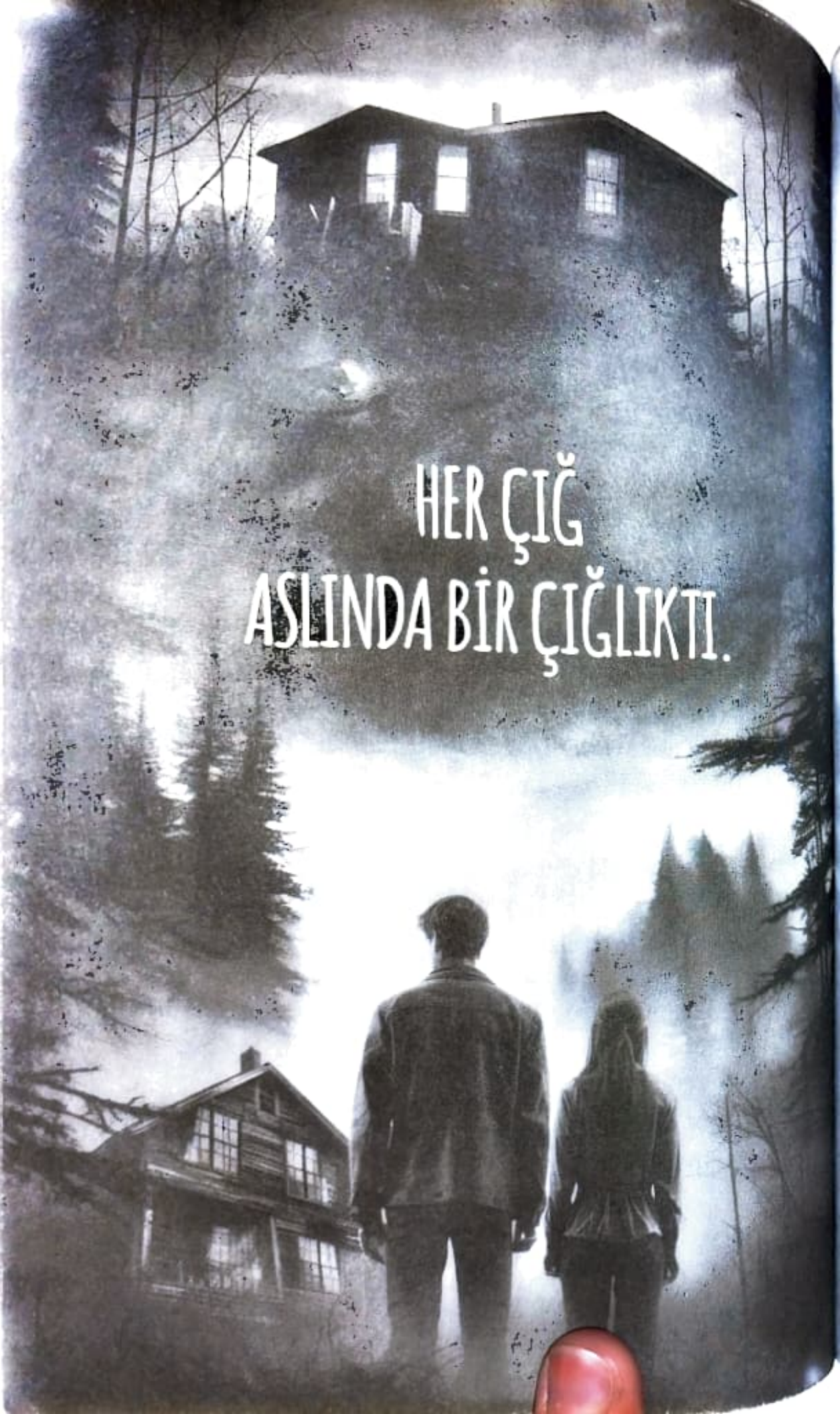
"Şimdi son sorunuzu okuyacağım, tüm sorularınız için teşekkür ederim, umarım tekrar sorularınızı cevaplama fırsatı bulurum. Evet, okuyorum..." derken soruyu görmemle gülüşümün yüzümde donması bir oldu.

Kırgın ve kesik bir nefes aldım. Bir anlığına öylece kaldım. Okusam mı, okumasam mı onu bile bilemedim. Ama sanırım bunu yapmak zorundaydım.

"Sevgili Kumru abla, yarışmadaki bazı kişiler birbirlerine çok yakıştırılıyor, seninle Batıhan, Pelda ile Uraz, Nisan ile Eren... Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerim iki kısmın üzerinde kalakaldı: "Sen ve Batıhan", "Pelda ve Uraz." Dışarıdaki insanlar böyle mi düşünüyordu gerçekten? Beni Batıhan'la, Uraz'ı Pelda ile mi yakıştırıyorlardı? Bu Batıhan'ın bana Pelda ve Uraz hakkında söylediği şeyi de doğrular mıydı?

Peki ben şimdi bu soruya ne diyecektim, nasıl yanıt verecektim? Ne diyebilirdim ki?

HER ÇIĞ
ASLINDA BİR ÇIĞLIKTI.

21. Bölüm

Ruhumdaki Gölgeler

Kalbimde hayal kırıklığı, karnımda huzursuz bir sancıyla karşımdaki soruyu içimden bir kez daha okudum.

"Sevgili Kumru abla, yarışmadaki bazı kişiler birbirlerine çok yakıştırılıyor, senle Batıhan, Pelda ile Uraz, Nisan ile Eren... Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Buna cevap vermek zorundaydım. Soruyu yanıtsız bırakıp öylece kalkıp gidemezdim. Ya da bir anda düşüp bayılsa mıydım? Saçmalama.

"Teşekkür ederiz," dedim. "Bu konuda bir şey söylemem doğru olmaz. Fakat tüm sorularınız ve güzel yorumlarınız için teşekkür ederiz."

Ayağa kalktım. Kameranın karşısından çekip giderken ne yöne dönmem gerektiğini bile bilmiyordum, sola dönüp diğerlerinin yanına mı gitmeliydim yoksa sağa dönüp boşluğa doğru mu yürümeliydim?

"Sıra bende!" diyerek bana doğru yürüyen Pelda'nın yüzündeki sırıtışı gördüğümde bir anlığına donakaldım.

Hepsi hâlâ oradaydı, merdivenlerin başında. Soruları da duymuşlardı, cevapları da.

"İyi şanslar." diye mırıldanarak Pelda'nın yanından geçip gittim.

Diğerlerine doğru ilerlerken Uraz'ın yüzündeki öfkeli ifadeyi görebiliyordum. Nisan ise Uraz'a dönmüş teselli edercesine bir şeyler söylüyordu. Sonra Nisan bana döndü ve hüzünle gülümsedi.

"Nasıldı?" diye sordu Batıhan yüzünde büyük bir gülümsemeyle. "Heyecanlandın mı?"

"Hayır," dedim. "Heyecanlanmadım."

"Yok ya zaten, niye heyecanlansın? Kumru biraz gelsene!" Nisan beni kolumdan tutup evin yan duvarına bakan bankın olduğu yere çekiştirirken ateş hattında kalmış gibi hissediyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kızım ortam gergin, kaçırdım seni. Uraz nasıl bozuldu görmedin mi? Pelda ve Batıhan'ın ağızlar kulaklarda!"

"Niye ki?" diye sordum.

"Eh, Uraz yakışıklı çocuk, sen de güzel kızsın. Yakıştırılmak hoşlarına gitti tabii. Bir de bir popülerlik deliliği var bunlarda, sorma."

"Hayır," dedim, "onu demiyorum. Uraz neden bozuldu ki?"

Nisan bana boş gözlerle baktı.

"Ne demek neden?" dedi. Sonra durdu ve boğazını temizleyip devam etti, "Yani tamam, bitmiş olabilir ama sonuçta sen onun eski kız arkadaşısın Kumru..."

Nisan, Pelda ile Uraz meselesini bilmiyor muydu? Üstelik Nisan bilmiyorsa bile Uraz neden bozulmuştu?

"Sen..." diye mırıldandım, tam konuya girecektim ki arkadan gelen sesle cümlem yarıda kaldı.

"Yakıştırılan çiftler arasına bile giremedim, görüyor musunuz bendeki şansı?"

Bulut elinde bir fincan çayla yanımıza yaklaşırken göz ucuyla merdivenlerde oturan Uraz'a baktım. Batıhan ve Alpin bir köşede sohbet ederken Eren ve Uraz merdivenlerde sohbet ediyorlardı. Gerçi daha çok dertleşiyor gibilerdi ama...

"Biriyle yakıştırıldığın an aldatılıyorsun çünkü Bulut," dedi Nisan, "bir kıza göz ucuyla baktığın an aldatılıyorsun."

Bulut ufak bir kahkaha attı.

"Onu bırakın da. Dur, kamera nerede..." diyerek ağacın tepesindeki kameraya baktı Bulut, "Uraz ile Pelda, Batıhan ile Kumru? Gerçekten mi arkadaşlar?"

Bulut kameraya doğru seyirciye hitaben konuştuğu sırada Nisan, Bulut'u koluyla dürtüyordu.

"Acaba kapatsak mı konuyu?" dedi Nisan, "Hassas bir mesele."

"Ben güleriz sanmıştım, özür dilerim. Çok garip sorular var," diye mırıldandı Bulut, "Pelda'ya ayakkabı numarasını sormuşlar."

"Kaçmış?" dedi Nisan. Banka oturup sohbetten uzak kalmaya çalıştım.

"39'muş," dedi Bulut.

"Bu soruyu gerçekten cevapladı mı yani?" Nisan alay eder gibi konuşurken Uraz ayağa kalktı.

Sıra ona gelmiş olmalıydı.

"Uraz gidiyor," dedi Nisan, "hadi gidip merdivenlerde oturalım. Bulut da bize çay getirir. Hayır tabii ki cevaplarını dinleyelim diye söylemiyorum!"

"Siz gidin, ben burada iyiyim," diye mırıldandım.

Röportajdan dönen Pelda ile kameraya doğru ilerleyen Uraz'ın yolda karşılaştıkları anı göz ucuyla gördüm. Pelda, Uraz'a gülerek bir şeyler söyledi fakat Uraz'ın arkası bize dönüktü. Oradaki konuşmaları yalnızca birkaç saniye sürdü ve ikisi de yoluna devam etti.

"Kumru, lütfen uyuzluk yapma ya," dedi Nisan, "hadi, gidip çay içelim. Hadi..."

İsteksizce kalkıp Nisan'ın koluma girmesine izin verdim.

"Ben çayları alıp geliyorum," diyerek önümüze geçti Bulut, "Başka çay isteyen var mı? Alpin? Batı?"

"Hepimize getir sen, çayla bizi," dedi Eren.

"Ben şekersiz içiyorum," diyen Pelda'ya tahammül edemeyerek baktım.

"Şekersiz içiyormuş..." diye fısıldadı Nisan, "Al şimdi bu bilgiyle ne yaparsan yap."

Nisan ile merdivenlerin ilk basamağında oturan Eren'in yanına yerleştiğimizde Uraz'ın sesi biraz da olsa gelmeye başlamıştı. Ama çok da net duyulmuyordu, aradan bazı kelimeleri, bazı cümleleri seçebiliyorduk. Pelda ise ayakta durmuş resmen Uraz'ı dinliyordu.

"Dışarıya dair ne özlediğini sordular," diye fısıldadı Pelda, "Evini özlemiş."

"Sen de baya dinliyorsun, ha," dedi Eren.

"Merak ettim, ben hepinizi dinledim ayrıca."

"Çayı da şekersiz içiyormuş ayrıca..." diye fısıldadı Nisan kulağıma doğru, "Bu bilgiyi de hatırlatayım."

Gülemiyordum bile. O kadar huzursuz edici bir durumun ortasında kalmıştım ki Uraz'ı kendi ellerimle Pelda'ya teslim

etmiş gibi hissediyordum. Üstelik bunu ben istemiştim, bizzat ben.

"Kumru senin saçların..." diyerek araya girdi karşıdaki bankta oturan Batıhan, "Tam olarak rengi ne saçlarının? Çok güzel bir ton."

Batıhan'a soran gözlerle baktım. Bu da neydi şimdi? Saçlarımın rengi de nereden çıkmıştı?

"Saçlarım mı?" dedim, "Koyu kestane."

"Favori rengim," dedi.

"Favori rengin koyu kestane mi?" dedim. Başını salladı. Nisan başını omzuma doğru yaslayıp fısıldamaya başladı.

"Bu da sana yürüyor bak, söylemedi deme."

"Umurumda bile değil," diye yanıtladım.

Bulut merdivenlerin başından elinde bir tepsi çayla inerken Nisan elini uzatıp tepsiye uzandı.

"Bana ver," dedi. "Sen arkamıza otur, herkes buradan alır çayını..."

"Arkadaşlar buradan alabilirsiniz," dedi Bulut.

Pelda ayakta dikilmiş, Uraz'ı dinlemeye devam ediyordu. Herkes çayını alırken kendimi biraz olsun geri çekmiş, arka basamakta oturan Bulut'a yaslanmış, gözlerimi dinlendiriyordum.

"Omuz ölçüsünü sormuşlar Uraz'a, saçma sapan sorular ya!" dedi Pelda gülerek. Eğildi ve kendisine bir fincan çay alıp yerine döndü.

Nisan ve Eren'in imalı bakışmaları bütün hislerimi anlatıyordu. Hiçbir şey söylemek istemiyordum ama Pelda'nın karşımızdaki tavırları o kadar sinir bozucuydu ki cevap vermemek çok zordu.

"Dinleme o zaman," deyiverdim bir anda. Bana dönüp şaşkınlıkla baktı.

"Nasıl yani?" dedi.

"Saçma sapan sorular dedin ya... Dinleme o zaman."

"Ha, yok," dedi Pelda gülerek, "saçma ama komikler de. Eğleniyorum ben."

"Peki," dedim. Eğleniyormuş. Gerçekten de eğleniyordu. Keyfi o kadar yerindeydi ki ağzı Nisan'ın da dediği gibi "kulaklarındaydı."

"Aaa, durun, son soruymuş..." dedi Pelda, "Dinlemeyi en özlediği şarkıyı sordular."

Herkes suspus olmuş, Pelda'nın Uraz'ı dinleyip bize iletmesini bekliyordu. Oysa ona gerek kalmadı. Uraz'ın cevabı bu sessizlikte bize kadar geldi.

"Dal Goncayı Bir Sabah," dedi Uraz, "Can Gox. Mümkün olsa şimdi dinlemek isterdim..."

Uraz cevabını verdikten sonra kısa bir teşekkür konuşması yaptı.

"Sorularınız için teşekkür ederim, tekrar görüşmek ve iletişim kurabilmek dileğiyle..."

Oturduğu bankı geriye doğru itmişti ki tanıdık bir melodi bir anda platformun içinde yankılandı.

"Şarkı mı bu?" diye sordu Bulut. Eren güldü.

"Uraz'ın az önce söylediği şarkı," dedi.

"Dal goncayı bir sabah açılmış buldu," diyordu şarkının sözleri, soğuk olan platformun içi bizi zaten üşütürken şarkının ilk cümlesi tüylerimi diken diken etmişti.

"Dünyada vefasızlığa bak;

On günde bir gül yetişip, açıp, solup kayboldu..."

Uraz nihayet görüş alanımıza girdiğinde Eren hemen ayağa kalktı.

"Gel," dedi. "Buraya otur. Ne şanslı adamsın ama, şarkı istedin verdiler!"

Uraz Eren'in kalktığı yere, Nisan'ın yanına oturduğunda Eren'in bunu bizi yakın tutmak için yaptığını biliyordum. Uraz buruk bir gülümsemeyle Eren'in yerine geçti.

"*Benle oldukça; yokuş, engebe, yoldan korkmam...*" diyordu şarkının sözleri.

Derin bir nefes aldım. Herkes sessizleşmiş şarkıyı dinlerken elimdeki çay fincanının sıcaklığına sığındım. Fincanı sıkıca tuttum, avuçiçimdeki sıcaklığına odaklandım.

"Burada kal, burada kal..." dedim kendi kendime, içimden... Avucumun içindeki sıcaklığa odaklandım, o sıcaklığın beni sarıp sarmaladığına, verdiğim her yanlış kararı eritip bana onları düzelterek yeniden oldurabilmek için bir şans verebileceğine odaklandım.

İç sesim beni karşısına aldı o an, "Hadi," dedi sanki, "hadi biraz da senin içindeki yıkıntıları konuşalım. Hadi biraz da senin yıkık döküklüğünü konuşalım."

İhmal edilmiş bir çocukluk, izi kalmış birçok yara, ruhumdaki gölgeler... Beni bu hale ne getirdi sanıyorsunuz? Ben şimdi, bir anda güçsüzleşmedim. Ben olması gerekenden fazla dayanmıştım yalnızca, fazla güçlüydüm ve bir anda bıraktım sırtımda taşıdığım bütün yükleri.

Sırtımda taşıdığım yüklerin enkazının altında kaldım. Her şey gördüm. Yalnızlığı gördüm, mutsuzluğu gördüm, sevgisizliği gördüm ben. Ben doğum günlerini tek başına kutlayan o

*Can Gox – Dal Goncayı Bir Sabah.

çocuktum ve yine söylüyorum, bir anda güçsüzleşmedim, ben yalnızca iyi dayandım.

Sırtımdaki yüklerle ilerledim, gücümü gördüm, kendimi uğurladım, tuz buz oldum. Uyudum uyandım, değişir sandığım hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Gerçeği gördüm, darmadağın oldum. Toparlayamadım kendimi, şah oldum, mat oldum.

Karıştım, kararlar verdim, hatalar yaptım. Adımlar attım, hesaplar sordum, sonra sustum. Susmak bir yerde susamaktır aslında, konuşmaya susar insan. Bazı kelimelerin varlığına susadım.

Bu karmaşada aklımı kaybettim, sonra aşkımı kaybettim, kendimi kaybettim ben. İtiraf etmek zor ama şimdi biz bizeyiz, bırakın da konuşayım. Uraz'ı kendimden uzaklaştırmak yanlış bir karardı, yapabileceğimi sandım ama yapamadım.

Şimdi ise her şey için çok geç gibi. Belki de benim için yanlış olan bu karar, onun için en doğrusuydu. Belki ben de onun enkazıydım. Onun bu hayattaki sisi, pası, isi bendim belki de... Üstüne sinmiş çıkmayan bir kokuydum. Kimbilir.

Bunu bana geçmişim öğretti, bunu bana çocukluğum öğretti, ne yazık. Hiçbir zaman bir çiçek bahçesi gibi hissetmedim, hep bir avuç kül gibi hissettim. Elbette ki hayatına girdiğim bir insana çiçekler götüremedim hiçbir zaman, yalnızca üstüne sinmiş bir is gibi hissettim.

Ne olacak peki şimdi? Kalbimdeki bu çaresiz hisle, benim aptallığım yüzünden elimden avucumdan kayıp giden aşkımı öylece izleyecek miyim? Ne dersiniz?

DÜŞMEK BİZİM HAMURUMUZDA VAR,
KALKMAK DA ÖYLE.

22. Bölüm

İki Grup

(Yazarın Anlatımıyla)

İstanbul'un kalabalık sokaklarından birinin ardında kalan, terk edilmiş bir deponun soğuğunda uyukluyordu Araz Kayalar. Araz'ı gözetleyen üç adamın tedirginice beklediği bir haber vardı. Patronları Sezai Özatay'ın tonla düşmanı vardı ve dün aldıkları habere göre içeride, bir düşmanının adamı tarafından yaralanmıştı. Aldıkları habere göre patronun durumu kötüydü.

"Ağabey," dedi içlerinden biri diğerine, "Sezai ağabeye bir şey olursa bu adam bizim başımıza kalacak, suçlu biz olacağız."

"Sen, bizim bütün bunlar olmasa suçsuz olduğumuzu mu sanıyorsun?" dedi bir diğeri alay ederek.

Adamların sessiz konuşmalarını gözleri kapalı dinleyen Araz ağır ağır gözlerini açtı. Burnunu çekip sandalyeye arkadan bağlanmış ellerini oynattı.

"Hayırdır," dedi Araz, "ağabeyiniz ölüyor muymuş?"

"Sen işin olmayan şeylere karışma," dedi aralarındaki yaşı en büyük olan.

"Peki," dedi Araz. "Eh, biriniz gelin de tuvalete götürün beni o zaman."

"Tut biraz daha," dedi adam, "zırt pırt tuvalet olmaz öyle."

"Altıma yapayım madem öyle..." dedi Araz, "Koku rahatsız etmez herhalde."

"Hay ben senin..." Adam Araz'a doğru bir küfür savurduktan sonra diğerlerinden birine başıyla işaret etti, "Selçuk, tuvalete götür şunu."

Selçuk dediği genç adam oturduğu sandalyeden kalkıp Araz'a doğru ilerledi. Buz gibi depoda donmamak için ceplerine soktuğu ellerini ceplerinden çıkardı ve Araz'ın arkasına geçip iplerini çözdü.

"Bekle," dedi, "ben yanına gelmeden ayağa kalkma."

Araz sesini çıkarmadı. Adam Araz'ın ellerini çözer çözmez ipi bir kenara bırakıp Araz'ın yanına geçti.

"Uyuşmuş," dedi Araz ellerini esnetmek için uzatarak, esneterek uzattığı ellerinin yönünü bir anda yanında ayakta duran adamın ceketine doğru çevirdi, adamı ceketinden tutup kendisine doğru çekti. Burnunun dibindeki adamı bir kafa ve birkaç diz darbesiyle yere indirdiğinde adamı etkisiz hale getirmek için nereye vuracağını çok iyi biliyordu, o bir dövüş sanatları hocasıydı.

"Ne yapıyorsun lan sen!" dedi kilolu olan. Cebindeki silahını çıkarmaya çalışıyordu ki Araz ayağıyla ona doğru bir sandalye itip diğerine yöneldi.

"Ellerim uyuşmuş dedim ya," dedi Araz bir yumruk savurarak, "onu açıyorum."

"Ne olacak sanıyorsun, elimizden kurtulacağını mı?"

Sandalye darbesiyle sendeleyen adam kendini toparlamış yere düşürdüğü silahına doğru eğilirken Araz silahı ayağıyla bir tekme savurarak uzaklaştırdı ve adama yöneldi.

"Bak güzel kardeşim," dedi yere yatırdığı son adama bir yumruk savururken, "kız arkadaşımın polise haber verdiğinden eminim. Belli ki polis beni bulamadı ama ben de kız arkadaşımdan daha fazla ayrı kalamam, anlatabildim mi? Ayrıca..." dedi adam bilincini kaybetmeden hemen önce, "Gidip tekrarlarını izleyip yeni bölümlerine yetişmem gereken bir yarışma var, hadi size iyi günler."

Araz yerde yarı baygın sızlanan adamları oldukları gibi bıraktı. Birinin yere düşen, diğerlerinin üzerlerinden bile çıkaramadıkları silahlarını alıp cebine koydu. Sonra deponun tam ortasındaki masanın üzerinde duran telefonunu aldı.

Depodan dışarı çıkar çıkmaz önce bir sigara yaktı, sonra telefonunun ekranını açıp önce Beste'yi aradı.

"Araz!" diyerek açtı telefonu Beste, "Araz neredesin sen? Delirdim burada! Neredesin!"

"Tamam güzelim, sakin ol. Ufak bir sorun çıktı, birkaç gün kafa tatili yaptım diyelim... Hastanede misin sen şimdi? Yanına geliyorum, anlatırım."

Kuru otların sardığı tenha yolda yürürken bir sonraki araması evlerine en yakın karakolaydı. Adamların isimlerini, deponun yerini, yolun tarifini verdikten sonra telefonun karşısındaki polisin ona söylediği cümle ile olduğu yerde kaldı.

"Sezai Özatay," dedi adam, "yaralanmıştı, yoğun bakımdaydı. Ölmüş az önce. Rahat olun artık. Adamlarına da ekip yönlendirdim şimdi. Artık bulaşamazlar size."

Birinin ölümü bir başkasının nefesi oldu sanki. Araz belli etmese de içten içe huzursuzdu, kendi canı umurunda olmasa bile kardeşinin ve sevdiği kadının güvenliği onun için her şeydi. Alıkonulduğu birkaç gün boyunca bile, "Neyse ki ben

ellerindeyim, Uraz'a da Beste'ye de uzanmaz elleri," diye düşünmüş, rahatlatmıştı kendini.

Büyük bir felaket teğet geçmişti onları. Artık bir tehlike yoktu ama alıkonulduğu bu birkaç gün bazı şeyleri yüzüne çarpmıştı. Bazı kararların eşiğindeydi, bazı kapıların tam önündeydi artık. Araz kararını vermişti, Beste'sine evlenme teklifi edecek, kardeşi döner dönmez kuracaktı yuvasını...

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Röportaj sonrası yola çıkmadan önce odama geçtim. Hızlı bir duş alıp giyindim, beyaz takımlarım yerine bir kez daha siyah takımlarımı giydim. "889" yazılı rozetim göğsümün üzerinde, sırt çantam sırtımda salona doğru ilerledim. Salon bomboştu. Yalnızca Uraz büyük salonun üçlü koltuğunun ortasında öylece sessizce oturuyordu.

"Bahçedeler," diye mırıldandı. Ayağa kalkıp yere bıraktığı sırt çantasını eline aldı.

"Sen neden çıkmadın?" diye sordum. Birkaç saniyeliğine öylece yüzüme baktı. Ne diyeceğini bilemez bir hali vardı. Sonra gözlerini kaçırdı ve kısaca yanıtladı.

"Dinleniyordum."

Birlikte evin kapısına doğru ilerledik. Merdivenleri ağır ağır inip kalabalığa katıldığımızda hep birlikte yola doğru yöneldik.

"Bugün böyle iki ev geçer, üçüncüye doğru ilerler miyiz acaba?" diye sordu Eren.

"Yani beşinci ve altıncı evleri geçip, yedincide mi konaklayalım?" Alpin'in sorusunu duyunca başımı kaldırdım.

"Bence öyle yapalım," dedim, "çok yavaş ilerliyoruz. Bu şekilde kazanma şansımız yok gibi."

"Keşke diğer ülkelerin yarışmacılarının nasıl gittiğini öğrenebilsek," diye hayıflandı Pelda.

"Evet ya!" Batıhan huzursuzca söze atladı, "Acaba kim önde şu an?"

"Biz değilizdir," dedi Bulut, "Uraz'ın tahminleri iyidir, ne dersin kardeşim?" Uraz omuz silkti.

"Şimdiden onuncu eve ulaşan bile vardır. Biz çok yavaş gidiyoruz."

"Neden böyle oldu?" dedi Alpin kaşlarını çatarak, "Bana çabalıyormuşuz gibi geliyordu."

"Acaba yürümeyi bırakıp koşsak mı?" dedi Nisan, "Bizi düşünsenize böyle, evden eve koşarak giderken kameralara kaydedilen sekiz kişi..."

Sessizce güldüm. Platformun içi her zamanki gibi soğuktu. Yanından geçtiğimiz büyük taşların, ağaçların, yapay kuş seslerinin arasında olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışıyorduk.

"Ya da tekerlek icat etsek burada, sonra araba yapsak... Tahtadan," diye söze girdi Eren, "Alpin yazılımcı hem."

Alpin ufak bir kahkaha attı.

"Kanka bu anlattığın şey benim mesleğimle ne kadar alakalıysa Alpin'in mesleğiyle de o kadar alakalı," dedi Bulut. "Tıp öğrencisiyim bu arada. Bilmeyen varsa..."

Herkes ortaya konuşup toplu bir sohbeti sürdürürken sağ yanımda ilerleyen Pelda'nın biraz yavaşlayıp arkamızdan gelen Uraz'ın yanına denk gelmeye çalıştığını fark ettim. Başardı da. Nisan, ben ve Eren yan yana yürüyorduk, Alpin ve Batıhan önümüzdelerdi ve artık Pelda da Uraz'ın yanında arkamızdan geliyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı Nisan, "ben şimdi hallederim." Nisan tam arkaya yöneliyordu ki onu kolundan tuttum.

"Ne oldu Kumru'ş?" diye sordu şaşkınlıkla, "Müdahale edecektim."

"Etme," dedim, "boş ver."

"Emin misin?"

"Eminim Nisan, boş ver. Herkesin hikâyesi başka..."

"Yapma böyle," diye hayıflandı Nisan, "her zaman iyi olmak zorunda değilsin. Bir kere de bencil ol. Ayrısınız, tamam, anlıyorum ama daha yeni ayrıldınız. Bu görüntü seni üzer, beni de üzerdi. Bırak müdahale edeyim."

"Hayır," dedim, "üzmüyor, gerçekten. Boş ver."

"Gerçekten üzmüyor mu?" diye sordu, "Eğer öyleyse durum ciddi... Sen ciddi ciddi vaz mı geçiyorsun şimdi?"

Derin bir nefes aldım. Gözlerim üzerinde ilerlediğimiz yolun taşlarını izlerken gördüğüm şey taşlardan ziyade kafamın içinde olup bitenlerdi. Vaz mı geçiyordum gerçekten? Üzülmüyor muydum?

Üzülmez olabilir miydim? Kahroluyordum. Fakat ne bir insanı mutlu edecek kadar sağlıklı bir psikolojim vardı ne de hayatımdan bir kere çıkardığım birini geri kazanmaya çalışacak kadar bencildim. Fakat öfke... Öfkeyi içimden atamıyordum. Her şey o kadar çabuk oluyor gibiydi ki hissettiğim öfkeye engel olamıyordum.

Öfkeyi durduramıyor, değiştiremiyordum. Sebepleri ne olursa olsun, ona sinirlenmeyi engelleyemiyordum.

Yol boyunca etrafımda edilen ortak sohbetleri dinledim, pek konuşmadım. Sonunda beşinci ve altıncı evlerin arasında bir noktada mola verdik ve sandviçlerimizi yemeye başladık.

"Biraz daha devam etseymişiz ben açlıktan bayılacakmışım yalnız," dedi Eren.

Bulunduğumuz yerde tam dört bank vardı. İkişerli olarak iki farklı noktaya ayrılmışlardı. Kimse kimseyle konuşup sözleşmeden iki farklı bölgeye doğal bir şekilde ayrıldık.

Ben Nisan ile yan yana oturdum, Eren, Bulut ve Uraz ise karşımızdaki banka. Pelda, Batıhan ve Alpin ise diğer tarafa, diğer banklara geçtiler. Sanki onlar bir grup, biz bir diğer grupmuşuz gibi... Pelda'nın sorgulayan ve rahatsız bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

"Batıhan yedinci eve kadar devam edemeyebilirim diyor," dedi Bulut ikinci sandviçinin paketini açarken, "yorgunmuş."

İkisinin yanında, benim tam karşımda oturan Uraz öne eğilerek yediği sandviçini çiğnemeye devam ederken konuştu.

"O gelmesin o zaman."

Eren ufak bir kahkaha atarak Uraz'a doğru döndü.

"Kanka ne kadar sevdin sen bu Batı'yı ya."

"Bayılıyorum ona," dedi Uraz, "yormasın kendisini. Kalsın burada."

Neydi Uraz'ın bu Batıhan nefreti? Bunun benimle bir ilgisi olabilir miydi? Pelda ile dudak dudağa görünen de bendim sanki.

"Olmaz öyle şey ya," dedim Uraz ve Pelda'nın dudak dudağa görülmesinin bedenime saldığı öfkeyle, "hep beraber gideriz ya da hep beraber kalırız."

Uraz başını kaldırıp bana kırgın ve sorgulayıcı gözlerle baktı. Huzursuz bir nefes alıp sordu.

"O yüzden mi bizi bırakıp iki ev öteye gittin de uyuyup içeride kilitli kaldın?"

Haklıydı, ne diyebilirdim ki? Burada haklı olması neyi değiştirirdi ki, Pelda ile dudak dudağa görülmesini değiştirir miydi?

"Çocuk yorgun olduğunu söylüyor," diye mırıldandım, "anlayışlı olabileceğimiz bir durum bence..."

"Kalmak isteyen kalsın," diyerek ayağa kalktı Uraz, "ben bu geceyi yedinci evde geçireceğim."

Elindeki sandviçin paketini bankın yanında duran metal çöp kovasına attıktan sonra çantasını sırtına geçirdi.

"Gidiyor muyuz?" diye seslendi Pelda, "Hemen geliyorum!"

Kendimi tutamayıp sessizce güldüm.

"Hadi git!" dedim sessizce, "Git peşinden de kaçmasın."

Herkes sandviçlerinin paketlerini çöp kovasına attıktan ve sırt çantalarını sırtlarına geçirdikten sonra yeniden yola çıktık. Sıradaki durağımız altıncı evdi ve normalde orayı pas geçip yedinci eve doğru ilerleyecektik fakat Batıhan altıncı evde kalıp dinlenmek isterken Uraz geceyi yedinci evde geçirme konusunda kararlıydı. Ne olacaktı peki? Kimin dediği olacaktı?

"Arkadaşlar, yürürken bir yandan da konuşup bir karar verelim bari," dedi koşturarak Uraz'a yetişmeye çalışan Eren.

Uraz ve Pelda önde, Batıhan ve Alpin onların bir arkasında, ben, Nisan, Bulut ve Eren de en arkadaydık. Eren konuşabilmek için kendini öne atmış, kalabalığın en önüne geçmeye çalışıyordu.

"Konuşacak bir şey yok aslında," dedi Batıhan, "ben altıncı evde kalalım diyorum çünkü yorgunum. Daha fazla yürüyecek kondisyonum yok."

"Konuşacak bir şey yokmuş," diyerek güldü Uraz, "belli ki arkadaş burada, altıncı evde kalmaya kararlı. Fakat ben bir gram bile yorulmadım, inanır mısınız? Kondisyonum iyiyse demek..."

Nisan gözlerini fal taşı gibi açarak bana baktı. Ben ise yola bakmaya devam ediyordum.

"Kızım savaş çıkacak savaş," diye fısıldadı Nisan. "Çok eğlenceli!"

"Uraz anlıyorum ağabey; o zaman şöyle yapalım, kalmak isteyen kalsın, devam etmek isteyen etsin. Uygun mu herkese?" Eren fikrini belirttikten sonra ilk oyu kendisi kullandı, "Ben yedinci eve doğru devam edenlerden olacağım, henüz yorulmadım."

"Ben kalıyorum," dedi Batı.

"Ben devam ediyorum," dedi Nisan ve hemen sonra Pelda söze girdi:

"Ben de devam ediyorum. Yedinci eve kadar dayanabilirim."

Harika. Şimdi netleşen durum şöyleydi, Uraz, Pelda, Eren ve Nisan yedinci eve doğru devam edeceklerdi. Alpin ve Batıhan altıncı evde kalacaklardı. Fikrini belirtmeyen bir ben bir de Bulut kalmıştık.

"Evet, Kumru'yu da bir duyalım," dedi Eren en önden başını çevirerek, "bizimle mi geliyorsun yoksa kalıyor musun Kumru?"

Gözlerim yan yana yürüyen Uraz ve Pelda'nın sırtlarında, saçlarında gezindi. Uraz benim ne yapacağımı bile bilmeden yola devam edeceğini söylemişti, çünkü bu umurunda bile değildi. Belli ki Pelda'nın yanında olması onun için yeterliydi. Hüzünle güldüm.

"Ben..." dedim, "Ben de altıncı evde kalıyorum."

Bu cümleyi kurmamla Uraz'ın anlık bir şokla olduğu yerde kalması bir oldu. Başını bir saniyeliğine bana çevirdi ve yüzüme hayal kırıklığıyla baktı.

"Çünkü..." dedim, "Çok yoruldum."

Uraz ile bakışmamız kısa bir andı. Kısa ama derin. Bakışları aklımda onlarca soru işareti bırakmıştı. Madem yanında Pelda vardı, bana neden böyle bakmıştı?

"Eee, o zaman..." dedi Eren, "Kumru da altıncı evde kalıyor."

"Dört kişi kalıyor," dedi Uraz, "Bulut da yorulduğunu söylüyordu."

Kaşlarımı çattım. Bulut bunu ne zaman söylemişti? Bulut boğazını temizleyip söze girdi.

"Aynen ağabey, yürüyecek halim kalmadı. Siz devam edin."

"Pekâlâ, o zaman hangi evde buluşuyoruz?" diye sordu Pelda.

"Hangi evde tekrar denk gelirsek." Batuhan'ın cevabı olabildiğince umursamazdı. Bir daha diğerleriyle denk gelmek istediğini bile sanmıyordum.

"Ya siz gerçekten kalacak mısınız, saçmalamayın ya," diye fısıldadı Nisan hüzünle, "Gerçekten oturup ağlayacağım şimdi yeter ya."

"Ben kalıyorum," dedim, "yoruldum. Ama Bulut isterse kendisini zorlayıp devam edebilir..."

"Hayır, hayır," dedi Bulut, "benim de hiç halim yok. Üşüttüm galiba ben."

Hava giderek soğuyordu, platform karardığında içerideki soğukluk artıyor, dışarısı daha da durulmaz bir hale geliyordu. Ve biz artık iki ayrı gruptuk. Benim mola verdiğimizde saydığım şekilde değil üstelik, bambaşka bir şekilde, bambaşka isimlerle... İki ayrı grup.

Altıncı evin "6" yazılı kapısı biraz ileride görünmeye başladığında içimi bir sıkıntı kapladı. Birazdan arkadaşlarımdan

ayrılacak ve devam etmek istememe rağmen ilerlemeyi burada kesecektim. Neyse ki Bulut yanımdaydı, tek tesellim buydu.

Altıncı ev göründükten sonra adımlarım yavaşlar gibi oldu. Sanki yalnızca benim değil, her birimizin yürüyüşü yavaşlamıştı. İçgüdüsel bir durumdu belki, kimse birbirinden ayrılmak istemiyordu. Birileri hariç...

"Ben gerçekten ağlayacağım şimdi ya, sizi seviyorum. Sabah erkenden kalkıp yola çıkın da yedinci eve gelip sürpriz yapıp bizi uyandırın, olmaz mı?"

Nisan'ın bana uzattığı kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldım. Nisan bir eliyle sırtımı sıvazlarken diğer eliyle Bulut'un kolunu sıvazlıyordu.

"Merak etme," dedim, "yarın bir yerde buluşuruz yine, mutlaka denk geleceğiz."

"Yolda dikkat edin bak, hava iyice soğudu," dedi Bulut, sonra sesini olabildiğince yükseltip ekledi, "merak etmeyin ayrıca, Kumru bana emanet!"

Bu mesajın kime olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sonuçta onlar benim bildiğim şeyi, Uraz ve Pelda'nın arasında olanları bilmiyorlardı.

"Size iyi yolculuklar," dedim, "denk geldiğimiz ilk yerde görüşmek üzere."

"Görüşürüz çocuklar!" diye seslendi Eren.

Uraz hiçbir şey söylemedi, ondan bana gelen son şey yine bir saniyelik bakıştı. Olabildiğince hüzünlü, olabildiğince kırgın bir bakış.

Yanında ilerleyen Pelda ise oldukça mutluydu. Gülerek konuşuyor, bir şeyler anlatmaya devam ederken bize sevinçle el sallıyordu.

Bir süre orada öylece durdum, gidişlerini izledim. Batıhan ve Alpin merdivenlere doğru ilerlerken Bulut yanımdaydı.

"Bir inat uğruna..." diye mırıldandı, "Ah be Kumru'şum."

"Gitmekle inat eden oydu," dedim, "inadını yenip kalabilirdi."

Onlar bizden uzaklaşırken gözlerim bir süre daha netliğini kaybeden görüntülerini izledi, "Ne çok yanmışız baksana..." dedi iç sesim Uraz'ın gidişini izlerken, "Kül olmuşuz," diye ekledi. Sonra pes ettim. Bulut ile beraber bizi bekleyen açık kapıya doğru ilerledim.

Altıncı ev onlardan ayrı kaldığım ilk ev değildi, ama Uraz yedinci evde geceyi ilk kez bensiz geçirecekti. Üstelik Pelda da bir süredir olduğu gibi yanındaydı.

BİR DEFTER HAYAL ETTİM ZİHNİMDE.
ÖNCE SAĞ ELİMLE ACILARIMI YAZDIM,
SONRA SOL ELİMLE TESELLİLERİMİ
YAZDIM. SAĞIMLA ACI ÇEKTİM,
SOLUMLA TESELLİ ETTİM KENDİMİ.

23. Bölüm

Ruhumun Gardiyanları

(Yazarın Anlatımıyla)

Şehrin bir yanında polis ekipleri Araz'ın tutulduğu depoya hızlıca ulaşmış, baygın yatan üç adamı sorgulamak için ambulansın gelmesini beklerken şehrin bir diğer yanında Araz Kayalar kanadığının farkında bile olmadığı birkaç yarasıyla önce bir kuyumcuya uğramış, Beste için hayal ettiği gibi tam tur pırlanta bir yüzük almış, sevgilisinin yanına, hastaneye ulaşmıştı.

Hastanenin kalabalığını, koridorları ve merdivenleri aşarken bu hastane gözüne ilk kez bu kadar büyük gelmişti Araz'ın. Odaların kapılarından bir bir geçti, insanların bakışlarına aldırmadı ve en sonunda ulaşmak istediği noktaya, Beste'nin kapısına vardı. Kapı açıktı, odanın önü ise bomboştu. Beste içeride, masasında oturmuş önündeki deftere bir şeyler yazıyordu, Araz onu görür görmez gülümsedi. Elini uzatıp açık kapıya iki kez vurdu.

"Girebilir miyim doktor hanım?"

Beste başını kaldırdı, Araz'ı karşısında yara bere içinde görünce korkuyla ayağa kalktı.

"Araz!" dedi endişeyle. Koştura koştura ona yaklaştı, Araz'ı içeri doğru çekip odasının kapısını kapattı ve kilitledi.

"Dur, dur!" dedi Araz gülerek, "Sakin ol yavrum. Bir şeyim yok benim."

Beste Araz'a bakarken gözleri dolu doluydu, kalbi küt küt atıyor ve yüzü öfkeyle yanıyordu.

"Geç," dedi ağlamaklı sesiyle, "uzan şuraya, sedyeye. Temizleyeyim şu yaralarını. Nasıl oldu bunlar?"

Araz durdu, Beste'nin bu telaşlı ve korkmuş haline üzülerek baktı ve ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Sarılmayacak mısın önce?"

Beste hiçbir şey söylemedi, sarılmadı da. Araz'ı orada öylece bırakıp ilkyardım setini almak için masasına geçti.

"Uzan hadi," dedi.

Araz derin bir nefes alıp ceketini çıkardı. Beste belli ki endişelendiği için kızgındı ve Araz bunu anlayabiliyordu. Ceketini çıkarıp konuk sandalyesine bıraktı ve sedyeye uzandı. Beste biraz pamuk ve tentürdiyot ile başına geldiğinde Araz ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemiyordu.

"Başka bir yerinde bir şey var mı?" dedi Beste, "Sadece yüzündekiler mi?"

"Sadece yüzümdekiler..." dedi Araz başını sallayarak, "Oradan çıkarken birkaç kafa atma mevzusu yaşandı da..."

"Onlar mıydı?" dedi Beste, "Uraz'ın hapse attırdığı şu adam..."

"Onun adamları," dedi Araz başını sallayarak, "ama adam hapiste ölmüş. O kadar çok düşmanı var ki... Endişelenme yani."

"Endişelenmeyeyim, öyle mi?" dedi Beste, "Şu haline bir bak."

"Tamam yavrum, haklısın ama geçti gitti işte."

"Seni tanıdığımdan beri başın beladan hiç kurtulmadı ki." dedi Beste öfke içinde, elindeki solüsyonlu pamuğu dikkatlice Araz'ın yüzündeki yaralarda gezdirdi.

"Biraz abartmıyor musun?" dedi Araz.

"Abartıyorum, öyle mi?" dedi Beste.

"Olur böyle şeyler güzelim. Hem benim mesleğimi de biliyorsun, profesyonel dövüşçüyüm ben. Başım belaya girmese bile yaralanmam çok normal."

"Doğru," dedi Beste. "Seninle olduğum sürece bunlara alışmam gerek. Seni her an kan revan içinde bulabilirim. Haklısın."

Koridordan gelen anons sesleri, camdan içeri giren hafif rüzgâr ve tentürdiyotun keskin kokusu birbirine karışmıştı. Koku mu daha keskindi yoksa Beste'nin karşısındaki ruh hali mi bilemiyordu Araz.

"Beste," dedi Araz, "neyin var güzelim?"

Beste bir anda kendini tutamadı ve sinir bozukluğuyla gülmeye başladı. Gülerken bir yandan gözünden akan yaşları siliyor bir yandan da solüsyonlu pamuğu Araz'ın yaralarına bastırıyordu.

"Neyim mi var?" dedi, delirmiş gibiydi. "Ya sen kaçırıldın Araz! Alıkoydular seni, günlerdir yoksun! Aklım gitti, öldün sandım! Senden bir haber gelene kadar uyumadım, yemedim, içmedim, şu halime bir bak! Ama yine de işime geldim, gittim çünkü benim hastalarım var, benim yaşatmam gereken insanlar var Araz. Tıpkı bir zamanlar seni de yaşattığım gibi... Tıpkı bir zamanlar seni ölümden döndürdüğüm gibi ölümden döndürülmeyi bekleyen hastalarım var benim."

Kısa bir sessizlik oldu. Beste elindeki malzemeleri aldı ve yarabandı almak için masasına döndü. Araz hâlâ yatıyordu,

tavana bakıyor ve içindeki bu derin hüzne bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Sanki her şey yıkılıyordu, sanki her şey bir bir bozuluyordu.

"Ben," dedi Araz Beste yarabantlarıyla döndüğünde, "özür dilerim. Keşke böyle olmasaydı... Özür dilerim."

Başka hiçbir şey söyleyemedi. Beste elindeki yuvarlak yarabantlarını bir bir açtı, Araz'ın yaralarını teker teker kapattı. Sonra hüzünlü gözlerle, kararlı bir ifadeyle ona baktı ve konuşmaya başladı.

"Ben artık devam edemem Araz," dedi.

Duyduğu cümle Araz'ı olduğu yerde saniyesinde bir avuç küle çevirirken Beste ayağa kalktı.

"Sorumluluklarım var, söylediğim gibi... Canını bana emanet eden hastalarım varken böylesine güç bir ilişki yaşayamam. Benim yaşadığım her kafa karışıklığı onların hayatlarını kaybetmesine sebep olabilir."

Durdu, Araz'a son kez baktı ve kederle gülümsedi.

"İyi olduğuna sevindim, şimdi yoğun bakıma geçmem gerekiyor. Sen kendini daha iyi hissedene kadar burada yatabilirsin. Dilediğin zaman kalkarsın, acele etme." Araz'a bir kez daha bakamadı Beste, gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce süzülürken çenesindeki maskeyi yüzüne geçirdi ve kapıya yönelmeden önce son bir cümle kurdu, "Kendine iyi bak Araz..."

Araz daha iki saat kadar önce hayatını birleştirmeyi kafasına koyduğu sevgilisinin odasında, sedyede öylece kalakalmıştı. Terk edilmiş ve belki de bunu hak etmişti. Odanın tavanını izlerken sol gözünden akan bir damla yaş yarabandıyla korunan yaralarının üzerinden geçti.

"Kendime iyi bakarım..." dedi hüzünlü bir fısıltıyla, "Ben kendime hep iyi baktım zaten."

Âdeta bir serzenişti bu. Araz acı içindeydi. Ne alı konulmak ne zarar görmek sarsmıştı onu bu kadar. Hayatının kadını onu "Kendine iyi bak," diyerek bırakıp gitmişti. Artık bir Beste'si yoktu, hayatı müziksiz kalmıştı sanki.

Hayalleri üzerine yıkılmıştı. Umutlarının, geleceğe dair kurduğu tüm planlarının altında kalmıştı Araz. İzi kalmıştı Beste'nin. İsi, pası, pusu... Sisi kalmıştı kalbinde. Üstelik ceketinin cebinde kalan kutunun içindeki pırlanta yüzüğün o kutudan hiç çıkamayacağını bilerek ve bunun ağırlığını taşıyarak devam edecekti bundan sonra yoluna...

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Altıncı ev her zamankinden daha eksikti. Tek başıma uyuduğum o günden bile daha eksik hissettiriyordu aynı odalar, aynı salon. Eve girer girmez çözmemiz gereken bulmacayı çözmüş, bir sayı ve renk kombinasyonunu bir araya getirip kapının şifresini bulmuştuk. Şimdi ise Bulut, Batı, Alpin ve ben şöminenin önündeki büyük yastıklarda oturmuş bir şeyler atıştırıyor ve çay içiyorduk.

"Aslında dinlendiyseniz yola çıkıp yedinci eve geçip diğerlerine yetişebiliriz," dedi yanımda oturan Bulut.

"Yarın yetişiriz," diye yanıtladı Batı, "gitmeyi onlar seçti. Bizimle olmak isteseler kalırlardı."

İçten içe bu cümle kalbimde bir yerleri kırıverdi.

"Yarışmadayız kardeşim!" dedi Bulut. "Bir an önce kapıya ulaşmak istiyorlar doğal olarak. Tamam yorulduk dedik, geride kaldık ama bizim de acele etmemiz lazım aslında."

Batıhan umursamazca omuz silkti.

"Eh, dinlendik ama ben hâlâ yorgunum. Dinlenmeden de yola çıkmak istemiyorum."

"Tamam arkadaşlar ya," diye söze girdi Alpin. "Bu gece buradayız dedik, buradayız işte. Ateş yanıyor, çaylarımız sıcak, boş verin gerisini."

Çayımdan bir yudum aldım. Baş ağrım geri gelmişti, Uraz'dan uzaklaşır uzaklaşmaz kötü hissetmeye başlıyordum, belki de o benim ağrıkesicimdi.

"Siz Uraz ile beraberdiniz, değil mi?" deyiverdi Batı bir anda, "Eskiden yani."

Yutkunmaya çalıştığım çayım boğazımda kalınca öksürmeye başladım. Batı gülerken Bulut bir yandan sırtıma vuruyor, bir yandan da konuşuyordu.

"Çok da eski sayılmaz aslında."

Kendime gelip derin bir nefes aldım. "Öyleydik, evet."

"Arkasına bile bakmadan gitti, ne garip..." dedi Batı, "Sen benim eski sevgilim olsan seni burada bırakıp asla diğer eve geçmezdim. Deli miyim ben?"

Buna cevap olarak ne söyleyebileceğimi düşünürken Bulut'un öfkeli nefesini duydum.

"Öyle deyince terk edip ülke değiştirmiş gibi oldu," dedi Bulut, "adam alt tarafı az ötedeki eve gitti."

"Ben gitmezdim işte," dedi Batı, "gerçi onun da derdi başka. Belli ki yeni limanlara yelken açıyor..."

Konuşma devam ettikçe sinir kat sayımda oynamalar oluyordu. Batıhan bunları neden dile getiriyordu bilmiyordum, ama bu söyledikleri ona "benimle ilgilenmek" olarak geliyorsa bana böyle hissettirmiyordu. Sinir bozucu olmaktan öteye gidemiyordu.

"Kapatsak mı bu konuyu?" diye mırıldandım, "Bitti gitti işte... Yeni limanlar umurumda değil."

"Aynen öyle," dedi Bulut. "Eee, Alpin? Sen anlatsana. Yok mu senin hayatında biri."

"Uzun bir süredir yok ya. Hoşlandığım kızlar beni hep arkadaş olarak görüyor da. Klasik inek profili..."

"Niye ya? Bazıları zeki sever."

Alpin omuz silkti.

"Bana denk gelenler sevmiyordu. Senin şu aldatılma lanetin gibi işte, benim de arkadaş olarak görülme lanetim var." Bulut, Alpin'in cevabına ufak bir kahkaha attı.

Ben ise ortamdan kopmuş gibiydim. Aklım Uraz'daydı. Onu hayatımdan uzaklaştırmaya çalıştığıma o kadar pişmandım ki ayağa kalkıp kafamı duvarlara vurmak istiyordum.

"Hayata küstüm diyebilir misin peki?" dedi Alpin, Bulut'a, "Bunca aldatılmadan sonra."

"Yok ya," Bulut güldü, "ben hâlâ aşkı bulacağıma inanıyorum."

"Ona ben de inanıyorum," dedi Batı, "hayatım boyunca hiç bulamamış olsam da... Her şeyin bir zamanı olduğuna inandım hep. Belki de o zaman çoktan geldi."

O an dışarıdan bir gök gürleme sesi duyuldu. Başımı çevirip şömine ateşinin cama vuran yansımasının ardında kalan yağmurlu görüntüye baktım. Dışarıdaki kameralardan birinin kırmızı ışığı camı aşıp yerdeki parkelere yansımıştı. Sessizliği bölen yağmur ve gök gürültüsü içimdeki hüznü iyice büyüttü. Büyüdü büyüdü kocaman oldu o hüzün, kalbimi kapladı.

Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim.

"Nereye?" diye seslendi Bulut.

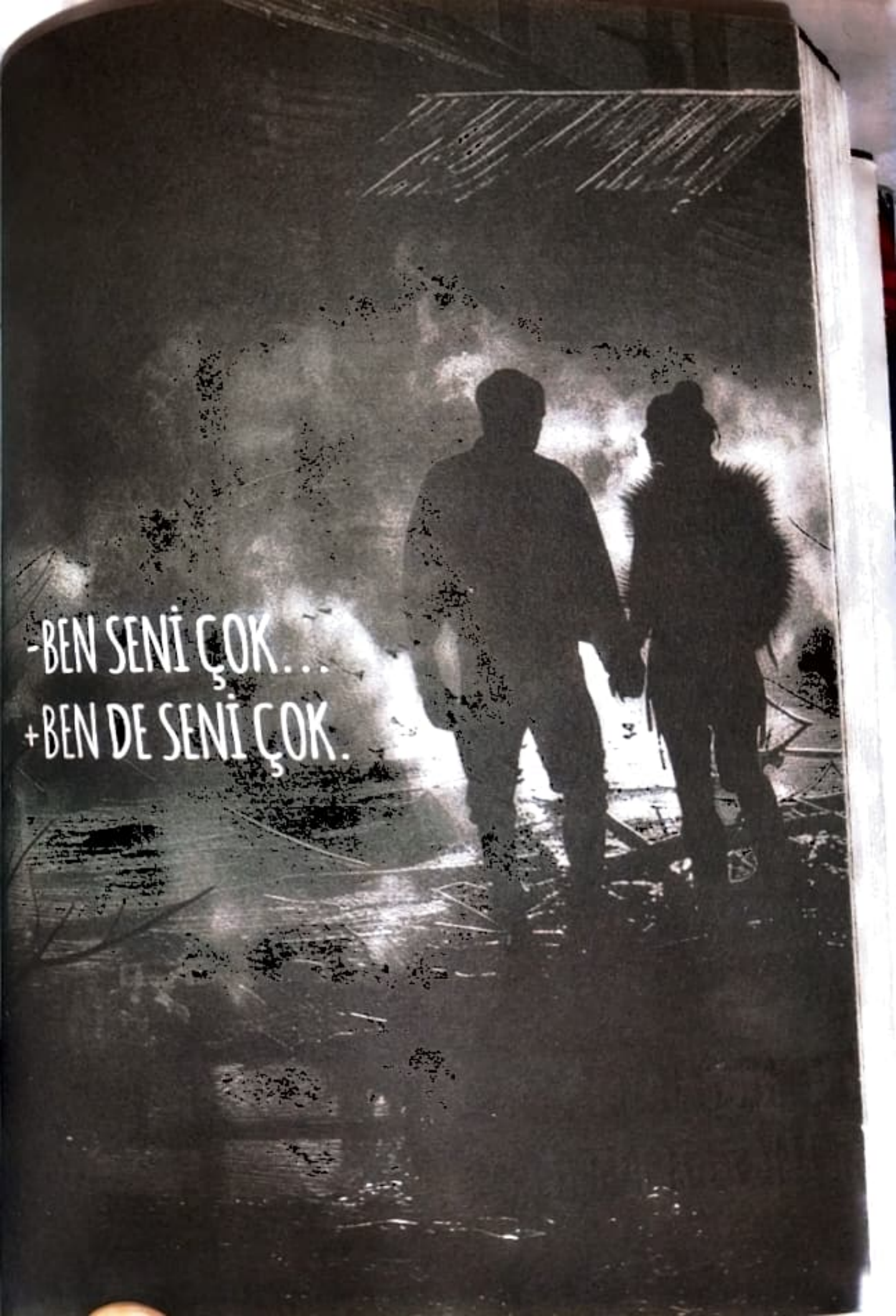
"Buradayım. Yağmuru izleyeceğim sadece."

Pencerenin önünde durdum. Başımı cama yasladım ve hüzünlü gözlerle dışarıya, uzaklara baktım. Onu burada, bu yağmurun altında beni izlerken görmeyi o kadar çok isterdim ki. Oysa o başka bir evde, bir başkasıyla dinliyordu bu yağmurun sesini. O da beni düşünüyor muydu acaba? Aklına geliyor muydum? Özlüyor muydu beni?

Uraz'ın beni bu kadar çabuk unuttuğuna, yerimi bu kadar çabuk doldurduğuna ihtimal veremiyordum, vermek de istemiyordum.

Çünkü ben onu ne unutabiliyordum ne de özlemekten vazgeçebiliyordum. Her şey çok daha kolay olur sanmıştım oysa hesaba katmadığım bir şey vardı...

Onu unutmama izin vermiyordu ruhumun gardiyanları.

-BEN SENİ ÇOK...
+BEN DE SENİ ÇOK.

24. Bölüm

On Dört

Sabah gözlerimi altıncı evde açtığımda aklım hâlâ Uraz'daydı. Ne yapıyordu, uyanmış mıydı, kahvaltı yapmışlar mıydı? Dün gece eğlenmişler miydi acaba? İçimdeki ağlama hissinin yeri düşüncelerim arttıkça kafamda büyüyordu, ayağa kalktım. Hızlıca bir duşa girip bornozuma sarınıp hazırlanmak için giyinme kabinine geçtim. Kıyafetlerimi giydikten sonra elime geçen "889" rozetime öylece baktım. Aklım geçmişte bir ana gidiverdi...

Bundan bir yıl öncesine gitti zihnim. Yine burada, yarışmanın hazırladığı platformda ve yalnızca beş kişiydik. Önümüzde beş yol vardı ve her birimiz birer yol seçmiştik. Kendime seçtiğim yola adım attığım sırada son gördüğüm yüz yanımdaki yola giren Uraz'ın yüzüydü. İçerisi o kadar sessiz, o kadar hareketsizdi ki hayatın durduğu bir noktadaydık sanki. Sadece yürüyorduk. Yerde duran büyük taşların birinin üzerinde ileriyi gösteren bir ok işareti vardı. Gözlerim etrafı olabildiğince incelemeye çalışıyordu. Sessizliğin sesiyle, hiçliğin gürültüsüyle birlikte yürüdüğüm yarım saatim sonunda telsizimden bir ses gelmişti, dün gibi hatırlıyorum.

"Beni duyuyor musunuz Enkaz Altındakiler?" demişti Eren'in sesi kesik kesik, "Ben 747. Duyan numarasını söylesin." O sırada bir ses daha gelmişti.

"533 burada," demişti Uraz. Sonra Bulut ve Nisan'ın sesleri gelmişti art arda.

"482 burada."

"356 burada."

Ve en son ben söylemiştim bana verilen o üç rakamdan oluşan sayıyı.

"889 burada."

Şimdi elimde tuttuğum bu rozetin üzerinde yazan bu sayı benim kaderimdi. 889 beni A noktasından almış, Z noktasında bırakmıştı. Ben şimdi bambaşka bir Kumru'ydum, oysa böyle olabileceğini düşünmemiştim hiçbir zaman.

Ben iyimserdim, belki de fazla kördüm gerçeklere ama yine de halimden memnundum. Sonra bir şey oldu, 889'la tanıştım, 889'a dönüştüm ve içimdeki iyimser ruh bırakıp gitti beni. Burada, bu duvarların ve taşların altında kaldığım o gün her şey değişti benim için. Bir uyudum, bir daha aynı kişi olarak uyanamadım. Kumru uçtu gitti âdeta... Geriye yalnızca 889 kaldı. Oysa ben 889'a böyle bir hikâye yazmayı düşlememiştim hiç, ona çok ama çok güzel bir hikâye yazacağımı sanmıştım. Ona söz vermiştim.

Derin bir nefes aldım. Elimde tuttuğum rozeti üzerimdeki kapüşonluya takmak için arkasındaki iğnesini açtım.

"Ah!" deyiverdim birden, rozet elimden düşerken parmağımdaki kan avucumun içine aktı.

Belki basit bir parmak kesiğiydi bu, oysa bana daha büyük şeyler anlattığını hissettim. 889 bana kızgındı, ona verdiğim sözü tutamamış, hayallerimin altında kalmıştım. Gözlerimden

akan birer damla yaşı avucumun tersi ile sildim. Yere eğilip ayağımın dibinde duran rozeti elime aldım ve yerde öylece kaldım, ayağa kalkamadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Hep 'Sana çok güzel bir hikâye yazacağım 889, bu sana sözüm olsun.' demiştim ya hani, affet beni, yapamadım."

Orada öylece durdum, bir süre boyunca sessizce ağladım. Burası bu platformun içinde kameranın çekemediği nadir yerlerden biriydi, burada özgürdüm, burada ben gerçekten "ben"dim. Ağzımı elimle kapattım, kanayan elimi ise üzerimdeki kıyafete bastırdım, sessizce ağladım. Duyulmak istemedim, görülmek istemedim, bir başıma ağladım.

"Özür dilerim," dedim bir kez daha, aynı sessizlikte. "Depresyon beni öyle bir ele geçirdi ki geriye ne sen kaldın 889, ne de ben kaldım. Ama sana söz veriyorum..." dedim nefes nefese, burnumu çektim ve devam ettim:

"Sana güzel bir hikâye yazacağım 889. İnan bana."

Rozeti ters çevirdim, az önce elimi kanatan iğnesini ucundan tutup göğsüme taktım. Gözyaşlarımı sildim, üstümü başımı düzeltip ayağa kalktım. Şimdi daha iyi hissediyordum, üzerimdeki kan lekesini silmek istemedim çünkü bana bugünü, bu anı hatırlatacaktı. Üzerime siyah uzun bir yağmurluk geçirdim ve giyinme kabininden çıktım. Saçlarımı hızlıca kurutup kırmızı gözlerime aldırmadan odamdan ayrıldım.

"Günaydın." Salona adım atar atmaz beni Batı'nın neşeli sesi karşıladı, beni görür görmez neşesi söndü, yüzüme telaşla baktı, "Bu gözlerin ne böyle? Ağladın mı sen?"

Omuz silktim.

"Gece hiç uyuyamadım. Migrenim tuttu."

"Ciddi misin?" dedi Batı, "Başını ovmamı ister misin?"

Batı endişeyle bana yaklaşırken Bulut'un arkadan gelen sesi onu durdurdu.

"Limonlu su yaparım şimdi sana, bir şeyler yiyip ağrıkesici içersin, bir şeyin kalmaz."

"Yok şimdi iyiyim zaten," dedim, "duş iyi geldi. Yalnızca gece uyuyamadığım için bu haldeyim. Sorun yok, merak etmeyin."

"Günaydın," derken bir yandan da esneyerek salona girdi Alpin, "siz bir şeyler yediniz mi?"

"Yolda sandviç yeriz diye düşündüm," dedi Bulut, "belki diğerlerine de yetişiriz."

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. "Biz altıncı evdeyiz, gitsek gitsek sekizinci eve kadar gider orada konaklarız. Onlar yedinci evdeler, bu geceyi dokuzda ya da onda geçirirler."

"Olsun," dedi Bulut bana bir paket sandviç uzatırken, "en azından deneriz."

Gülümsedim. Bana kalırsa Uraz ve diğerleriyle kapıya ulaşana kadar bir daha denk gelebilmemiz için tek yol onlardan birine bir şey olması ve ilerleyememeleriydi. Nisan ve Eren'in bizim için beklemek isteyeceğine ne kadar eminsem Pelda'nın ilerlemek için elinden geleni yapacağına da o kadar emindim.

Sonunda altıncı evden yola çıktığımızda bir yandan yürüyor, bir yandan sandviçlerimizi yiyorduk. Saat kaçtı, dışarıda hava kaç dereceydi, bugünün tarihi neydi, hayata dair her şeyden bihaberdik. Öylece, boş sohbetler ederek ilerliyorduk ve artık biraz olsun umursamaz olmaya başlayabilmiştim. Her şey olacağına varırdı, su akardı ve yolunu bulurdu, yaşanması gereken neyse yaşanırdı... Belki de aklımı biraz olsun başıma getiren şey küçücük bir iğnenin kanattığı bir parmaktı. Gerçi mesele parmak değildi ama siz beni anlarsınız... Mesele bazen görünenden çok daha fazlasıydı.

"Dokuzuncu eve kadar dayanamaz mısınız?" diye sordu Bulut bir saat kadar ilerledikten sonra, "Ben dayanırım gibi."

Bulut ne yapıp edip dokuzuncu evi görmeye, diğerleri ile bir araya gelmeye çalışıyordu. Ve bunu her şeyden çok Uraz için yapıyordu, biliyordum.

"Yok kanka, ben sekizde biterim," dedi Batı. Alpin de ona katıldı.

"Ben de. Sekizde uyur, dokuza sabah geçeriz."

Ben sesimi çıkarmadım, onlar devam etmek istemiyorken yorum yapmanın manası yoktu. Üstelik inat edip giden de Uraz'ın ta kendisiydi.

Yürüdük, ağaçları geçtik, sokaklar boyunca yol aldık. En sonunda yedinci evin önünden geçtiğimiz sırada gözlerim evin duvarlarına takıldı. Duvarda gördüğüm birkaç kelime olduğum yerde kalmama, hüzünle gülümsememe neden oldu.

"Baksana," dedim Bulut'a dolu gözlerle, "Nisan ve Eren bize not yazmış."

Bulut heyecanla başını kaldırdı ve ona gösterdiğim duvara baktı. Duvarda aynen şöyle yazıyordu:

"SİZİ O KADAR ÇOK SEVİYORUM Kİ NE OLUR EVİNİZE DÖNÜN ARTIK ÇOCUKLAR! –NİSAN"

Bulut ilk cümleyi okur okumaz büyük bir kahkaha attı ve hemen sonra alttaki cümleye geçti:

"NESİNİZ SİZ, KENDİNİ ÖZLETME PROFESÖRÜ MÜ? ÇÜNKÜ ÖZLENDİNİZ... –EREN"

"Deli bunlar ya," dedim kıkırdayarak, gözlerim evin herhangi bir duvarına yazılmış bir başka notu arasa da başka hiçbir şey bulamadım.

Yedinci evin yanından hiç durmadan geçip gittik. Gözlerim önümüzdeki topraklı yoldaydı. Nemli toprakta kalan ayak izleri onların ayak izleriydi.

"Buradan geçmişler..." diye mırıldandım.

"Tabii kızım," dedi Bulut. "Onlar sekizi geçmiş dokuza gidiyordur şimdi. Bak şu kesin Eren'in ayak izi, kocaman. 76 numara filan." Gülerek yerdeki ayak izlerine bakarken Uraz'ın ayak izlerini aramaya başladığımı fark ettim.

"Kendine gel Kumru," dedim kendi kendime.

"Bak," dedim. "Çöp kutusunda sandviç paketleri var."

Bunları, onların bu yoldan geçerken bıraktıkları izleri görmek ilginçti. Belki de bizden yalnızca birkaç saat önce buradalardı. Aramıza zaman farkı girmişti, aramıza yollar, evler, mesafeler girmişti.

O gece sekizinci eve vardığımızda bizi bomboş, buz gibi bir ev karşıladı. Bu seferki oyun bir hikâye çözme oyunuydu. Moralim öyle bozuktu ki Bulut'un, "Sen hasta gibisin, git istersen, şifreyi biz çözeriz," teklifine ödülmüş gibi atladım. Ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra hızlıca odama geçtim. Üzerimi değiştirip yatağa uzandım ve kendimce hesaplar yapmaya başladım.

Biz yarın sekizinci evden çıkıp, dokuzuncu evi pas geçip, onuncu evde konaklayacaktık. Onlar ise yarın dokuzuncu evden çıkıp, onuncu evi pas geçip on birinci evde konaklayacaklardı.

Bir sonraki gün biz on birinci evi pas geçip on ikinci evde konaklarken onlar ise on ikinci evi pas geçip on üçüncü evde konaklayacaklardı.

Sonraki gün biz on dördüncü evde kalırken onlar on beşinci evde kalacaklardı.

Bu böyle geçip gidecek miydi? Onlarla yalnızca kapıda, platformun çıkışında mı denk gelecektik? Yorganı öfkeyle başıma çektim. Yolları koşarak geçip gitmek, buradan çıkmak istiyordum artık.

Tam üç gece böyle geçti. Önce bomboş bir sekizinci evde konakladık, sonraki gün onlarsız bir onuncu evde ve sonraki gün ise on ikinci evde... On ikinci evden yola çıktığımız gün her zamankinden daha da moralsizdim.

Yolumuzun üzerindeki on üçüncü evi geçtikten sonra yol daha yorucu olmaya, hava giderek soğumaya başladı. Yordukça esniyor, esnedikçe uyumak istiyordum. Üstelik on dördüncü evin bizi bomboş beklediğini bilmek bütün motivasyonumu alıp götürüyordu. Yine de hiç pes etmedim, durmadım, dinlenmek istemedim.

Kilometrelerce yürüdük. Saatlerce yol aldık ve en sonunda on dördüncü evi ve "14" yazılı kapısını karşımızda gördüğümüzde içeri girer girmez yemek yemek ve yatmak istediğime karar verdim.

"Ne yesek ya?" dedi Batı, "Kumru sen seç, aramızdaki tek kız sensin..."

"Bana fark etmez, buzdolabındaki hazır şeylerden atıştırırız bence."

Bahçeye girdiğimiz ve merdivenlere doğru ilerlediğimiz sırada Batıhan yemeklerden bahsetmeye devam ediyordu.

"Canım öyle bir tarhana çorbası çekiyor ki... Ama böyle şey yani, hazır değil, evde yapılmış ve yeni pişmiş tarhana çorbası."

Merdivenlere doğru bir adım attım, korkuluklara tutundum ve arkamdan gelen konuşmaları dinlemeye devam ederek en üst basamağa kadar çıktım ve elimi kapının kulpuna uzattım.

"Tarhana çorbası güzel olurdu," diye mırıldandım.

Ben tam kapıyı açacaktım ki kapının benim kulpu tutan elimden bağımsız bir şekilde hareket ettiğini fark ettim. İrkilerek baktığımda kapı bir anda açılıverdi. Kendimi korkuyla geriye çektiğim an arkamdakiler durdu.

"Kumru, iyi misin?" dediğini duydum Bulut'un.

Açılan ve aralık kalan kapı bir anda genişçe açıldı. Ben korku dolu gözlerle ve aklımda soru işaretleriyle açılan kapıya bakıyordum ki denk gelmeyi hiç beklemediğim bir çift gözle karşılaştım.

"Siz mi geldiniz?" dedi tanıdık ses, "Ben de bahçeye çıkıyordum."

Önce bana, sonra Batı'ya baktı. Batıhan'a alaycı gözlerle gülümseyen Uraz Kayalar'dan başkası değildi.

"Sen..." deyiverdim şaşkın bir fısıltıyla.

Uraz geçmem için kenara çekildiğinde şaşkınlıktan kıpırdayamıyordum bile.

"Sizin ne işiniz var burada?" dedi Bulut heyecanla.

"Geldiniz sonunda!" İçeriden koştura koştura gelen Nisan bana sıkıca sarıldı.

Ben kapının eşiğinde Nisan'la sarılırken arkamdaki herkes tek tek içeri girdi. Bulut, Uraz ve Eren'le karşılaşmış, gülüşerek olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye mırıldandım, "Siz bugün yalnızca bir ev mi değiştirdiniz, neden ilerlemediniz?"

Nisan başıyla Uraz'ı gösterdi ve bana gözleriyle bir şeyler işaret etmeye çalıştı.

"Ayak bileğim burkuldu," dedi Uraz.

Endişeyle ona döndüğüm sırada Uraz gayet normal ve sağlıklı bir yürüyüşle mutfağa doğru ilerledi. Kaşlarımı çatıp

Nisan'a döndüğümde Nisan yüzünde, "Valla ben de anlamadım!" der gibi bir ifadeyle bana bakıyordu.

"E gayet iyi yürüyorsun," dedi kendini koltuğa bırakan Batı. "Bu nasıl bir burkulma..."

Uraz mutfak tezgâhına geçmiş kendisine bir bardak su doldururken Batı'ya önünü bile dönmeden yanıt verdi.

"Buraya gelince iyileştim." Sonra Batı'ya döndü, yüzünde alaycı bir ifadeyle ekledi, "Ne ilginç, değil mi?"

Neyin nasıl ve niçin olduğundan ziyade ne olduğuna odaklandım. Boş bir eve geleceğimizi düşünürken bizi onlar karşılamıştı. Bir daha ne zaman denk geliriz bilmeyerek kilometrelerce yol yürüdüğümüz bugünün sonunda şimdi hep birlikte buradaydık.

Ayrı geçirdiğimiz üç günün sonunda burada, on dördüncü evin duvarlarının arasında tekrar bir aradaydık.

YAĞMUR
HİSLERİ
MATLAŞTIRIR.

25. Bölüm

Ya Sendeyim, Ya Kayıp

(Yazarın Anlatımıyla)
(Yedi Gün Sonra)

Kumru, Uraz, Nisan, Eren, Bulut, Alpin, Batıhan ve Pelda yerin altında evleri ve mesafeleri kat ederlerken Araz Kayalar yukarıdaki evlerinin salonunda, yatağını koltuğa taşımış, sürekli Enkaz Altındakiler izliyor ve Beste'sinin acısını çekmeye devam ediyordu.

Ayrılık onu öyle güçlü vurmuştu ki ne yemek yiyebiliyor ne uyku uyuyabiliyordu. Eli arada sırada telefonuna gidiyor, ekrana bakıp ne bir mesaj ne de bir arama görebildiği için kalbi bin parçaya bölünerek geri bırakıyordu. Birkaç kez Beste'yi aramayı, ona yazmayı düşünmüştü. Oysa buna hakkı olmadığını düşünüyordu. Ona göre Beste haklıydı, onun bir kariyeri, onu bekleyen hastaları vardı ve Araz, Beste'ye sıkıntısız bir hayatın sözünü hiçbir zaman veremeyecekti.

İşi gereği geçmişten gelen çok hesaplaşması vardı hem onun hem kardeşinin... Geçmiş travmaları ve birkaç ayda bir patlak veren sorunları birleştiğinde Beste ona göre çok temiz, çok duruydu.

"Bu suyu daha fazla bulandıramam," diye düşünmüştü kendi kendine.

Artık Beste'ye ne yazacak ne de arayacaktı...

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Günler su gibi geçip giderken olağandışı hiçbir şey yaşanmıyordu. Aşağıda her şey rutine binmiş gibiydi. Uyanıyor, hazırlanıp çıkıyor, bazen sabah röportajları veriyorduk. Her gün en az bir evi pas geçip bir sonraki eve gidiyor, orada konaklıyorduk. Bazı günler daha hızlı olduğumuz, iki evi birden pas geçtiğimiz olmuştu, bazı günler ise yalnızca bir ev kadar ilerleyebiliyorduk.

Uraz ile zorunlu olmadıkça pek konuşmuyor, göz göze gelmemeye gayret ediyorduk; aslına bakarsanız ben son birkaç gündür zorunlu olmadıkça kimseyle iletişime girmiyordum. Gerçi buna rağmen yeri geldiğinde Uraz'a birkaç iğneleyici cümle kurduğum olmuştu. Beni anlıyor muydu, bundan bile emin değildim, bunu ne kadar yapmak istemesem de kendimi tutamıyordum bazen. Yine de genel olarak iyi gidiyordum bence. En büyük odağım yarışmak, bu yolu bir an önce bitirmek ve kapıya ulaşmaktı.

Şimdi otuz ikinci eve varmak üzere olduğumuz bu yolda, ellerim cebimde ve kalabalığın en önündeydim. Uraz ise hemen arkamdaydı. Bugün o kadar yorulmuştuk ki kimse kimseyle konuşmuyor, herkes elleri ceplerinde, kapüşonları kafalarında eve girmeyi bekliyordu.

Tam evin bahçesine girmiştik ki, "Biraz daha eve girmezsek donacağım şimdi," diye mırıldandım kendi kendime.

Hemen arkamdan gelen Uraz söylediğim şeyi duymuş olacak ki bana cevap verdi.

"İçeri girince şömineyi yakarız, ısınırsın hemen..."

Bir anlığına kendimi tutamadım. İçimden nadiren gelen o iğneleyici cevaplardan birini söyleyiverdim.

"Çok umurunda sanki."

Uraz ona söylediğim cümlenin karşısında bir anlığına durdu. Kapüşonunun altından bana soran gözlerle baktı, merdivene doğru yürümeye devam ediyordum ki durduğunu fark edip dönüp ona baktım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Uraz. Hızlı adımlarla yürüyüp yanımdan geçti, ben onu tereddütle izlerken evin kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı benim için tutmaya başladı.

Bunu niye yapıyordu şimdi?

"Tutmana gerek yok," diye mırıldandım içeri doğru yürürken, "kapanmıyor ki zaten. Ha ama başkası için tutuyorsan..."

Tam o an, ben içeri girdikten hemen sonra Uraz benim arkamdan gelen Batı'ya aldırmadan kapıyı yüzüne çarpıverdi. Kapının kapanma sesini duyunca şaşkınlıkla arkamı döndüm.

"Uraz ne bu şimdi?" Batıhan kapının yüzüne kapandığını görünce havaya okkalı bir küfür savurup kapının kulpuna sert bir hamle yapsa da kapı çoktan kilitlenmişti.

"Neden yaptın bunu?" diye sordum şok içinde, "Kapı kilitlendi, hepsi dışarı kaldı. Biz şifreyi bulana kadar dışarıda kalacaklar. Unuttun mu?"

Uraz umursamazca omuz silkti. Üzerindeki kapüşonlu montu çıkarıp koltuğa attı ve salonda öfkeyle dolaşmaya başladı.

"Uraz, iyi misiniz kanka?" Bahçeden gelen ses Eren'e aitti.

Ben ne yapacağımı bilemeyerek yuvarlak masanın üzerindeki kâğıtları incelemeye başladım. Kâğıtlarda yazan soruları okuyarak kafamda bir cevap bulmaya çalışsam da kafamı toparlayamıyordum.

"Gel de bak şunlara!" dedim öfkeyle, "Çözelim de açalım şu kapıyı."

Uraz cevap vermedi. Koltuğun kenarına oturmuş öylece beni izliyordu.

"Tamam ya, yanlışlıkla kapatmışlardır," dediğini duydum Nisan'ın. "Şifreyi çözünce açarlar. İlk defa yaşamıyoruz bunu..."

Önümdeki kâğıtları bir bir inceliyor, üzerinde yazan tarihleri birbirleriyle eşleştirerek bir yere varmaya çalışıyordum.

"Yardım etmeyecek misin?" diye sordum, arkam ona dönüktü, bir yandan kâğıtları inceliyor bir yandan onunla konuşuyordum. "Tamam oldu bir kere, kapandı kapı. Bari yardım et de çözelim şunları, çok fazla kâğıt var..."

O an ben masaya yaslanmış, kâğıtları karıştırarak konuşmaya devam ederken Uraz'ın hüzünlü ve yorgun sesini duydum.

"Bana..." dedi, "Bana soru sor Kumru."

Kaşlarımı çattım. Kurduğu cümleyi anlamayarak ona döndüğümde koltuğun koluna oturmuş, ellerini çaresizce kucağına koymuş, beni izliyordu. Gözlerinde sırılsıklam bir keder vardı.

"Nasıl yani?" diye mırıldandım, "Sana soru mu sorayım?"

Uraz bana çaresiz gözlerle baktı. Bitkin, yorgun ve halsiz gözlerle...

"Söyle artık içinden geçenleri," dedi yorgun sesiyle. "Sor aklındakileri, anlattır bana. Gerekirse hesap sor bana Kumru. Sor ki anlatayım..."

Duraksadım. Boğazımda biriken kelimeleri yutkunarak bastırdım. Uraz karşımda yara almış bir çocuktan farksızdı, onu böyle görmek bana duvara çarpmış gibi hissettirmişti.

"Ne sorayım ki sana?" dedim titreyen sesimle.

"Bilmiyorum," dedi Uraz, ellerini kendini anlatmaya çalışır gibi açtı, "bilmiyorum Kumru. Ben sana ne yaptım bilmiyorum. Benden ayrılmanı anladım, depresyondaydın. Ama artık bana düşmanınmışım gibi davranmandan çok yoruldum Kumru."

"Ben sana düşman gibi davranmıyorum..." dedim gözlerime kadar gelen gözyaşlarımı sabit tutmaya çalışarak.

"Öyle davranıyorsun Kumru," dedi Uraz. "Ya ben sensiz üç gece geçirdim, kafayı yedim ulan, kafayı yedim. Her gittiğimiz evde senin gelmeni bekledim."

Sonra durdu ve hüzünle kendi kendine konuşur gibi bir tonda ekledi, "Gelmedin ama... Gelmedin bana."

"Sen de gelmedin..." diye fısıldadım.

Uraz acı içinde gülümsedi.

"Doğru," dedi. "Dayanabilirim sandım, yapamadım. Sonunda bir yalan söyledim, denk getirdim bizi. Ben bunu yapmasaydım sen asla adım atmayacaktın, öyle değil mi Kumru?"

Burnumu çektim. Yanımda duran sandalyeye sakince oturdum ve yerde duran bordo halıyı izlemeye başladım.

"Çekip giden sendin," dedim.

"Senin Batıhan ile kalacağını düşünemedim," dedi hayal kırıklığı içinde, "o da benim aptallığım, kusura bakma..."

Sesimi çıkarmadım. Bir şey söyleyemedim, söyleyecek bir şey bulamadım zira. İçimden çok şey söylemek geliyordu ama onları kelimelere dökmeyi kendime yediremiyordum.

"Ya sendeyim ya kayıp..." diye fısıldadı Uraz.

"Ne?" Duymuş olmama rağmen sordum, bir kez daha söylesin istedim.

"Boş ver," dedi, "duymaman daha iyi."

Başımı eğdim, dışarıdan gelen konuşmaları, sesleri, soruları duymuyorduk bile. Burada yalnızca ikimiz vardık. Bazı hesapların sorulma vakti gelmişti belli ki.

"Sen bana neyin hesabını soruyorsun Uraz?" dedim sakin bir sesle.

"Ben sana hiçbir şeyin hesabını sormuyorum," dedi, "sana yalnızca soru soruyorum. Ben sana ne yaptım Kumru? Ne yaptım da acı çektiriyorsun bana?"

"Ben mi?" dedim sinir bozukluğuyla gülerek, "Ben mi acı çektiriyorum sana?"

Uraz, söylediklerime inanamayarak baktı yüzüme.

"Sen değil de ben mi acı çektiriyorum sana?" dedi, "Söyle o zaman Kumru! Ben sana ne yaptım? Söyle! Ayrılmak isteyen sendin, ayrıldıktan sonra ben mi suçlu oldum?"

Öfke nöbeti geçirmek üzereydim, ellerim titriyordu, kelimeler ağzımdan çıkma yarışı içindeydi. Ayağa kalktım, önüne kadar gittim, kendimi zor zapt ediyordum ama öfke gözyaşları sonunda yanaklarımı bulmuştu.

"Ayrılır ayrılmaz bir başkasının dudaklarına yapışan ben miydim?" deyiverdim bir anda, Uraz yüzüme anlamayan gözlerle bakarken öfkeyle devam ettim, "Hiç öyle bakma bana Uraz. Pelda ile seni biliyorum... Batıhan bana her şeyi anlattı."

İçimdeki öfkeyi ona o an bu cümleyle kustuğumda boğazımdaki yumrunun büyük çoğunluğunun yok olduğunu

hissettim. Sanki yüzümü basan ateş yerini bir anda bir avuç buza bıraktı. Ferahladım, gerçek bir nefes aldım sonunda.

Bir gün şöyle bir cümle kurmuştum, "Sen bir çığlık atarsın, dünya bir fısıltı duyar." Oysa şimdi hayatımda ilk kez tam tersini yaşıyordum. Ben bir cümle kurmuştum, dünya ise bir çığlık duymuştu sanki...

İçimde biriken kelimeler âdeta bir çığdı ve konuşmak artık çığlık atmaktan farksızdı benim için.

Çünkü söylediğim gibi, her çığ bir çığlıktı...

Bana rahat bir nefes aldıran cümlem Uraz'ın yüzüne bambaşka bir ifadeyle yansımıştı. Şoktaydı. Yüzündeki şok beni giderek endişelendirirken ne yapacağımı, ne duyacağımı bilemiyordum.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum öfkeyle, "Beni konuşturdun, cevap vermeyecek misin?"

Uraz'ın yüzü kıpkırmızıydı, nutku tutulmuş, nefesi kesilmiş gibiydi. Oysa birazdan bana vereceği yanıt benim ona söylediğimden daha şok edici, nefes kesici olacaktı.

"Benim..." dedi zar zor, "Benim kimseyle aramda bir şey olmadı. Ne Pelda ile ne başkası ile."

Bu cümle içimde bir yerleri tuzla buz etti. Kafamın içinde duyduğum cam kırığı sesi, her şeyi en baştan canlandırıvermişti. Batıhan'ın bana Uraz ve Pelda'yı öpüşürken gördüğünü söylediği an, bunu başka kimseden duymamam, Pelda'nın Uraz'a yakın olması ama Uraz'ın Pelda'ya yakın olduğunu hiç görmemem, Batıhan'ın bana yaklaşma çabaları...

"Yalandı..." diye fısıldadım halsizce, "Yalan mıydı?" Donuk gözlerim boşlukta bir noktayı seçmiş oraya bakıyordu.

Ne yapacağımı, ne hissedeceğimi bilemez bir haldeydim. Batıhan bana yalan söylemişti, herkesin gözü önünde bir yalana inandırılmıştım...

Uraz'ın başı bilinçsizce sağına, yanında duran pencereye döndü. Gözleri bir anlığına camı süzdü ve tam o an ne yapacağını anladım.

"Hayır!" dedim, "Uraz dur!"

Kapı kilitliydi, Uraz'ın öfkesiyse bu eve sığamayacak kadar büyüktü. Ben onu tutmak için öne atılsam da onu tutabilmem mümkün değildi.

Uraz'ın Batıhan'a hesap sormak için herhangi bir bulmacayı çözüp kapıyı açacak kadar bile sabrı yoktu artık, ayağa kalkması ve bir tekme darbesi ile camı aşağı indirmesi bir oldu.

Kafamın içindeki cam kırığı sesi artık kulaklarımdaydı. Bir süredir inandığım her şeyin bir yalan olduğunu anladığım otuz ikinci ev artık kırık cam parçalarıyla kaplıydı.

Kalbimin içi gibi...

İHMAL EDİLMİŞ ÇOCUKLAR KENDİNİ
İHMAL EDEN YETİŞKİNLERE DÖNÜŞÜRDÜ.

26. Bölüm

Beş Dost

Bu yol nereye gider bilmem ama yürüyorum işte.
Yüzüme vuruyor arada fırtınası, korkuyorum ne var?
Düşe kalka büyüyorum işte,
*Biraz yaram var ama geçecek bu gidişle.**

(Yazarın Anlatımıyla)

Araz Kayalar, aynı günün akşam saatlerinde günlerdir olduğu gibi yine televizyonun başındaydı. Aşkının acısını içinde yaşarken uzandığı koltuktan bir yandan televizyondaki canlı Enkaz Altındakiler'i izliyor bir yandan telefonundan Beste'nin fotoğraflarında geziniyordu. Beste'nin uzun, dalgalı saçlarını, güzel yüzünü açtığı bir fotoğrafta uzun uzun incelerken televizyonda olup biten hareketliliği fark etti. Batıhan'ın sansürlü konuşmasını duyduğu an başını kaldırdı Araz.

"Ne dedi o?" dedi merakla, telefonunu bırakıp kumandayı aldı, televizyonun sesini açtı ve olup biteni izlemeye başladı.

Onun telefonuna baktığı birkaç dakika içinde olmuştu ne olduysa, Uraz Kumru ile kendisini bir eve kapatmış, diğerlerini dışarıda bırakmıştı.

* Emir Can İğrek – Beyaz.

"Sonunda," diye mırıldandı Araz, "sonunda kızla konuşmayı akıl ettin eşek sıpası..."

Araz yayını soluksuz izliyordu. Uraz ve Kumru'nun konuşmalarını, tartışmalarını, ucu açık kalan diyaloglarını...

Kumru'nun ekranda görünen son halinden artık kendini tutamayacağı belliydi. Araz son günlerde yaşadıkları sebebiyle yarışmadan da kopmuştu, olan biteni bölük pörçük görmekten başka bir şey bilmiyordu.

"Ayrılır ayrılmaz bir başkasının dudaklarına yapışan ben miydim?" dedi Kumru bir anda.

Araz ekranın başında, en az ekranın içindeki Uraz kadar şoktaydı. Öyle çok şaşırmıştı ki televizyonun sesini biraz daha açmış, sanki daha fazla işitirse daha açıklayıcı olacakmış gibi uzandığı yerde doğrulmuştu.

"Hiç öyle bakma bana Uraz," dedi Kumru, "Pelda ile seni biliyorum... Batıhan bana her şeyi anlattı."

Araz ne dinlediğini, ne duyduğunu anlamıyordu. Kumru ve Uraz'ın ayrıldıklarını, uzaklaştıklarını, Pelda'nın Uraz'a, Batıhan'ın ise Kumru'ya yaklaşmaya çalıştığını biliyordu ama öpüşme nereden çıkmıştı? Batıhan Kumru'ya yalan mı söylemişti? Araz kardeşinin bunu yapmayacağından adı gibi emindi.

Kameraların odağındaki Uraz da şoktaydı, yüzü kıpkırmızı olmuş, nutku tutulmuştu.

"Hadi oğlum!" dedi Araz, "Hadi konuş be oğlum."

Tam o an "Benim," dedi Uraz zar zor, "benim kimseyle aramda bir şey olmadı. Ne Pelda ile ne başkası ile."

Sonra kameralar Kumru'ya döndü. Artık nutku tutulan yalnızca Uraz değildi, Kumru da donakalmıştı.

"Yalandı..." dedi Kumru şok içinde, "Yalan mıydı?"

Sonra her şey çok hızlı oldu, Araz kardeşinin ne yapacağını çoktan anlamıştı ama bu kadar hızlı olacağını düşünmemişti. Uraz'ın başı yanında duran pencereye çevrildi önce, bir saniye bile düşünmedi.

"Uraz, dur!" Kumru'nun çaresiz sesi televizyonun hoparlörlerinden çıkıp seyircilerin kulaklarını bulduğunda Uraz çoktan yanındaki camı kırmıştı.

Ekranda en son duyulan şey cam kırıklarının sesiydi. Kameranın en son çektiği görüntü de yere saçılan cam kırıklarından fazlası değildi. Ekran karardığı an Araz telaşla telefonuna sarıldı. Nereyi arayacağını, kimle konuşacağını bilemiyordu. Ekranda en son gördüğü şey camı kırıp bahçeye atlayan kardeşiydi ve yedi-yirmi dört yayın yapan kanalı yayını da bir anda kesilmişti.

Nereyi arayabilirdi ki? Polisi mi?

"Allah kahretsin," dedi kendi kendine, "ulan eşek sıpası, bir rahat dur be..."

Telefonunu koltuğa fırlatıp telaşla odasına geçti. Üzerine hızlıca bir şeyler geçirerek telefonunu ve montunu da alıp çıktı evden. Akşamın soğuğunda alıp verdiği nefesindeki buhar etrafını sararken arabasına doğru bilinçsizce yürümeye başladı Araz. Ne işe yarayacağını bile bilmeden yarışmanın yapım şirketine gidecekti.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Her şey çok hızlı oldu. Camın kırılması, Uraz'ın evden bahçeye geçişi, Batıhan'ı yere serişi, Eren, Bulut ve Alpin tarafından zar zor zapt edilip Batıhan'dan uzaklaştırılması...

Evin kapısı istisnai olarak açıldı, otomatik kilit bir anda kaldırıldı ve ben kendimi kilit sesini duyar duymaz kapıya, dışarıya attım.

"Alpin, sen Batıhan'ı içeri götür!" dedi Eren, yerde uzanan Batıhan öfkeyle küfürlerini sıralarken Uraz'ı zapt etmek giderek zorlaşıyordu.

"Tamam!" dedim, "Tamam, lütfen durun artık!" Kendimi gözyaşları içinde Uraz'ın önüne attım.

"Uraz lütfen," diye yalvardım, "bak; zarar görürsen kendimi hiç affetmem, lütfen..."

Nisan yanı başımda bitip beni kolumdan tuttuğunda Uraz yüzüme bile bakmıyordu.

"Bu mu çözecek bunu?" dedim çaresizce, "O zarar görse ne olacak görmese ne olacak? Ama sen zarar görürsen kendimi affedemem ben Uraz. Lütfen..."

"Abi ne oldu içeride, Allah aşkına bize de söyleyin!" dedi Nisan.

Alpin, Batıhan'ı zorla içeri sokarken yardım etmek için koşuşturan Pelda da peşlerindeydi. Biz buradayken Uraz ile ilgilenemeyeceğinin farkındaydı.

Eren ve Bulut, Uraz'ı evin karşısındaki banklardan birine oturttu. Bahçe karanlıktı, soğuktu, konuştuğumuz her an kendi nefesimizin buharının içinde kayboluyorduk. Herkes sessizce yaşananları sindirmeye çalışırken yukarıdaki hoparlörlerden bir ses duyuldu.

"Dikkat dikkat, bu bir uyarı anonsudur!" dedi robotik kadın sesi, "Yarışmacılar yaşanan tartışmayı sonlandırmazsa diskalifiyeler gerçekleşecek. Tartışmanın iki tarafı bu gece aynı evde kalmayacak. Tarafların iki farklı evde kalması zorunlu. Aksi takdirde olaya müdahale etmek zorunda kalacağız."

Derin bir nefes aldım. Sinirlerim boşalmıştı, bir anda ağlamaya başladım.

"Ne oldu yahu, Allah aşkına anlatın bize de!" dedi Eren.

"Batıhan..." diye mırıldandım, "Bana yalan söylemiş." Nisan merakla bana döndü.

"Yalan mı söylemiş? Sana ne söyledi ki?"

O an Uraz ile göz göze geldim. Yanakları, gözleri, burnu bile kıpkırmızıydı. Öfkesi her yerinden taşıyordu.

"Bana Pelda ile Uraz'ı gördüğünü söyledi..."

"Gördüğünü derken?" diye sordu Bulut.

"Öpüşürken," diye açıkladım.

Kısa bir sessizlik oldu. Hepsi şoktaydı.

"Sana bunu niye söyledi?" dedi Eren şaşkınlıkla, "Yani ne ara söyledi, nasıl söyledi?" Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bir ara bahçeye indiğimde Pelda ve Uraz'ı yan yana gördüm... O da az önce onları..." diye mırıldandım ve zar zor devam ettim, "Dudak dudağa gördüğünü söyledi."

"Kumru sen bana bunu niye anlatmadın?" dedi Nisan bir anda öfkeyle. Huzursuz bir nefes aldım. Haklıydı, anlatmalıydım.

"Sanırım bunu kendime yediremedim..." dedim, "Ayrılmıştık, bir başkasıyla olmak onun en büyük hakkıydı ama bunun bu kadar çabuk olmasını kendime yediremedim. İçimde tuttum. Normal karşılamaya çalıştım..."

"Ve buna inandın..." dedi Uraz sessizce, yüzüme bile bakmadan.

Başımı salladım.

"İnandım," dedim, "ne söyleseniz haklısınız..."

Sonra durdum ve kendimi açıklamaya çalıştım.

"Yalan söyleyeceği aklımın ucundan bile geçmedi. Çünkü... Çünkü bir insan neden böyle bir yalan söyler ki? Aklım almıyor, neden yapar bunu?"

"Onu da öğreneceğiz," dedi Nisan öfkeyle, "onu da öğreneceğiz."

"Eh bilseydik tutmazdık Uraz'ı," diye atladı Bulut, "şerefsize bak, bu nasıl yalan?"

Nisan elini kaldırıp söze girdi.

"Tamam tamam, biz de böyle şeyler söyleyip kışkırtmayalım çocuğu. Sakin olmamız lazım. Bunlar sonra konuşulur. Öfkeyle hareket etmeyelim. Belliydi böyle olacağı, o çocuğu başından beri sevmedim. Kumru'da gözü olduğu da belliydi."

Uraz bir süre dirseğini dizine, yüzünü eline dayayıp öylece oturdu. Hiçbirimizin sesi çıkmıyordu. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Tek isteğim Uraz'ın sakinleşmesiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Eren sakin bir sesle, "Sen iyisin değil mi?"

Uraz burnunu çekti. Başını kaldırıp sersemlemiş bir ifadeyle etrafına bakındı.

"Duydunuz..." dedi, "Ben burada kalamam bu gece. Siz yatın dinlenin. Ben diğer eve geçiyorum."

Bir anda ayaklandı. Yüzüme bile bakmadı.

"Oyunun en sonunda," dedi, "kapıda görüşürüz." Ne çantası ne yağmurluğu yanındaydı. Öylece ayakta durmuş, Uraz'ın hayal kırıklığıyla dolu yüz ifadesini izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Ama yapmak zorundaydım, bunca yanlış kararın üzerine artık doğru bir karar vermek zorundaydım.

"Ben de geliyorum," diye mırıldandım.

O an Uraz'ın bana bakmasını bekledim, bakmadı. Gözleri yerdeki toprak birikintisindeydi ve hiç görmediğim kadar düşünceliydi.

"Biz de geliyoruz o zaman," diye mırıldandı Nisan.

"Ben tek giderim," dedi Uraz yorgun bir sesle. "Zaten yoruldunuz. Gidin dinlenin."

"Ama sen bizi tanıyamadın galiba kardeşim," dedi Bulut yere bıraktığı çantasını sırtına geçirirken.

Yere eğilip çantasını alan ikinci kişi Eren oldu. Çantasını sırtına geçirdi ve yağmurluğunun fermuarını çekti.

"Madem ikiye ayrılacağız, ayrılmamız gerektiği gibi ayrılacağız," dedi Eren, "onlar burada kalsın. Biz gideriz."

Nisan hüzünle gülümsedi.

"Biz beş kişi başladık," dedi, "beş kişi devam ederiz."

Bizim çantalarımız içeride kalmıştı; girip onları alacak hevesimiz bile yoktu. Nisan kendi çantasındaki yedek yağmurluğu bana uzatırken Eren'in çantasından çıkardığı yedeği ise Uraz'a verdi.

"Hadi," dedi, "evimize gidelim de dinlenelim. Olan biteni sonra konuşuruz."

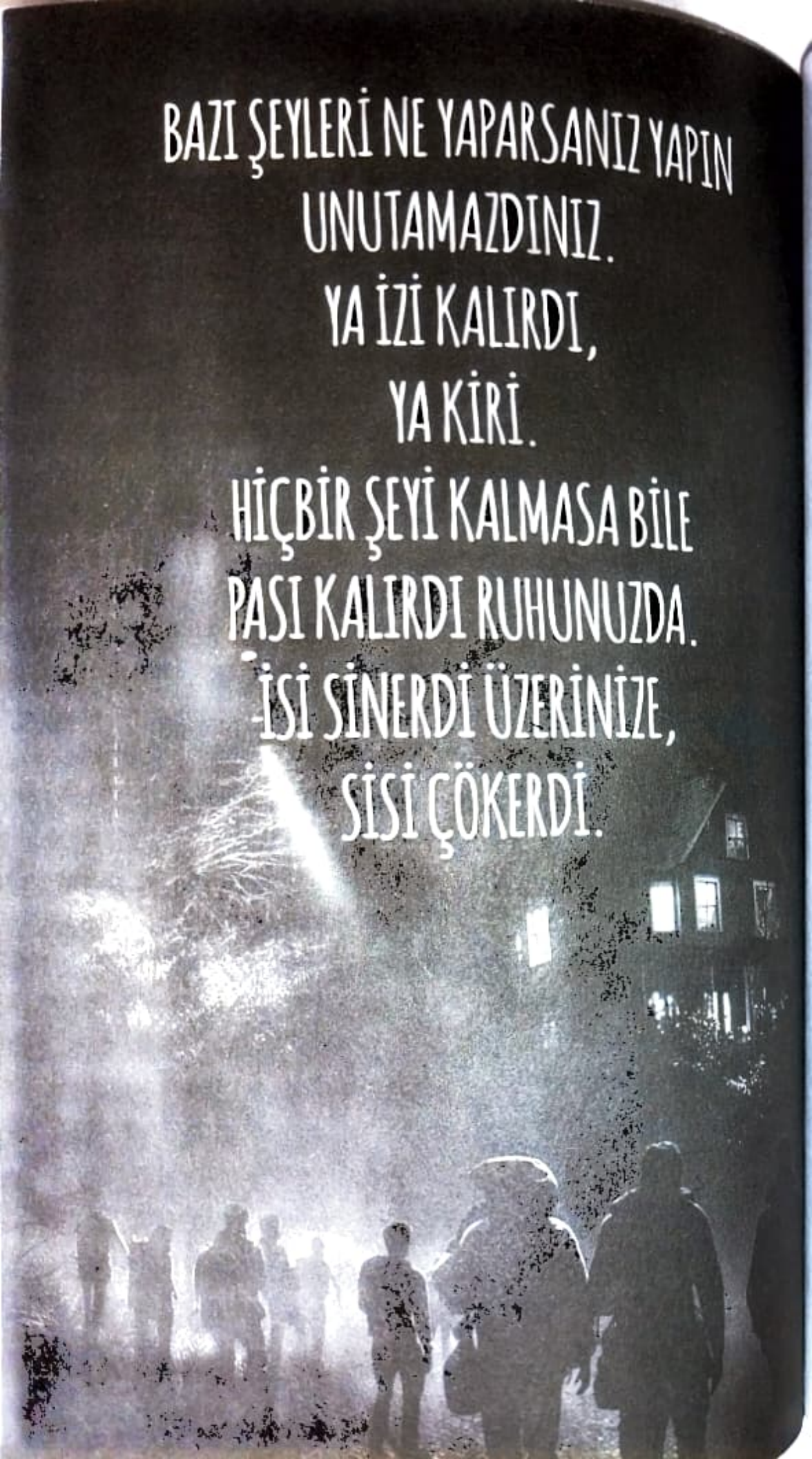
Bu gece bu platformda geçirdiğim en unutulmaz gecelerden biriydi. Burada, otuz ikinci evde gerçek ve yalanı, dost ve düşmanı görmüştüm. Bu bahçede durduğumuz tam şu noktada bir anda büyümüştüm. İnandığım her şeyi sorgulamış, kendime kızmıştım.

İnsanız işte. Yaşımız ne olursa olsun düşe kalka büyümeye devam ediyoruz. İçimizdeki ruh hep çocuktu, yanılmaya hep açık, hataya hep müsait. Düşmek bizim hamurumuzda var, kalkmak da öyle.

Düşe kalka büyüyeceğiz hepimiz, çünkü hâlâ birer çocuğuz...

Sekizken beşe düşmedik aslında, biz hep beş kişiydik. Beş yabancı, beş dost.

Aylar önce şöyle demiştim ya hani, "Biz beş yabancı, artık gerçekten tanışmalıydık." Bu gece bizim gerçekten tanıştığımız geceydi.

BAZI ŞEYLERİ NE YAPARSANIZ YAPIN
UNUTAMAZDINIZ.
YA İZİ KALIRDI,
YA KİRİ.
HİÇBİR ŞEYİ KALMASA BİLE
PASI KALIRDI RUHUNUZDA.
İSİ SİNERDİ ÜZERİNİZE,
SİSİ ÇÖKERDİ.

27. Bölüm

Düşe Kalka

(Yazarın Anlatımıyla)

Araz Kayalar şehrin sokaklarını bir bir arşınladıktan sonra sonunda BRONEX binasına ulaştığında yalnız olmadığını gördü. Enkaz Altındakiler'in reytingleri ve sosyal medyada gündemden düşmemesinin sonucu kanlı canlı karşısındaydı.

Yayının kesilmesi yüzünden meraklanan izleyiciler soluğu burada, BRONEX binasının önünde almıştı. Araz arabasını açık otoparka park eder etmez kalabalığın arasına daldı. Etraftaki konuşmaları dinleyerek ilerlerken bir yandan çalan telefonunu cebinden çıkarmaya çalışmakla meşguldü.

"Batıhan yalan söylemiş," diyordu Araz'ın kalabalıkta yanından geçtiği genç bir kız. "Ben de sandım ki öpüşme sahnesini televizyonda göstermek istemedikleri için göremedik!"

"Ben sana söyledim Uraz, Kumru'ya âşık diye..." diyordu genç kızın yanındaki arkadaşı.

Araz kalabalığın sonuna geldiğinde sonunda cebindeki telefonunu bulup çıkardı. Arayanın kim olduğunu görünce bir an gözlerine inanamadı, kalbi heyecanla hızlanırken bir saniye bile beklemeden açtı telefonu.

"Beste..." dedi heyecanla, "Yani alo..."

"Araz, merhaba... Bu saatte aradım ama televizyonu izliyordum."

"Öyle mi?" dedi Araz.

"Evet. Yayın gidince endişelendim, merak ettim sizi. Bir problem yok, değil mi?"

Araz etrafındaki kalabalığa bakındı.

"Yavrum biz devamını görmek istiyoruz, o kadar para veriyoruz elektriğe!" diyordu meraklı teyzelerden biri.

"Teyze birazdan geri gelecekmiş yayın," dedi genç kızlardan biri. "Fiziksel kavgayı gösteremiyorlarmış, ben sordum."

"Yok," dedi Araz telefona doğru, "bilmiyorum henüz ama önemli bir şey yok gibi. Yapım şirketine geldim şimdi, yayının kesilmesine tepkili seyirciler dışında bir problem görünmüyor."

Beste kendini tutamayıp güldü.

"Gerçekten mi?" dedi, "Yapım şirketine mi gitmişler?"

"Evet," dedi Araz başını sallarken, "ben bu kadar izleyen olduğunu bilmiyordum."

"Deli misin, hastanedeki herkes yarışmayı konuşuyor. Bir hastam dün gece uyumayıp sabaha kadar yarışmayı izlemiş. Üstelik geceleri bir şey de olmuyor, yarışmacılar uyuyor, neyi izledin diyorum 'Uyumalarını izledim.' diyor. Zaten gecenin yarısında evin boş salonunu çekiyor kamera..."

Araz bir yandan Beste'yi dinliyor, bir yandan etrafına bakınıyordu. Binanın camlı kapısının önünde duran güvenliğe doğru yaklaşıp soran gözlerle baktı.

"Kardeş," dedi, "Beste bir saniye... Birine bir şey soruyorum da."

"Ha, ben de şey sandım... Bana kardeş dedin sandım..."

"Yok," dedi Araz, "yok, der miyim öyle bir şey?"

Anlık bir sessizlik oldu. Beste, kendini tutamayarak gülümsedi, Araz'ı unutmasının ne kadar zor olacağını anlamıştı.

"Buyurun," dedi güvenlik Araz'a dönüp.

"Ben yarışmacılardan birinin ağabeyiyim. Şey, bakın... Kimliğim. Araz Kayalar... Uraz Kayalar'ın ağabeyiyim."

Güvenlik Araz'ın elindeki kimliği alıp gözlerini kısarak baktı, nedense takdir eder gibi başını salladı.

"Hoş geldiniz Araz Bey, buyurun geçin isterseniz." Güvenlik kapıya yönelmişti ki Araz onu durdurdu.

"Yok," dedi, "sana soracaktım ben. Sen bir şey biliyorsan hiç içeri girmeyeyim, şimdi on saat konuşurlar... Ne zaman geri gelecekmiş yayın, ciddi bir sıkıntı var mıymış?"

"Ha yok," dedi güvenlik. "Ciddi bir şey yok. Zaten kavgayı ayırmışlar, yarışmacıları uyarmışlar. Ben de merak edip sordum valla, burada nöbetteyken bile telefonumdan izliyorum. Sorun yok, merak etmeyin."

Araz rahatlayarak başını salladı.

"Sağ ol kardeşim, iyi çalışmalar sana. Ha, bu arada..." diyerek cebine yöneldi. 200 TL'lik bir banknot bir de telefonunun yazdığı kartlarından birini çıkarıp adama uzattı.

"Olağandışı bir şey olursa bana bir mesaj atar mısın?"

Güvenlik, Araz'ın elindekileri üstü kapalı da olsa aldı ve gülümsedi.

"Atarım tabii," dedi, "Uraz çıkınca selamımı söyleyin ağabey, ben onu tutuyorum."

Araz gülerek elini salladı.

"Merak etme, söylerim."

Çıktığı merdivenleri inip bir kez daha kalabalığın arasına karıştı. Beste konuşulanları telefondan dinlemişti.

"Duydun mu?" diye sordu Araz.

"Duydum, sevindim. Geçen sene yaşananlar yüzünden insanın aklına hemen en kötüsü geliyor tabii. Ben de endişelendim."

Araz kalabalığı aşıp arabasının başına geçtiğinde telefonda konuşacakları başka bir şey kalmadığını fark etti. Kapatmak da istemiyordu ama konuşmayı uzatıp rahatsız etmek de istemiyordu onu.

"Teşekkür ederim önemsediğin için," dedi Araz. "O zaman... Kendine iyi bak mı demeliyim?"

Beste bir süre sessiz kaldı. Kapatmak istemeyen yalnızca Araz değildi. Beste de bu konuşma bitsin istemiyordu, günlerdir sesini duymadığı sevgilisinin sesini duymaya devam etmek istiyordu.

"Baksana," dedi, "yayın birazdan başlayacakmış madem, bana gelsene. Devamını birlikte izleriz, heyecanlı bir yerde kaldı hem."

Araz duyduklarına inanamıyordu. Henüz bir hafta önce ondan ayrılan Beste şimdi onu evine mi davet ediyordu? Araz derin bir nefes aldı. Cebinden arabasının anahtarını çıkarıp kilidi açtı, gururlu davranıp gitmemeyi bir saniye bile düşünmedi, gurur Araz'a göre zaman kaybından başka bir şey değildi.

"Gelirken bir şey ister misin?" diye sordu.

"En sevdiğim tatlıyı biliyorsun."

Araz gülümsedi.

"Meyveli yaş pastan birazdan sende olur."

Araba harekete geçip de İstanbul sokaklarına döndüğünde şehir canlı bir cuma gecesine hazırlanıyordu. *Yukarısı ne kadar gürültülü ise aşağısı da bir o kadar sessizdi...*

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Üzerlerimizde birer yağmurluk, günün yorgunluğunu atlatamamış olmamıza rağmen bir kez daha yoldaydık. Bu sefer sekiz kişi değil, beş kişi ilerliyorduk. Kimsenin ne konuşacak ne hızlanacak hali vardı.

O gece otuz ikinci evden otuz üçüncü eve giden yolu yavaş yavaş, yorgun argın yürümüş, evin kapısının üzerindeki "33" yazısını gördüğümüz anda ise her zamankinden çok rahatlamıştık.

Uzun zaman sonra beşimiz ilk kez baş başaydık. Uraz benim yüzüme bakmasa bile grubun ikiye bölünmesi ve gerçeklerin ortaya çıkması onu bile rahatlatmıştı, her halinden belliydi. Eve girip üzerlerimizi değiştirdikten sonra hep birlikte şöminenin etrafında toplandık.

Mutfaktaki bütün atıştırmalıklar önümüzde, yere serdiğimiz masa örtüsünün üzerindeydi. Herkes tekrar beş kişi olmanın huzurunu hissetse de benim hissettiğim pişmanlık ve suçluluk hissi içimi yiyip bitiriyordu.

"Tekrar beş kişi olmamıza," dedi Bulut elindeki çay bardağını kadeh kaldırır gibi bize uzatırken.

"Tekrar beş kişi olmamıza," dedi Eren.

Ve sırayla hepimiz çay bardaklarımızı kaldırdık.

Bir yanımda Nisan, bir yanımda Bulut oturuyordu. Eren ve Uraz ise karşımızdalardı. Otuz üçüncü ev yeniden beş kişi olarak karşılıklı oturduğumuz ilk evdi.

"Nisan bu üzerindeki mavi kapüşonlunun rengi çok güzel ya," dedi Bulut bir anda, "bunu bana versene."

Nisan gözlerini devirdi.

"Bulut'cuğum bu benim stilim için seçilen renk, tişörtlerimi de Eren almak istiyor. Neden herkes benden bir şeyler almak istiyor ya, oradan bakınca alışveriş merkezine mi benziyorum?"

Eren gözlerini kısıp Nisan'a uzaktan bakar gibi yaptı.

"Benzemiyorsun hayatımın anlamı, merak etme," dedi, "gözlerimi kısıp baktım, yine benzemiyorsun."

Elimdeki çay fincanımı dudaklarıma kadar götürdüm. Çayın kokusunu içime çekip kokunun tanıdıklığında huzur bulmaya çalıştım. Hissettiğim stres kalbimi bile titretiyordu sanki...

"Ben..." diye söze girdim, "Sanırım size bir şeyler söylemem lazım..."

Gözlerim yerdeki masa örtüsündeydi, herkes merakla beni izlerken gözleri yerdeki örtüde olan bir diğer kişiyse Uraz Kayalar'dı.

"Söyle Kumru'şum," dedi Nisan, "ama ne olur şoka sokma bizi, bu gece kalpten gitmek istemiyorum ben."

Hüzünle gülümsedim.

"Yok," dedim, "merak etme. Öyle bir şey değil... Ben özür dilemek istiyorum sizden. Böyle bir şeyi bir yabancıdan duydum ve hemen inandım, kameraların önünde yalan söyleyeceğine inanamadım yalnızca. Yine de gelip sizlerle paylaşmalı, belki de gidip Uraz'a sormalıydım ama yapmadım. Söylediğim gibi, kendime yediremedim. Sizden... Her birinizden özür dilerim. Bugün yaşanan her şey benim suçum."

"Kendini suçlama," diye mırıldandı Eren. "Olur böyle şeyler. Hepimiz hata yaparız."

"Kendimi suçlayacağım," dedim, artık dökülmemin zamanı gelmişti, konuşmamın zamanı gelmişti!

"Aptalca davrandım," diye başladım, "bir yıl boyunca komada kaldım, uyanır uyanmaz hayata kaldığım yerden devam edeceğimi sandım, olur gibi oldu ama olmadı. Neşem bir anda kayboldu, annemin hastalığı, hamilelik haberi, kendimi dünyama yabancılaşmış hissetmem ve her şey üst üste gelince bir anda büyük bir buhranın içine girdim. Ve bu büyük buhranın..." dedim tane tane, başımı kaldırıp karşımda oturan Uraz'ın gözlerinin içine baktım, o da beni izliyordu.

"Ve bu büyük buhranın bana bu dünyada en sevdiğim insanı kaybettirmesine izin verdim ben. Ona yenik düştüm."

Gözlerim dolu doluydu, Uraz'ın gözlerine çaresizce bakıyordum ama onun da benden bir farkı yoktu. Yine de şundan emindim, benden bunları duymayı beklemiyordu. Ne kadar öfkeli ve ne kadar kırgın olsa da gözlerindeki parlamayı şimdiden görebiliyordum.

"Seni kendimden uzaklaştırmak," dedim ona, gözlerine bakmaya devam ederek, "hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Ama bana hataların telafilerinin olabileceğini de sen öğrettin. Şimdi bana yardım eder misin? Hatamı telafi etmem için bana yardım eder misin Uraz Kayalar?"

İçim hiç olmadığı kadar rahattı. Yanlışımı fark etmiş, o yoldan dönmüştüm. Şimdi tek dileğim bir şeyler için geç kalmamış olmaktı. Uraz'ın gözlerine bakmak uzaklardan bir mektup beklemek gibiydi, gelecek miydi, belirsizdi.

Sonunda dudakları aralandığında gözlerindeki hüzün yerini koruyordu. Ben kuracağı cümleleri heyecanla beklerken o konuşmaya başladı.

"Bazı şeyler yaşanır, geçer gider elbet ama izi kalır," diye girdi söze Uraz, "bunu en iyi sen biliyorsun." Başımı salladım.

"Haklısın..." dedim umutsuzca.

"Bana biraz zaman ver Kumru. Bu gece konuşmayalım, öfkem geçmeden konuşturma beni... Çünkü seni kırmak benim bu dünyada en son isteyeceğim şey."

Başımı salladım. Gözyaşlarım akmak için beklerken çaresizce bakışlarımı kaçırdım.

"Haklısın..." diye mırıldandım bir kez daha, haklıydı. "Şey, eh, müsaadenizle ben artık uyuyayım. Yarın görüşürüz. İyi geceler size."

Apar topar kalktım oradan. Belli ki ağlayacaktım ama bunu orada yapamazdım.

"Kumru!" dediğini duydum Nisan'ın.

Dönmedim, durmadım. Koridoru hızlıca arşınlayıp odamın kapısını açtığımda Nisan peşimden geliyordu. Kapıyı bir çırpıda kapatıp kilitledim ve sırtımı kapıya yaslayıp güçsüzce kaydım, yere oturdum.

"Kumru!" diye bağırdı Nisan, kapıya vuruyordu.

"Nisan lütfen. Sorun yok, gerçekten. Uyuyacağım ben. Yarın konuşuruz..."

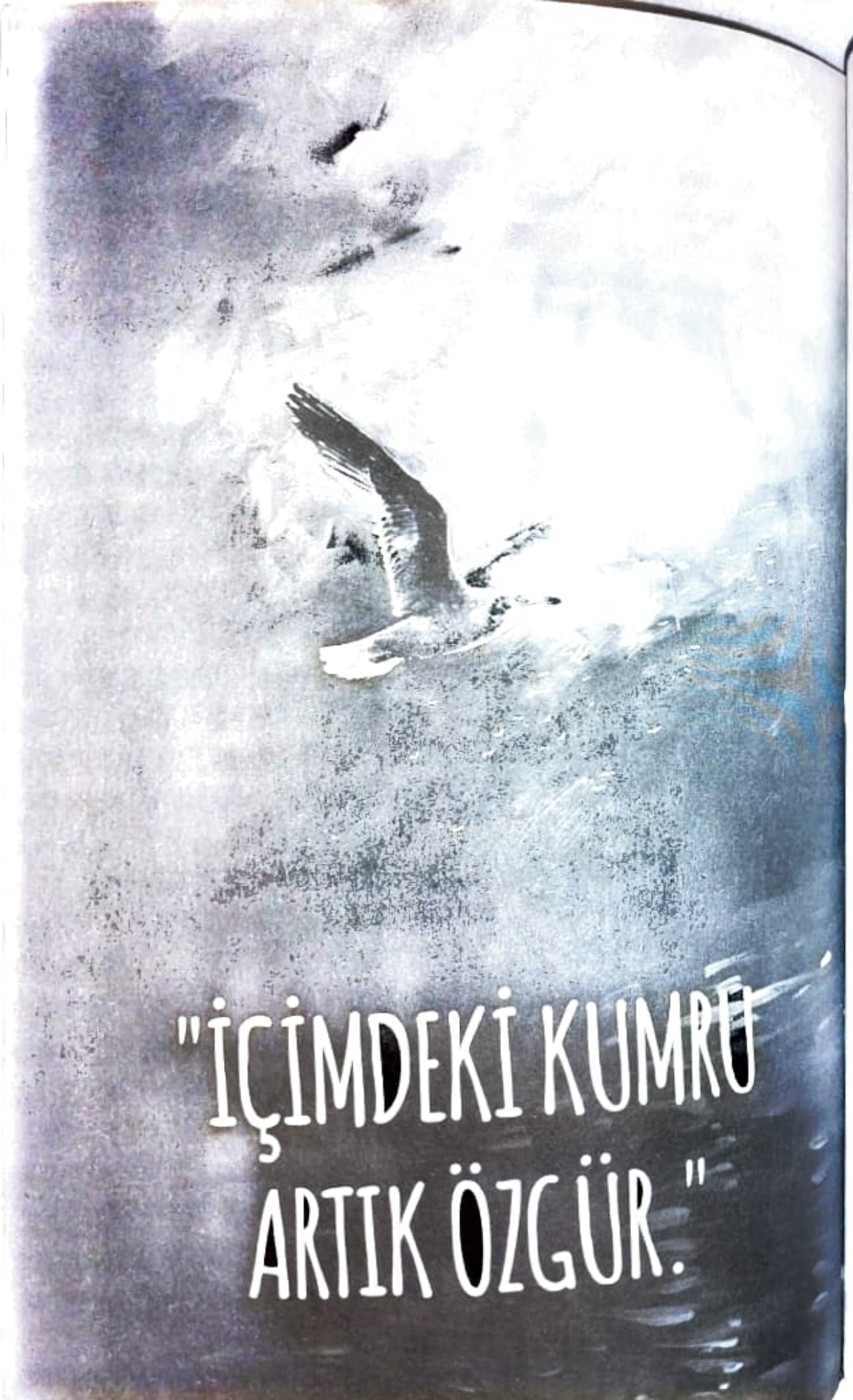
"Kumru kuşum uyumayacağını biliyorum, sesinin halini de duyabiliyorum zaten, lütfen aç da konuşalım güzelim. Olmaz mı? Hadi, lütfen."

Sessizce ağladım. Başım, bacaklarım ve kollarımın arasında yarattığım bir kişisel potanın içindeyken hıçkıra hıçkıra ağladım.

Bir defter hayal ettim zihnimde. Önce sağ elimle acılarımı yazdım, sonra sol elimle tesellilerimi yazdım. Sağımla acı çektim, solumla teselli ettim kendimi.

Ne kapıyı açabildim ne ayağa kalkabildim ne cevap verebildim. Elimden ne geldiyse onu yaptım. Elimden yalnızca ağlamak geldi, ben de yalnızca ağladım.

Hıçkırıklarımı da avuçiçime sakladım...

"İÇİMDEKİ KUMRU
ARTIK ÖZGÜR."

28. Bölüm

Ben Seni Çok

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Zor bir gecenin tam ortasındaydım. Saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yoktu ama saatlerdir odamda olduğumu biliyordum. Kafamda ne kadar yolumuz kaldığını, kaç evde daha uyuyacağımızı, kapıya ne zaman varacağımı hesaplayıp duruyordum. Bu platform benim için öyle zor bir sınav olmuştu ki bana nerede olduğumu unutturmuştu, ne yaptığımı, daha neler yapacağımı unutturmuştu.

"Otuz üç..." dedim kendi kendime, "Otuz üçüncü ev... Toplamda kırk yedi ev vardı. On dört ev kaldı, kendimizi çok zorlasak kaç günde çıkabiliriz ki? Üç günde bitirebilir miyiz?"

Hava hâlâ karanlıktı fakat ben saatlerdir yatağımda dönüp durduğuma göre günün doğması çok da uzak olamazdı. Yorganımı bunalarak üzerimden attığım sırada kapının çaldığını duydum. Derin bir nefes aldım; Nisan hâlâ uyumamış, üstüne üstlük bir de pes etmemişti anlaşılan.

Sesimi çıkarmayıp uyuyor gibi yapmaya karar vererek arkamı döndüğüm sırada kapıdan beklemediğim bir ses geldi.

"Benim," dedi sesin sahibi, "uyumadığını biliyorum."

Kalbim heyecanla titrerken şaşkınlıkla doğruldum. Bir süre ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındıktan sonra kalktım, yavaş ve sessiz adımlarla ilerleyip elimi kapının kulpuna koydum ve açma cesareti gelene kadar bekledim.

"Merhaba," diye mırıldandım araladığım kapıdan merak dolu gözlerle Uraz'a bakarak.

"Gelebilir miyim?" diye sordu.

"İçeri mi?"

Uraz kendini tutamayıp gülümsedi.

"İçeri," dedi.

Başımı sallayıp odanın kapısını genişçe açtım. Saçlarımı kaşıyıp ardından bakarken üzerindeki siyah şortun ve gri kısa tişörtün ona ne kadar yakıştığını düşünmekten alıkoyamadım kendimi.

"Yatak biraz dağınık," dedim, "yatakta dönüp duruyordum da."

Uraz odanın loş aydınlatmasının altında önce yatağıma, sonra pencereme baktı. Gözleri pencereme çevrildiği an yan yana yansımamız camda beliriverdi.

"Sen de mi uyuyamadın?" diye sordum. Başını salladı.

"Uyuyamadım," dedi fısıltıyla. Bana dönüp manalı gözlerle yüzüme baktı.

"Benim uyuyamadığımı nereden anladın?" diye sordum.

"Tahmin ettim," dedi.

"Peki..." diye mırıldandım.

Karşısında ne diyeceğimi bilemiyor, nereye bakmam gerektiğini bile kestiremiyordum. Elim boş kalmanın çaresizliğiyle saçlarıma, boynuma gidiyor, oralarda dolanıp duruyordu.

O da bana işkence etmek hoşuna gidiyormuş gibi bir türlü lafa girmiyor, öylece beni izliyordu. Sonra dudakları, en

sonunda konuşmaya karar vermiş gibi kıpırdandı ve hiç beklemediğim bir cümle çıktı ağzından.

"Ne güzel dudakların..." deyiverdi bir anda.

"Ne?" Benim bu şaşkın cevabım Uraz'ı güldürdü ama kendini durdurup konuşmaya devam etti.

"Gözlerin ne güzel... Burnun..."

"Te-teşekkür ederim..." diye mırıldandım. Uraz derin bir nefes aldı.

"Sana bu gece konuşmayalım demiştim, uzun uzun düşündüm. Yatakta dönüp durdum Kumru, işin içinden çıkamadım. Ben de kalktım sana geldim. Gözlerine bakınca bazı cevapları bulurum dedim."

Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdim, gözlerinin içine baktım ve endişeyle sordum.

"Buldun mu peki?" dedim, "Cevapları..."

Uraz başını salladı.

"Buldum Kumru," dedi.

"Neymiş peki?"

"Soru zaten sendin ama cevap da senmişsin..." dedi, "Ben ileride bir gün geriye dönüp baktığımda seni yanımda tutabilmek için her şeyi yaptım mı diye düşünürken pişmanlık yaşamak istemiyorum Kumru. Ben sana çok adım attım, sen o adımları görmedin ama bak, ben hâlâ sana adım atıyorum."

Sonra bulunduğu noktadan bana doğru bir adım attı ve bir adım daha... Tam önümde, neredeyse göğsü göğsüme değmek üzereyken durdu.

"Adım ata ata dibine kadar geldim," dedi, "sana 'Kumrular gibisin.' dediğim o ilk gün ne hissediyorsam onu onla çarp şimdi. Tam şu an karşında dururken kızgın, kırgın ama bir o kadar da âşığım sana..."

Sağ gözümden bir damla yaş aktı. Gözyaşım dudaklarıma doğru kayarken Uraz önce yanağımdaki ıslaklığı sildi, sonra dudağımdaki gözyaşıma dokundu.

"Senin tenin benim yarabandım. Senin bu saçların, tenin, kokun... Ben bunlarla vedalaşamam Kumru. Ama senin hayatında arkadaşın olarak da var olamam. Ya hep ya hiç, seçimini yap."

Burnumu çektim. Titrek bir nefes aldım. Kameraların bizi bu halde çektiğinin farkındaydım ama hiçbir şey umurumda bile değildi.

"Batıhan bana Pelda ile seni gördüğünü söylediğinde... Kameraların önünde yalan söyleyemeyeceğini düşündüm. Sonra bir ara aklıma bizi dışarıda izleyen insanların varlığı geldi, bize yazdıkları yorumlar, mesajlar... Sizi o halde görseler bunu herhangi bir yorumda görmez miydim diye düşündüm. Yine de böyle bir konuda bana yalan söyleyeceğine inanamadım, yalnızca kameraların o anı göstermediğini düşündüm. Belki de böyle bir anı göstermeleri yasaktı, eğer öyle olduysa izleyen herkes Batıhan bana o cümleyi kurduğunda aynı şeyi merak etmiştir..."

"Kumru," dedi Uraz, "ben ne diyorum sen ne diyorsun?"

Hüzünle gülümsedim.

"Yani..." dedim ve bir deli cesaretiyle devam ettim, "Bu yarışmada bir öpüşme anı olsa bu ekranda gösterilir mi gösterilmez mi bunu göstereceğim şimdi onlara."

Uraz kaşları çatılı, soran gözlerle beni izlerken ona yarım adım kadar yaklaştım. Tenim tenine değdiğindeyse başımı kaldırdım. Başını eğmiş bana bakarken parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

O gece ben yerin metrelerce altında, otuz üçüncü evde ve kameraların önünde Uraz Kayalar'ı özlem dolu öptüm. Ka-

meralar bunu gösterdi mi göstermedi mi bilmiyordum, umurumda da değildi. Benim tek umursadığım şey içine düştüğüm buhranın sevdiğim adamı benden almasına son anda engel oluşumdu...

"Kumru..." dedi Uraz dudaklarım dudaklarından ayrıldığında, sesi nefes nefeseydi.

"Efendim?" dedim titrek bir sesle.

"Ben seni çok..." dediği an dudaklarım bir kez daha dudaklarını buldu ve birkaç saniye sonra yarım kalan cümlesini yarım bir cümle ile yanıtladım.

"Ben de seni çok..." dedim ona, "Ben de seni çok..."

Dudaklarım dudaklarından ayrıldı, kolları benim için açıldı ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Özlem dolu bir sarılmaydı bu. Saçlarımı öptü, boynumun kokusunu uzun uzun içine çekti Uraz.

"Hadi gel," dedi, "madem uyuyamadın sana güzel bir çay yapayım."

Gülümsedim. Uraz beni elimden tutup odamın kapısına, koridora doğru çekiştirirken bu anın gerçekliğini sorguluyordum.

"Güzel bir çay, ha?" dedim, "Ne çayı bu?"

"Melisa çayı," dedi, "ağabeyim uyku getirdiğine inanıyordu."

"Araz ağabeyin evde melisa çayı yaptığına inanmamı bekleme benden..." dedim gülerek, "Adaçayı da yakıp evin içinde dolaştırıyor mu? Kötü enerjileri kovmak için..."

Uraz sessizce güldü.

"Onu ben yokken yapıyor olabilir bak..."

Seslerimiz karanlık evin içinde sessiz birer yankıydı. Birbirine karışan gülüşlerimiz uzun zamandır duyduğum en güzel

sesti. Ellerim bunca zaman sonra yeniden Uraz'ın ellerinde, kalbim yeniden huzur içindeydi...

(Yazarın Anlatımıyla)

İstanbul'un bu soğuk gecesinde uyku yalnızca Uraz ve Kumru'nun değil Araz ve Beste'nin de gözüne girmemişti. Akşam Beste'nin evine gelen Araz sabaha karşı olmasına rağmen hâlâ oradaydı. Enkaz Altındakiler televizyonda açıktı, bir yandan televizyon izleyip bir yandan sohbet ediyorlardı. Uraz ve Kumru'nun televizyon ekranına yansıyan son konuşmaları özlem dolu kısa bir öpüşmeyle devam ederken Araz Beste'ye döndü.

"Sana demiştim," dedi, "Uraz Kumru'dan vazgeçmez..."

Beste hem uykulu hem duygu dolu gözlerle Araz'a döndü.

"Ben de sana demiştim," dedi Beste, "Kumru Uraz'dan vazgeçmez diye..."

Sonra aralarında garip bir sessizlik oldu. Aynı koltuğun sağ ve sol köşelerinde oturmuşlardı. Araz bir şeyler söylemeyi düşünse de ne diyeceğini bilemiyordu ama o an aklı ceketinin cebinde bekleyen pırlanta yüzüğe gitti...

Bunun zamanı mıydı, Beste hâlâ aynı şekilde mi düşünüyordu bilmiyordu ama bunu sormazsa ömrü boyunca pişmanlığını yaşayacaktı. Beste karşısındaki televizyonda mutfakta sohbet ısıtan Uraz ve Kumru'yu izlerken Araz bir anda Beste ve televizyonun arasına geçti. Beste fark etmeden ceketinin cebinden çıkardığı yüzük kutusu ile koltuğun önünde eğildi.

"Araz?" dedi Beste şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?"

Araz bütün heyecanıyla ve bütün umutsuzluğuyla konuşmaya başladı.

"Beste," dedi Beste'sine, "sen benim aşık olduğum ilk ve tek kadınsın. Ben güzelliği sende gördüm, tanıdım. Aşkı, hayranlığı seninle tattım ben. Her şeyden geçtim, hayran oldum ben sana Beste... Biliyorum, zor şeyler yaşadık. Her şey üst üste geldi, nasıl hissettiğini anlayabiliyorum ama sormazsam hep aklımda kalacak, hep acısını çekeceğim bunun..."

Beste şaşkın gözlerle Araz'ı izlerken ağzı açık kalmıştı. Araz titreyen elleriyle Beste'ye uzattığı yüzük kutusunu açtı ve heyecanla sordu.

"Benimle evlenir misin Beste?" dedi titreyen sesiyle ve sonra duygusal bir gülüşle ekledi, "Hem evlenirsek hep gözünün önünde olurum, aklın kalmaz bende..."

Araz umutlu değildi, Beste daha yeni bir sürü sebep sıralamış ve ayrılmıştı ondan. Ama bu gece onu araması, merak etmesi, evine davet etmesi ve saatlerdir sohbet edebilmeleri onun da özlediğine bir işaret olmalıydı, yanılıyor muydu?

Araz umutsuzca beklerken Beste titrek bir nefes aldı ve tüm soru işaretlerini bir kenara bırakıp cevabını verdi.

"Evet," dedi Araz'a, "evet..."

İşte bu, beklenmedik bir kavuşmaydı. Araz duyduklarına inanamıyordu. Beste'nin kolları yere diz çökmüş Araz'ı şefkatle ve özlemle sararken bu geceyi hiçbiri unutmayacaktı.

Ne Uraz ne Kumru ne Araz ne de Beste...

"SENİN MANZARAYI İZLEYİŞİNİ
İZLEMEK MANZARAYI İZLEMEKTEN
ÇOK DAHA GÜZEL..."

29. Bölüm

Enkaz Altındakiler Buradaydı!

(Yazarın Anlatımıyla)

Araz sabahın erken saatlerinde uyanmış, Beste'nin işe gitmek için uyanma saatinden bir saat önce kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Çayın suyunu koymuş, güzel bir omlet ve tost yapıp birkaç da marmelat çeşidiyle donattığı kahvaltı masasına tabak, çatal, bıçak takımlarını yerleştirirken içeriden gelen seslere uyanan Beste, uyku mahmuru gözlerle salona gelmişti.

"Araz..." dedi Beste şaşkın ve uykulu gözlerle, saçları darmadağınıktı, üzerinde ise Araz'ın uzun ve geniş tişörtü vardı.

"Günaydın," dedi Araz sevgilisini o halde görünce gülümseyerek. "Neden uyandın, ben uyandıracaktım seni." Sonra Beste'nin yakınına gelip onu belinden sardı ve ekledi:

"Müstakbel eşim..."

Beste keyifle güldü ve Araz'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bana kahvaltı mı hazırladın?" dedi, "İnanamıyorum sana. Gidip hastanede bir şeyler atıştırırdım ben. Dur, dur hemen elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

"Hadi git gel, çayları koyuyorum ben de..."

Beste banyoya koştururken Araz da çay fincanlarını aldı. Zaten olsa olsa iki saat kadar uyumuşlardı, neredeyse sabaha kadar Enkaz Altındakiler'i izlemişlerdi ve televizyon hâlâ açıktı. Araz çayları koyarken diğerlerine kahvaltı hazırlayan Kumru ve Uraz'a baktı.

"Ulan eşek sıpası, biz istesek hazırlamazsın..." diye söylenirken gözleri elindeki çaydanlığa takıldı, "Ben de sana hazırlamam gerçi."

Çaydanlığı ocağa geri bıraktığı an çalan telefonunun sesini duyunca mutfak tezgâhına döndü. Kaşlarını çattı, bu saatte kim arıyordu ki? Arayanın kim olduğunu görünce daha da şaşırdı.

"Kim?" dedi mutfağa dönen Beste, "Bu saatte..."

"Kumru'nun babası," diye mırıldandı Araz, telefonu merakla açtı ve gülerek konuşmaya başladı, "Alo, günaydın ağabey. Sen beni bu saatte aramazdın ama hayır olsun..."

Beste masaya oturmuş Araz'ı beklerken Araz da kulağında telefonuyla masaya geçti. Beste merakla Araz'ı izliyordu, Kumru'nun babası Araz'ı bu saatte ne için arıyor olabilirdi ki?

"Ciddi misin?" dedi Araz nutku tutulmuş bir halde. Beste kaşlarını çatıp ona baktı.

"Ne olmuş?" diye fısıldadı. Araz'ın beti benzi atmış, donakalmıştı. Ne karşısındakine cevap verebiliyor ne Beste'nin sorusunu yanıtlayabiliyordu.

"Araz," dedi Beste bir kez daha, "ne olmuş? Ne oldu?"

Araz telefonda başka hiçbir şey söyleyemedi. Karşıdaki kişi ne dediyse konuşma öylece kalmıştı. Telefonu kulağından indirip masaya bıraktı ve sarsılmış bir halde arkasına yaslandı.

"Araz?" dedi Beste bir kez daha, "Söyleyecek misin?"

"Kumru..." dedi Araz.

Devam edemedi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve duyduklarını sindirmeye çalıştı. Oysa duydukları sindirilebilir şeyler değildi, oturduğu yerde kalakalmış, büyük bir yükün altında ezilmişti o an.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Sonunda tamamlanmış hissediyordum. Tekrar beş kişi olduğumuz bu evde Uraz ve ben tekrar biz olmuştuk. Kapıya ulaşmamıza sayılı gün kala yuvarlak masanın etrafında oturmuş birlikte kahvaltı yapmış ve kapının şifresini çözüp nihayet yola çıkmıştık.

Yanımızda bol bol yiyecek ve içecek stoğumuz vardı. Bugün gücümüzün son damlasına kadar ilerleyecek ve bir şekilde dört ev birden geçecektik. Yarışmayı kazanmamız grubun diğer yarısına, Alpin, Batıhan ve Pelda'ya bağlıydı aslında. Onlar bizden daha yavaştı ve daha geridelerdi. Bunu hep birlikte yapmadıktan sonra bizim kapıdan çıkıp evlerimize dönmemiz bir şey ifade etmeyecekti. Onlar da bizim kadar hızlı davranmalıydı ama bizim bu konuda yapabileceğimiz pek de bir şey yoktu, artık bu onların inisiyatifine kalmıştı...

"Dört ayrı mola veririz," diye söze girdi Uraz, "biraz biraz yemek yer, bir şeyler içer otururuz. İsteyen olursa yolumuzdaki evlerden birinde bir tuvalet molası da verebiliriz."

"Ama o zaman şifreyi çözmemiz gerekir ve bu bize vakit kaybettirebilir," dedim.

Yanımda ilerleyen ve uzun zaman sonra ilk defa bu kadar motive gördüğüm Uraz bana döndü.

"Sen merak etme," dedi. "Sen tuvalete gir, ben şifreyi çözerim."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Bu arada şaka bir yana, kapıyı kapatmazsak kilitlenmez, biz de şifreyi çözmek zorunda kalmayız."

"Kafan tekrar çalışmaya başladı," dedim gülerek, "hoş geldin Uraz Kayalar."

Uraz uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu, ben de öyle. Arkamızdan gelen Nisan ortamıza geçip aynı anda hem Uraz'ın hem benim koluma girdi ve konuşmaya başladı.

"Ya ben duygusallıktan ağlayacağım şimdi, çocuklarımı yeniden bir arada görüyormuşum gibi."

"Ama ben sana dedim..." dedi arkamızdan gelen Eren, "Onlar ayrılamaz diye."

"Yalnız..." dedi Bulut, "Ben halüsinasyon mu görüyorum, yukarıya baksanıza. Ne oluyor?"

Bulut'un şaşkın tepkisiyle olduğumuz yerde durduk. Başımı kaldırıp yukarı baktığım an yanağıma konan küçük beyaz şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken geriden gelen binlercesini gördüğümde nutkum tutuldu.

"Bu..." dedim şaşkınlıkla, ellerimi kaldırıp yağan şeylerin avuç içlerime düşmesini bekledim, "Bu kar mı?"

Hiç kimse benden farklı değildi. Yolun ortasında durmuş sahte gökyüzünden yağan sahte kar tanelerine bakıyorduk.

"Hava durumlarının değişeceğini söylemişlerdi ama..." dedi Uraz, "Bu bildiğiniz kar."

Nisan neşeyle Eren'e döndü, "Şu ünlü meteorolog bu sene İstanbul'a kar yağmayacak dedi diye üzülmüştüm, neyim ben dünyanın en şanslı insanı filan mı?"

Platforma verilen hafif rüzgâr ve hoparlörlerden gelen rüzgâr sesiyle kar taneleri hızlanırken şu anın gerçek bir kış gü-

nünden hiçbir farkı yoktu. Yere ve üzerimize düşen kar taneleri her yeri şimdiden bembeyaz yaparken bu, burada yaşadığım en güzel anlardan biriydi. Hepimiz hayranlıkla yağan karı izlerken bir yandan da yola devam ediyorduk.

"Sizce bu kar tutar mı?" dedi Eren alaycı bir ses tonuyla.

"Şahsen ben tutması taraftarıyım," dedi Bulut.

"Yarışmaya kar tatili gelse," diye söze girdim, "bütün ülkeler birkaç gün ilerlemeyi bıraksa da biz de evlerin birinde kış tatili yapsak."

Uraz güldü, "Hani bir an önce çıkmak istiyordun buradan?"

Omuz silktim, "O düne kadardı..."

Yerin metrelerce altında bu dünyada en sevdiğim insanlarla beraber bir kar yağışının altında yürüyeceğim aklıma bile gelmezdi. Yağmur hisleri matlaştırır derler, kar ise içimizdeki her bir duygu zerresine yeniden doğumu yaşatıyordu sanki. Çünkü kar yağışı bize hep çocukluğumuzu hatırlatır, oynadığımız oyunları, üşümekten bile zevk almayı...

Yaklaşık iki saatlik bir yürüyüşün sonunda içerinin soğuğu giderek artıyordu. Platformun içi yer yer buzlanmış, bazı noktalarda ise kar birikintileri oluşmuştu. Bu kar benim hayatımda gördüğüm en gerçekçi sahte kardı.

"Kumru'ş, dikkat et bak buzlanmış orası..." Nisan beni uyarmak için kolumdan tuttuğu an beklenmedik bir şey oldu, o beni kaygan olmayan bir yere doğru çekerken bu sefer ikimiz birden düştük.

Diğerleri arkamızdan gelirken Nisan'la yerde uzanmış yatıyorduk ki kendimi tutamayıp büyük bir kahkaha attım.

"Kumru!" Uraz'ın telaşla bağırarak bize doğru koşuşturduğunu gördüğümde ona elimi kaldırdım. Bize doğru hızlanan tek kişi Uraz da değildi; Eren ve Bulut da koşuyordu.

"Durun!" dedim, "Düşeceks..."

Oysa cümlemi bile bitirememiştim, önce Uraz kaydı, sonra Eren, sonra Bulut; beşimiz birden yerdeydik! Mesele canımızın yanması da değildi, Nisan da ben de gülmekten nefes alamıyorduk.

"Ya ben tek başıma düşecektim," dedim gülmekten katılarak, "bıraksaydınız da tek başıma düşüp kalksaydım şu hale bak!"

"Hadi sen tek düşmedin ikimiz birden düştük, bari bıraksaydınız da ikimizle kalsaydı!" dedi Nisan kahkahalar içinde.

"Sizin bir şeyiniz yok, değil mi?" diye sordu Uraz, tam o sırada Bulut Eren'e aynen şöyle diyordu:

"Kanka kalçamı hissetmiyorum bu normal mi?"

"Tıp okuyan sensin ama sanki normal değil gibi."

"Evet," dedi Bulut telaşla, "normalde hissediyorum kalçamı çünkü."

Düşmemiz ne kadar kolay olduysa kalkmamız da bir o kadar zor olmuştu. Uraz beni kaldırmak için elini uzattığında ben onun elini tutup onun tekrar kayarak yere düşmesine sebep olmuştum, üstelik bu sefer benim üzerime düşmüştü.

Düşe kalka bir şekilde ayağa kalkmayı başardığımızda herkes iyi gibiydi. Tek problem çok fazla gülüyor olmamızdı. Düşme anımızı ve kalkma çalışmalarımızı hatırladıkça nefessiz kalıyordum.

"Harika," dedi Bulut, "yarışmanın bitmesine birkaç gün kala televizyonda milyonlarca insanın önünde kalçamdan da bahsettim ya... Harika."

"Ama artık hissediyorsun, değil mi?" dedim içimde patlamayı bekleyen kahkahayı bastırmaya çalışarak.

"Hissediyorum," dedi Bulut imalı bir sesle, "endişelendiğin için sağ ol Kumru."

Ben kahkahamı bastırmaya devam edebilsem de bu sefer kendini tutamayan Nisan'dı.

Bazı şeylerin izi kalır derim ya hep, böyle anların da izi kalırdı işte. Ruhumuz bazen güzel izler de taşırdı üzerinde ve hayat yolculuğunda bizi ileriye taşıyan o izler olurdu zaten...

Günler telaş ve neşe içinde geçerken eskiye tamamen dönmüş gibiydik. İlk gün otuz altıncı evde konaklarken ikinci gün kırk birinci eve kadar ilerleyebilmiştik. Üçüncü gün kırk yedinci evi geçip kapıya ulaşmanın hayalini kursak da bu mümkün değildi. Kırk beşinci eve kadar gidip dinlenmek zorunda kalmıştık.

Akşamları yorgunluktan salonun farklı köşelerinde sızıp uyuyakalıyor, sabah erkenden yola çıkıyorduk. Dolu dolu üç gün geçirdikten sonra kapı artık bize hiç olmadığı kadar yakındı. Bugün dördüncü gündü ve platform içinde konakladığımız son ev kırk beşinci evdi. Buraya ve buradaki anılarımıza ithafen uzun zamandır yapmadığımız bir şeyi yapmaya karar verdik. Platformun içindeki kar birikintilerinin arasında, sonunda bulduğumuz birkaç tahta kalemle kırk beşinci evin ön duvarına son duvar yazılarımızı yazıyorduk.

"Ne yazsak ki?" dedi Nisan, "Son olacak ya bu, çok duygulanırım ben şimdi..."

"Ben yazıyorum..." dedi Eren ve kendinden emin bir şekilde yazmaya başladı, "NEYİZ BİZ, YARIŞMA KAZANMA PROFESÖRLERİ Mİ? –747."

Ufak bir kahkaha attım ve ben de yazmaya başladım.

"HER TÜRLÜ KAPIYI BULMA İŞİ BİZDEN SORULUR. –889."

"Benimki zaten belli," dedi Uraz, "ama küçük bir uyarlama yapacağım..."

Ben merakla onu izlerken yazmaya başladı. Bu sefer her zamanki gibi "URAZ KAYALAR BURADAYDI." Yazmak yerine yine bir benzerini ama farklı bir versiyonunu yazdı.

"ENKAZ ALTINDAKİLER BURADAYDI. – 533."

Uzandım ve hemen yanına küçük bir kalp çizdim. O sırada Nisan da Eren'in cümlesinin üzerine bir cümle yazıyordu.

"İÇERİSİ GÜZEL AMA YERLER ÇOK KAYGAN. DÜŞÜYORSUNUZ. –356."

"Ben de şey yazsam mı," dedi Bulut, "kalçamla ilgili bir şey..."

Bulut'a kahkahalarla döndüğümde kalemini çıkarıp yazmaya başladı.

"Lütfen öyle bir şey yazma," dedim, "yarışma yayından kaldırılacak."

"Yok," dedi Bulut, "ben de bir şarkı sözü bırakayım... Madem veda vakti geldi."

Sonra ağır ağır yazmaya başladı o şarkının sözlerini. Bir yandan da konuşuyor, anlatıyordu.

"Burcu Tatlıses'in bir şarkısı var, aslında bir aşk şarkısı, 'Bir tek seni sevdim onca şey arasından.' diyor..."

Nisan, Eren, Uraz ve ben Bulut duvara son yazıyı yazarken birkaç adım geriye gitmiş, bir yandan onu dinlerken bir yandan da duvara yazdığı yazıyı görmeye çalışıyorduk. Bu bizim için özel bir andı. Buradaki son evimizde, duvara son cümlelerimizi bırakıyorduk. Ve Bulut kenara çekildiğinde duvara yazmak için seçtiği bu şarkı sözünün, bu platforma olabilecek en özel şekilde veda etme yöntemi olduğunu anladık. Duvarda aynen şöyle yazıyordu:

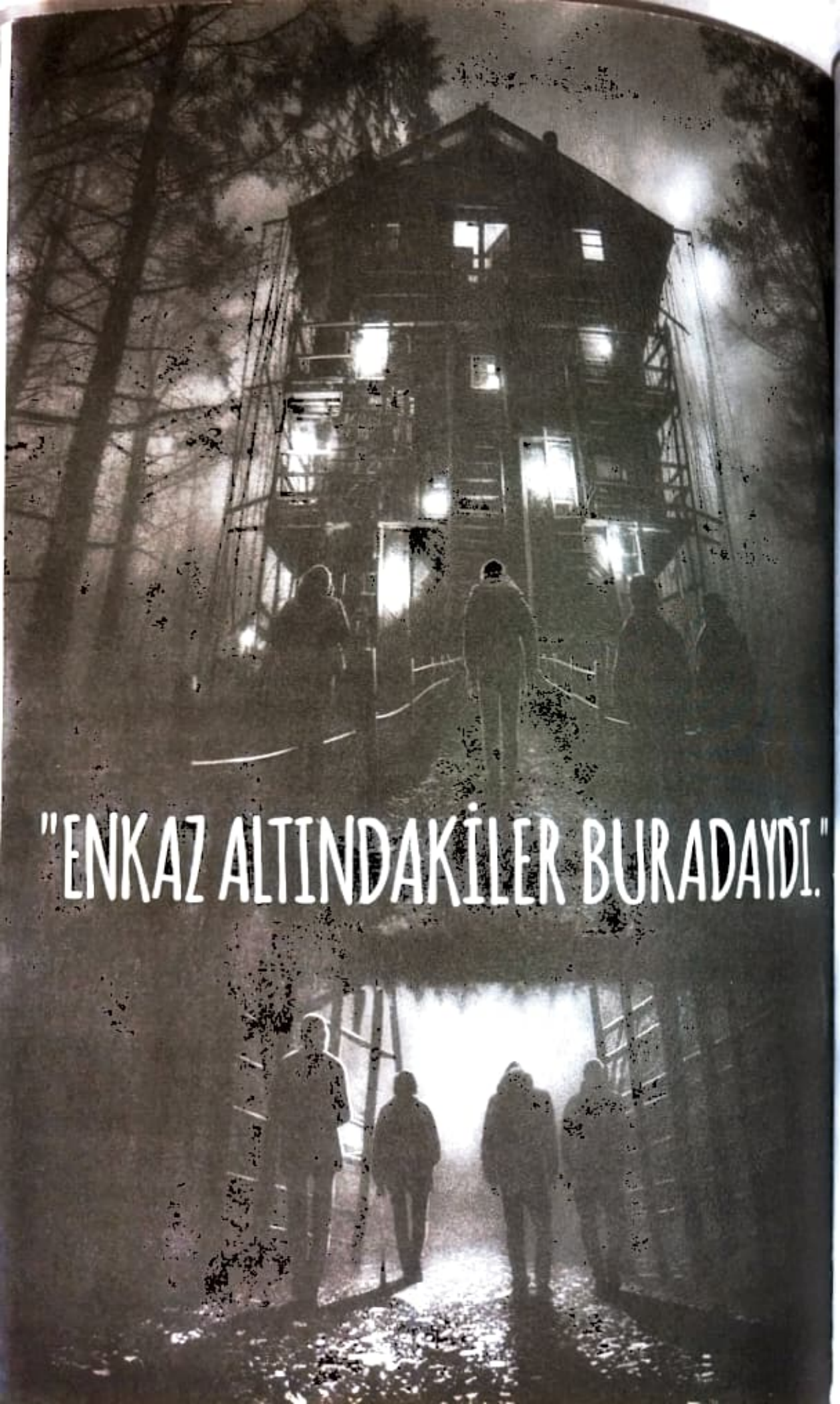
"BİR TEK SİZİ SEVDİM, ONCA ŞEY ARASINDAN."

Ve hemen altında ise şöyle yazıyordu, "ENKAZ ALTINDAKİLER – 482, 533, 889, 747, 356."

Buradan bir Enkaz Altındakiler geçmişti. Bir sürü eve konuk olmuş, düşmüş ve kalkmıştık, ruhen ve fiziken... Şimdiyse veda vaktiydi. Bu sefer gelmiş ve gerçekten yarışmıştık. Kazanmak ikinci plandaydı bizim için, zamanında bu platformdan sedye üzerinde çıkarılırken kendime bir söz vermiştim. Ben bana verilen bu rozetin hakkını verecektim, 889'a çok güzel bir hikâye yazacaktım.

Ve bana kalırsa... Bu sefer sözümü tutmuştum.

Bu rozet hep kalbimde takılı kalacaktı, zira 889 beni büyütmüştü. Şimdi tek yapmamız gereken önce kapıya, sonra evlerimize ulaşmaktı. Gerçi ben evime halihazırda ulaşmış gibi hissediyordum, ama madem ev dediğimiz şey çoğunluğa göre dört duvar arasıydı, o zaman ne yapar eder oraya da ulaşırdık.

"ENKAZ ALTINDAKİLER BURADAYDI."

30. Bölüm

Son İz
(FİNAL)

Yola çıktığımız bugünün birkaç saat sonrasında kapının tam önündeydik... Devasa büyüklükteki koyu yeşil ve eskitmeli kapı tam karşımızdaydı.

Şimdiyse tek bir sorunumuz vardı. Diğerleri... Neredelerdi ve kapıya ulaşmak için ne kadar zamanları kalmıştı?

"Biz çıkar gideriz..." dedi Uraz kapının mekanik kilidini incelerken, "Yarışma hepimiz evlerimize ulaştığında bitiyor. Biz evlerimize ulaşırız, onlar da çıktıkları zaman gider."

"Var ya," dedi Eren kapıyı zorlarken, "biz son birkaç gündür çok hızlı ilerledik, onlar olmasa kesin kazanmıştık!"

"Şimdi kazanmayacağımızı nereden biliyorsun ki?" diyen Nisan, kapının etrafında bir ipucu arıyordu.

Ben de onların biraz uzağında, kapıya doğru giden yolun üzerindeki büyük taş parçalarının üzerlerindeki işaretlere, şekillere bakıyordum. Kapıyı açmak için son bir şifre çözmek zorundaydık.

"Şifreyi buraya gireceğiz," dedi Uraz kapıdaki mekanik kilidin altında kalan kısmı gösterirken, "üç haneli bir şey..."

"Tek tek hepimizin sayılarını denesen?" dedi Bulut bir yandan ipucu ararken.

"Durun ben deneyeyim," Nisan ipucu aramayı bıraktı ve kapıya doğru ilerledi, "gerçi öyle bir şey olacağını sanmıyorum ama... Yine de denemiş oluruz."

Nisan tek tek hepimizin yarışmacı sayılarını denerken biz kapının etrafına dağılmış ipuçları aramaya devam ediyorduk. Belki de burada bakmadığım taş, kaldırmadığım yaprak tanesi bile kalmamıştı.

"Bir şey buldum," dedi Uraz elindeki yıpranmış kâğıtla eğildiği yerden doğrulduğunda.

"Kâğıt mı?" dedim, "Ne yazıyor?"

"Bir soru," dedi, "bir bilmece..."

"Okusana!"

"Okuyorum... Ellerini koydu masaya, gözleri masanın üzerindeydi ve kalbi, kalbi her zamanki yerindeydi..."

Bir anlığına durdum, Uraz'ın okuduğu ipucu hem çok şey ifade ediyor hem de hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

"Bu kadarcık mı?" dedi Eren, sesi hayal kırıklığı doluydu.

Uraz kâğıdı evirdi çevirdi, her yanına baktı ama kâğıtta yazan tek cümle buydu.

"Başka bir ipucu yoksa bundan bir şeyler çıkarmayı deneyelim..." dedim.

Başka ipucu aramayı bırakıp Uraz'ın başında toplandık. Nisan bizi uzaktan dinleyip şifre denemelerini kapının kilidine yazıp duruyordu.

"Ellerimizde beşer parmak var..." dedi Eren, "On parmak desek... Gözler, masa, kalp... On artı iki artı iki artı bir..."

"Yok, dedi Uraz, "saçma bir mantık, zaten toplayınca da üç haneli bir şey çıkmıyor." "

"10'u cebe koy," dedi Bulut bakkalda kasa hesabı yapar gibi, "diğerlerini de toplayınca beş ediyor. 105?"

"Nisan 105'i dener misin?" Eren kapıya doğru seslenirken nasıl bu kadar saçma bir mantık yürütmüş olabildiklerini düşünüyordum ama bir yandan da heyecandan aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Deniyorum," dedi Nisan, "bir sıfır beş... Açılmadı!"

"On... İki..." Eren parmaklarıyla tek tek hesap yaparken kendimi tutamayıp güldüm.

"Yok ya," dedi Uraz, "bence daha fazla ipucu bulabiliriz."

"Biraz daha bakalım o zaman..." Heyecanlı ve telaşlı bir halde arkamda duran sahte ağaca doğru yöneldim. Ağacın gövdesini, gövdesine kazılı olan bir şeylerin olup olmadığını inceledim.

"Ah bakın!" dedim, "Burada da aynı işaretler var..."

Ağacın gövdesine kazınmış çizimde göz, el ve kalp işaretleri yan yanaydı.

"Göz, el ve kalp..." diye mırıldandı Uraz yanımda bittiğinde, sonra bana döndü, "Buradan çıkınca kumru yemeye gidelim mi?"

Gülerek gözlerimi devirdim.

"Buraya odaklanabilir miyiz acaba?" diye sordum.

"Çok zor," dedi Uraz, "sen gözümün önündeyken başka bir şeye odaklanabilmem çok zor..."

Bir süre kendimi anın büyüsüne kaptırdım. Yanı başımda duran Uraz'ın güzel gözlerine dalıp gitmiştim ki Eren'in sesiyle güzel bir rüyadan uyanır gibi oldum.

"Arkadaşlar çıkınca aşkınıza devam edersiniz, hadi ama çişim geldi ya!"

Gülerek başımı çevirdim. Boğazımı temizleyip ağaca döndüm. "Demek ki tek ipucu bu," dedim. "Göz, el ve kalp..."

Olduğum yerde durup düşünmeye başladım. Başımı eğip ellerime, parmaklarıma baktım. Gözlerimi düşündüm, kalbimi düşledim.

"Eğer cevap buysa..." diye mırıldandım kapıya yöneldiğimde, "O zaman çok basit!"

"Neymiş cevap?" Arkamdan gelen Uraz merakla sordu.

Diğerleri de peşime takıldı, kapıya doğru ilerleyip Nisan'ın yanına gittim. "221!" dedim ona.

Nisan hiç sorgulamadı. Söylediğim şifreyi hiç düşünmeden bir çırpıda yazdı ve o an kapının kilidinin açılma sesi bütün platformun içinde yankılandı.

"Açıldı!" dedi Nisan şaşkınlıkla.

Heyecanla gülümsedim.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Eren, "İki, iki, bir..." Bir yandan da parmaklarına bakıyordu.

"El deyince aklımıza parmak sayılarımız geldi ama aslında çok basit," dedim ve Uraz'ın bulduğu kâğıtta yazan cümleyi tekrar ettim, "ellerini koydu masaya, gözleri masanın üzerindeydi ve kalbi, kalbi her zamanki yerindeydi..."

Uraz kaşlarını çattı ve araya girdi.

"İki el," diye mırıldandı. "İki göz, bir kalp..."

Gülerek başımı salladım ve tekrar ettim, "İki, iki, bir..."

Kapı artık açıktı, çözmemiz gereken bir şifre, açmamız gereken başka bir kapı daha kalmamıştı önümüzde. Şimdi tek yapmamız gereken buraya veda etmek ve evlerimize gitmekti. Akşamın zifiri soğuğu kapının önündeki merdivenden vururken hep birlikte platforma döndük.

"Bitti..." diye mırıldandım sessizce, "Bitirdik."

"O zaman son bir kez daha," dedi Eren, "ben başlıyorum... 747 BURADA!"

Nisan gülümsedi, "356 BURADA!"

Sıra Bulut'taydı, "482 BURADA!"

Başımı kaldırıp Uraz'a baktım ve dolu gözlerle onun konuşmasını bekledim.

"533 BURADA!"

Ve artık sıra bendeydi... Bu cümle, benim buradaki son cümlemdi. Artık veda vakti gelmişti.

"889 BURADA!" dedim heyecanlı bir sesle.

Uraz bana elini uzattı ve başıyla kapıyı işaret etti, "Hadi," dedi. "Hadi gidelim..."

Merdivenlerden çıkış anımız benim için bir doğum anı gibi heyecanlıydı. Dışarıda ne göreceğimizi bilmiyorduk, bizi neyin karşılayacağından bihaberdik. Ailelerimizi burada göremeyeceğimizi biliyorduk gerçi, yarışmanın konumu kimse tarafından bilinmiyordu.

Merdiven basamaklarını tek tek çıktık. İçeride bir su kuyusundan geçiyormuşuz gibi bir küf kokusu vardı. Yavaş yavaş ilerledik, merdivenlerde gördüğümüz kameralardan birine son kez el sallayarak veda ettik ve artık dışarıdaydık.

"Çıktık!" dedi Eren heyecanla, "Çıktık!"

Gözüme çarpan ilk şey bizi aşağı yollayan ekiple burada, çıkışta da karşılaşmaktı. Biz kamera ışıklarının altında çaresizce etrafa bakınıp dururken soğuk, yıldızlı bir gece vardı dışarıda.

Çıkış kapısının biraz ilerisinde bekleyen sekiz taksinin bizim için beklediğinin farkındaydık.

"Taksiler!" dedim heyecanla, "Bence hemen binip gidelim, belki Alpin'ler de çıkmak üzeredir, şifre bile çözmeyecekler..."

"Hem trafiğe kalabiliriz," dedi Nisan. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Gerçek hayata hoş geldin."

Kamera arkasındaki ekip bize el kol hareketleriyle onlarla konuşmamamızı, taksilere yönelmemizi gösterince hiç vakit kaybetmeden koşturarak taksilere yöneldik.

"Ayrı ayrı mı gidelim?" diye sordu Bulut telaşla.

"Biz aynı taksiye biniyoruz, sonuçta aynı evde yaşıyoruz da siz ayrılın çocuklar. Nisan'ın dediği gibi... Trafik!" dedi Eren.

O kadar heyecanlıydık ki yerimizde duramıyorduk. Kendimi tutamayıp önce Nisan'a sarıldım, sonra Eren'e, sonra da Bulut'a. En sona Uraz'ı bıraktığımda diğerleri taksilere binmişti.

"Gece buluşalım..." dedi Uraz üzerimdeki yağmurluğun fermuarını çekip kapüşonumu kafama geçirirken, "Ben eve girer girmez çıkıp senin yanına geleceğim. Tamam mı?"

"Tamam," dedim başımı sallayarak, "gece buluşalım."

"Hadi," dedi. "Birkaç saat sonra görüşürüz güzelim."

Uraz taksinin kapısını benim için açtı, arka koltuğun sol tarafında bir kameraman elinde kamerasıyla içeride bekliyordu!

"Merhaba, kolay gelsin," diyerek taksiye bindiğim sırada kameramana selam veren tek yarışmacı olduğuma emindim, aslında kameramana değil televizyondan izleyen herkese selam vermiş olmuştum! Bu anın videosu ne çok paylaşılır ve dalga geçilirdi şimdi!

Ben taksiye bindikten sonra kapımı kapattı Uraz ve araç hareket eder etmez kendisi de bir taksiye geçti.

Artık yerin metrelerce altında ve yan yana değildik, birer taksiye binmiş ve dağılmıştık. Soğuk İstanbul gecelerini ne kadar özlediğimi fark ettiğimde penceremi indirip dışarının

kokusunu içime çektim. Binaları, eski ve yeninin karışımını, ağaçları, şehrin güzel sokak kedilerini izleyip durdum.

Ama fark ettiğim bir şey vardı, dışarıda bırakın trafiği, araba bile yoktu! Meraktan çatılan kaşlarımla öne eğilip taksiciye sordum.

"Pardon," dedim, "dışarıda neden kimse yok? Saat de çok geç değil ama... Trafik olması gerekmez miydi?"

Taksici güldü.

"Abla sen ne diyorsun ya?" dedi, "Sizin yarışma öyle bir reyting yaptı ki siz eve erken ulaşın, trafiğe kalmayın diye millet arabayla sokağa çıkmadı bugün!"

Kendimi şaşkınlıkla geri çektim. Bu şaka olmalıydı.

"Bu şaka değil, değil mi?" diye sordum merakla. Adam bir kez daha güldü.

"Sağa baksana abla," dedi, "camlardaki insanlar sizi izliyor."

Başımı çevirip heyecanla sağıma baktığımda şaşkınlığım katbekat daha fazla arttı. Yanındaki yoldan geçtiğimiz caddenin sakinleri pencerelerine çıkmış bize el sallıyordu. Camlar insanlarla doluydu, elleriyle içerideki televizyonlarını gösterip alkışlıyorlardı.

"Peki şey..." dedim şaşkınlıkla, "Bu, şu anlama mı geliyor? Biz kazanıyor muyuz?"

Taksici aynadan soran gözlerle kameramana baktı. Bunu söyleyip söyleyemeyeceğini bilmiyordu ama kameramandan onay alınca kendini tutamadı.

"Eğer geride kalanlar da birazdan yola çıkarsa kazanıyorsunuz," dedi taksici, "birkaç ülke daha kapıya az önce ulaşmış, ama en erken çıkan sizsiniz. Onlar şifreyi çözmeye çalışıyordu."

Bu inanılmaz bir andı. Dünya üzerinde aynı tip platformlardan çıkan ilk yarışmacılar biz olmuştuk ve insanlar biz evlerimize yetişebilelim diye trafiğe çıkmamışlardı! Üstelik geçtiğimiz yolları görebilen evlerde yaşayan herkes camlardaydı! Kazanmak için tek bir şey kalmıştı... Geride kalanların kapıya ulaşması.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Taksici arabanın hız sınırlarını zorluyor, benim gözlerim ise ön ve yan camlar arasında gidip geliyordu. Bir an önce kendi sokağıma girmek, evime doğru koşmak istiyordum.

Taksi nihayet babamın evinin bulunduğu sokağa girdiğinde gördüğüm manzara geçtiğimiz tüm o yollardan daha coşkuluydu. Bütün komşular ya camlarda ya sokaktaydı! Gözlerim babamı arıyordu ama bana kapıyı açmak için bekliyor olmalıydı. Taksici sonunda binanın önünde durduğunda sol kapıdan kameraman, sağ kapıdan da ben indim.

"Kumru!" diye bağırdı komşulardan biri, "KOŞ KIZ KAZANACAKSINIZ!"

Gülerek binaya yöneldim.

"ENKAZ ALTINDAKİLER BURADA!" diye bağırdı camların birinden küçük bir çocuk.

Bu muhteşem heyecanlı atmosferin arasında koşar adım binaya girdim. Ben merdivenleri çıkarken bile komşularımız kapılardaydı.

"Koş kızım koş!" diyordu biri.

"Diğerleri de taksiye bindi Kumru!" diye haber veriyordu bir diğeri...

"Ay Uraz ne yakışıklı çocuk Kumru, buraya getirsene ziyarete!" diyordu yaşlı bir teyze.

Yüzümde heyecanlı bir sırıtışla merdivenleri bir bir çıktım ve en sonunda evime ulaştım. Babam beni evin kapısında dolu gözlerle bekliyordu.

"Kızım!"

Babamın heyecanlı sesini duyduğumda artık kollarındaydım. Ona sıkıca sarıldım, eve doğru ilk adımı attım ve yarışma o an benim için bitti. Ben görevimi yapmıştım, evime ulaşmıştım.

Kendimi nefes nefese yere bıraktım, koridorda yere oturup sırtımı duvara yasladığımda kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Kameraman bir beni, bir evin içindeki kalabalığı gösteriyordu.

Babam, halalarım, amcalarım, yıllardır görmediğim kuzenlerim, teyzem, herkes buradaydı... Tabii ki o hariç, annem... Ben yine de mutluydum. Herkes beni alkışlıyor, cümleleri seçemediğim bir ses kalabalığının içinde tek bir şeyi fark ediyordum. Hüzün. Bana başta "duygusal bakışlar" olarak görünen bu bakışlar aslında hüzün doluydu.

Nihayet heyecanımı biraz olsun atıp kendime geldiğimde kameraman buradaki görevini tamamlamış, benim evime gelişimi çekmiş ve dairemizden çıkıp gitmişti.

Ben ise duyduğum tebrik cümlelerinin altında yatan hüznü çoktan fark etmiş, koridorda yerde oturmuş sakinleşmeye çalışırken artık sormak zorunda hissetmiştim.

"Sen... İyi misin baba? Hepiniz iyi misiniz? Biraz üzgün görünüyorsunuz..."

Babam başını kaldırıp koridorun her bir yanına yayılmış akrabalarına baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, nihayet oturduğum yerden ayağa kalktım ve babamın gözlerinin içine baktım.

"Baba?" dedim endişeyle.

Gülümsedim. Gözlerimi bir kez daha denize çevirip derin bir nefes aldım ve denizin kokusunu içime çektim.

"Kumru..."

"Efendim?"

"İyisin, değil mi?" Başımı salladım.

"İyiyim. Ağabeyinle konuştun mu? Geliyorlar mıymış?"

"Geliyorlar," dedi Uraz, "şu ilerideki restoranda yemek yiyeceğiz zaten. Nisan'lar da geliyor."

Başımı salladım.

"Sen..." dedim kaşlarımı çatarak, "Telefondayken bana bir şey soracağını söylemiştin. Neydi o?"

Uraz başını salladı. Ben denizi izlerken beni kendisine doğru çevirdi ve günbatımının loş aydınlığında, güneşin turunculuğu yüzlerimize vururken gözlerime baktı.

"Kumru..." dedi. "Şurada, az ileride çok güzel bir ev buldum. Deniz manzaralı."

"Ev mi buldun?" dedim, "Neden?"

"Bizim için."

"Bizim için mi?" Uraz dolu gözlerle bana baktı ve koyu saçlarındaki kahve ton güneşin turunculuğu ile aydınlanırken başını salladı.

Ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Telaşını ve duygularını yüzünden okuyabiliyordum. Tam konuşacak gibi olurken bir anda duruveriyordu fakat sonunda nihayet konuşmaya başladı ve o cümle döküldü dudaklarından.

"Benimle evlenir misin Kumru?"

Günlerden neydi, saat kaçtı hatırlamıyorum. Günbatımının tam karşısında olduğumuzdan eminim, bir de duyduğum sorudan... Kalbim heyecanımın mağduruydu, gözlerim bile titrer gibi oldu bir an.

Sevdiğim adam karşımda durmuş, benden onunla evlenmemi istiyordu ve bu benim kurabileceğim en güzel hayalden bile daha güzeldi.

Başımı kaldırdım, onun o güzel gözlerine uzun uzun baktım ve sol gözümden bir yaş akarken verdim cevabını...

"Evet," dedim ona, "evet."

Uraz'ın korku dolu gözleri bir anda parladı, ellerimi daha sıkı tuttu ve dudakları dudaklarımı buldu. Bu benim hayatımın en mutlu anıydı ve şuna emindim; bu, onun hayatının da en mutlu anıydı.

"Dedim size evet der diye!" Ağaçların arasından neşeyle bize doğru koşturanlar her zamanki tanıdık yüzlerdi.

Nisan, Eren, Bulut, Araz ve Beste, babam... Sevdiğim herkes buradaydı. Eksik kalan her yanım artık daha anlamlıydı. Ben her şeyi çok geç öğrenmiştim aslında, aile olmayı, dost olmayı, sevmeyi ve sevilmeyi. Ama hepsini en güzel şekilde öğrenmiştim.

Bundan çok uzun zaman önce bir başına bir çocuktum ben. Büyüdüm ve bir başınalığım bitmedi bir türlü. Sonra onlar geldi, önce birlikte bir enkazın altında kaldı ruhlarımız, sonra tek tek aldık birbirimizin yüklerini. O soyut enkazın altından da birlikte çıktık, sevmeyi ve sevilmeyi birlikte öğrendik.

Önce birer yabancıydık, sonra dost olduk.

Bazen kazandık, bazen kaybettik ama en sonunda hep yan yana geldik...

889. Bu üç rakam yan yana sıralanıp da benim ismimin yanında telaffuz edildiğinde bir söz vermiştim ben. Ona güzel bir hikâye yazacaktım. Ve önce 889'a verdiğim sözü tuttum, onu o kapıdan çıkardım. Fakat benim uğruna asıl güzel hikâyeyi yazmam gereken kişi kendimden başkası değildi. Ben Kumru'ya

güzel bir hikâye borçluydum ve şimdi, tam şu nokta benim kendime, içimdeki kumruya gülümsediğim ilk andı.

Kumru artık hiç olmadığı kadar özgürdü...

En az bir kumru kadar özgür hissetmeniz, sevgiyi ilikleri-nize kadar hissetmeniz ve kendinize her daim gülümsemeniz dileğiyle.

Unutmayın, bazı şeyler vardır, izi kalır... Hayatınızdan ge-çen herkesin size güzel izler bırakması dileğiyle. Bu da benden bir iz olsun...

Ve son kez...

Enkaz Altındakiler buradaydı. Bizi unutmayın, olur mu?

SON

SONSÖZ

Bir serüvenin daha sonuna geldik. En başta dilediğim gibi, umarım bu kitap onu okuyan herkese şans getirir. Unutmayın, hiçbir son aslında bir son değildir... Her hikâye bir yerde biterken elbet bir yerde devam eder. En az bir kumru kadar özgür hissetmeniz, sevgiyi iliklerinize kadar hissetmeniz ve kendinize her daim gülümsemeniz dileğiyle.

Sizi seviyorum.
İyi ki varsınız.
Beyza Alkoç

Okurlara Sorular

1. Kumru'nun yerinde sen olsaydın Uraz'dan ayrılır mıydın?

2. Uraz'ın yerinde sen olsaydın senden ayrılan Kumru'yu affeder miydin?

3. Hikâyedeki favori karakterin kimdi?

4. Hikâyedeki en sevdiğin cümleleri yazar mısın?

5. Kumru hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

6. Uraz hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

7. Bulut hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

8. Eren hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

9. Nisan hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

10. Alpin hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

11. Pelda hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

12. Batıhan hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

13. En sevdiğin sahne hangisi oldu?

14. Kitabı en çok hangi şarkıyı dinleyerek okudun?

15. Kitabın finalini sen yazsan nasıl bitirirdin?

Yanıtlarınızın fotoğraflarını Instagram hesaplarımız olan @beyzalkoc ve @indigokitap adreslerine bekliyoruz! Güzel yorumların için şimdiden teşekkür ederiz.

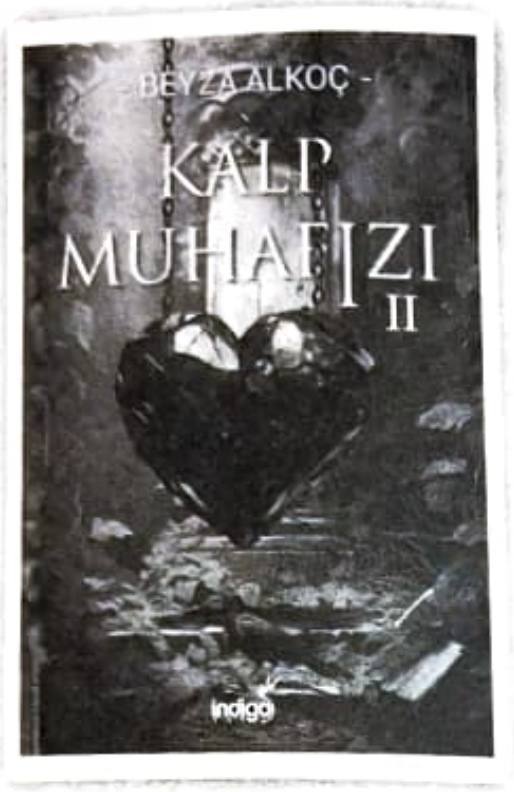

"Bu o,
Majesteleri." dedi,
"Kehanetin bebeği. Tacın sizden
sonraki sahibi ve krallığın tek kurtuluşu.
Kalbin taşıyıcısı."

Prenses Sara'nın kaderi henüz o doğmadan önce bile herkes tarafından biliniyordu. O, kehanete konu olan kalbin sahibiydi ve dünyaya geldiğinde kraliçesi olacağı krallığa bolluk ve bereket getirecekti. Kehanetten haberdar olan krallıklar kolyenin ve Sara'nın peşine düşünce, savaş kaçınılmaz hale geldi. Şimdi yapılacak tek bir şey vardı, Sara kolyenin sahibi olarak babasının yedi şövalyesi ile yola çıkacak, saraydan olabildiğince uzaklara gidecekti... Bu yolculuk kralın en güçlü şövalyesi Hazar ve Prenses Sara'yı öyle bir noktada bağlayacaktı ki kader bu bağa çözülemeyecek bir düğüm atacaktı.

Hazar...

Kalbimin koruyucusu, vazgeçilmezi ve en büyük düşmanı...
Beni koruduğu hiçbir kötü, kalbimi onun kadar kırmadı.

"BANA GÖRE HERKES İÇİNDE KENDİ KRALLIĞINI TAŞIR VE SEN BENİM ŞAHSİ KRALLIĞIMI YERLE BİR ETTİN."

Krallıkların savaşı sona erdi lakin Sara ve Hazar'ın savaşı daha yeni başlıyor...

Sara ondan ustalıkla gizlenen sırları art arda öğrenmenin şaşkınlığını yaşarken kendini bir kâbusun içinde bulacak. Hazar ise tüm bunların ortasında hiç olmadığı kadar acı dolu bir çaresizliğe hapsolacaktı...

Hissettiği tüm güzel hisler yerini hüzne bırakırken Sara, tutunduğu her dalın çatırdadığını izleyecek, umutsuzluğu tadacaktı.

Peki, tüm aşk masalları mutlu sonla bitmez miydi?

İlk kitabıyla bizi yüzlerce yıl öncesine götüren ve krallıkların kapılarını açan ***Kalp Muhafızı*** serisi ikinci kitabıyla devam ediyor!

"Bende senin kalbinin haritası var.
Ben orada asla kaybolmam."

Kendimi yaşamaya değer görmediğim her şey benim bu hayattaki esaretimdir.

Mine çocukluk döneminde babasından şiddet görmüş, annesi tarafından terk edilmiş ve sonrasında yurtta büyütülmüştür. Geçmiş travmalarının ve acılarının üzerine kendisine kurduğu yeni hayatında internetten Yeşil Küpeli Kız takma ismiyle magazin haberleri yaparak milyonlarca takipçiye ulaşmıştır. Mine'nin şimdiki haber hedefi ise hızla yayılan müzik videosuyla bir gecede şöhrete kavuşan, genç kızların yeni sevgilisi Efe Duran'dır...

Mine ve Efe'yi aynı çatı altında bir araya getiren No. 26, ikisi için de geri dönüşü olmayan bir değişimin başlangıcı olacaktır.

Bize hiçbir şeyi yaşamayı hak görmeyen herkese bir çiçeğin bataklıktan da doğabileceğini göstereceğiz.

"Sanki geçmişimi bir sırt çantası gibi hep yanımda taşıyordum. Yürürken, otururken, gülerken, koşarken, konuşurken, yerken, içerken, sarılırken, eğlenirken o hep oradaydı; sırtımda. Biz sırtında çantalarla yaşayanlarız. İçi bizi acıtan anılarla, kıran bilgeliklerle ve mahveden tecrübelerle dolu sırt çantalarımız hep sırtımızda. Bazılarımızın yükü daha ağır, bazılarımızın yükü daha hafif ama hiçbirimiz tamamen özgür değiliz; çantaları bir kenara bırakamadığımız sürece..."

Mine ve Efe'nin **No. 26**'yla başlayan hikâyeleri
Daire 7'yle devam ediyor.

Kardelen Sokak, No. 26, Daire 7 hikâyelerinin başladığı adresti. Mine'nin acıları ve umutları Daire 7'nin dört duvarı arasında dolaşırken, birlikte yazacakları yeni hikâye onların mıladı mı olacak yoksa bu dört duvarın arasındaki her bir hatıra yollarına engel mi çıkaracak?

Daire 7'ye hoş geldiniz.
Burada misafir değil, ev sahibisiniz...

"Gözlerinizi açtığınızda yıkılmış bir evde uyanacaksınız. Tek çıkış yolunuz yerin altında. Kendinizi bulduğunuz çıkış noktası her bir yanı kameralarla çevrili, her yeri izlenen bir platonun içinde. Tek amacınız ise alandaki ipuçlarını takip edip evleri bulmak. Tüm yarışmacılar evleri bulduğu an kazanan belirlenmiş olacak. Öyleyse, sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

Kumru, Uraz, Nisan, Eren ve Bulut... Farklı hayalleri olan ve birbirine yabancı beş genç... Enkaz Altındakiler isimli sıradışı bir televizyon yarışmasına başvurarak inanılmaz bir deneyime adım atarlar. Ancak ortaya çıkan beklenmedik gelişmelerle hayatları derinden sarsılacak ve unutamayacakları bir yolculuğa çıkacaklardır...

"Ben Kumru Sonat; buraya benim, senin, bizim, enkaz altındakilerin hikâyesini anlatmaya geldim. Sen de enkaz altındasın, farkında değil misin?"

Çocukluğundan beri hikâyeler, romanlar ve tiyatro oyunları kaleme alan, 15 Şubat 1996 doğumlu yazar Beyza Alkoç'un bu kitabı, yayımlanmış on sekizinci romanıdır.

indigo